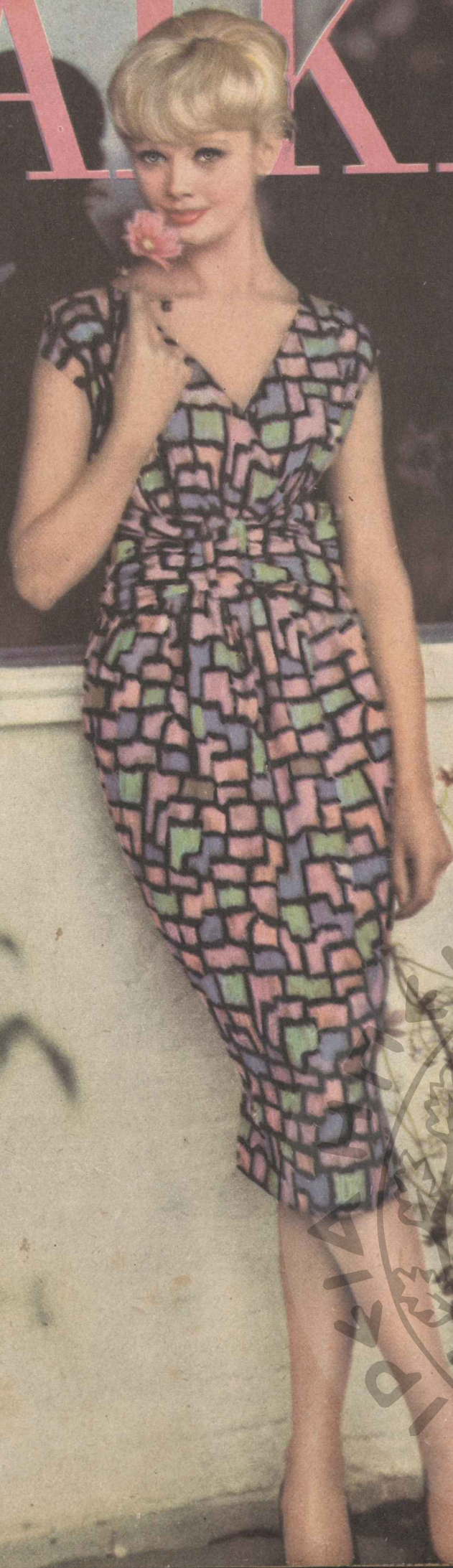

ΤΥΝΑΤΙΚΑ

243

ΕΛΙΔΕΣ 68

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ
Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ
Ο ΕΡΜΑΝ ΚΑΤ

Μιά μεγάλη καὶ τραγική φιλή

ΕΝΑΣ ΠΡΙΓΚΗΨ ΠΟΥ ΥΠΟΦΕΡΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ
ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΠΟΥ ΘΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΓΓ' ΑΥΤΟΝ

ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ δεν ήταν ακόμη παρά μία πόλη από πλίνθες και ξύλα, περιτριγυρισμένη από τείχη, που μούσκευαν μέσα σε τέλματα, στις όχθες του Σωφές, όταν άρχισε αυτή η ιστορία.

Έως τον 17ον αιώνα, δεν υπήρχε πρωσικό κράτος. Οι Χοεντσόλερν ήταν πρίγκιπες σαν τους άλλους Γερμανούς εκλεκτορες πρίγκιπες. Ο πρώτος που προέβλεψε και προετοίμασε την πρωσική επανάσταση ήταν ο Φρειδερίκος - Γουλιέλμος, ο λεγόμενος Μέγας Εκλέκτωρ. Ο γιός του Φρειδερίκος Α', ο παππούς εκείνου για τον οποίο θα μιλήσουμε, απέτυχε το 1701 να του δώσει ο αυτοκράτορας τον τίτλο του «βασιλέως της Πρωσίας». Αυτόν διαδέχθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 1713, ο Φρειδερίκος Γουλιέλμος Α', ο λεγόμενος Βασιλεύς - Λοχίας.

Ο Φρειδερίκος - Γουλιέλμος Α' ήταν ένας αληθινός Χοεντσόλερν, πρακτικός, φιλάργυρος και εργατικός. Μα ήταν επίσης και ένας χοντράκος, που με πρόσωπο φουσκωμένο, θυμωδής και βαναυσος, που χρησιμοποιούσε το σκήπτρο του για ρόπαλο, και έκανε κατάχρησι μπύρας και ταμπάκου.

Παντρεύτηκε, το 1706, τη Σοφία - Δωροθέα του Άνωδέρου, κόρη μιας άλλης Σοφίας-Δωροθέας που την έκανε διάσημη η τραγική ιστορία του Καϊνίξμπεργκ.

Η Σοφία - Δωροθέα χάρισε στον άνδρα της δεκατέσσερα παιδιά.

Ο Φρειδερίκος - Φρίτς για τον πατέρα του - γεννήθηκε στο Βερολίνο στις 24 Ιανουαρίου 1712. Εκείνος που επρόκειτο να γίνει φίλος του Βολταίρου, ο λόγιος βασιλεύς, φιλόσοφος και φιλαυτίστας, ο πωνηρός διπλωμάτης και καλός στρατιώτης, ήταν ένα παιδί αδύνατο, ένας τρυφερός και μεγαλοχολικός χαρακτήρας. Η πρώτη του γκουδερνάτσα, εκείνη που την έλεγε πάντοτε «άγαπημένη του καλή μαμά», η κυρία ντε Ρουκούλ, ήταν Γαλλίδα, όπως και ο πρώτος του δάσκαλος, ο Ντυμπιάν. Αυτοί οι δύο Γάλλοι πρόσφυγες είναι εκείνοι που έκαναν τον Φρειδερίκο να αγαπήσει τα γράμματα και τις τέχνες καθώς και τη γαλλική φιλολογία.

Όταν ο Φρειδερίκος έγινε 7 ετών, ο πατέρας του τον παράδωσε σε άλλους δασκάλους. Μα το παιδί εξακολουθούσε να ενδιαφέρεται για τα βιβλία, για τα γράμματα, μάθαινε Λατινικά. Ο βασιλεύς ύψωνε τους ώμους του λέγοντας: «Χαμένα πράγματα!»

Την 1 Μαΐου 1725, όταν ο μικρός έγινε 13 ετών, ο πατέρας του αποφάσισε να τον αναλάβει αυτός ο ίδιος για να τον διδάξει πώς έπρεπε να είναι ένας αληθινός Πρώσος αξιωματικός. Βέβαια, η τακτική αυτή του πατέρα του σκληραγώγησε τον μικρό Φρίτς, μα συγχρόνως τον έκανε να υποκρίνεται, να καταπίνει τα δάκρυά του, να λήγει ψεύματα, να αποστρέφεται τον πατέρα του. Άλλα η υγεία του κλονίστηκε και τον επόμενο χρόνο έπεφτε άρρωστος.

Όταν έγινε καλά η σκληραγωγία συνεχίστηκε με ένα πρόγραμμα όλο και πιο αυστηρό γιατί ο βασιλεύς ανέκαλυπτε κάτω από το ισχνό περίβλημα του γιου του μία ψυχή ατίθαση. Ονειρευόταν να κάνει τον Φρίτς, ένα πλάσμα πειθίσιμο μα δεν το κατάφερε. Ο νέος άφηφους τις διαταγές του, περιφρονούσε τους περιφημούς θυμούς του. Τότε ο βασιλεύς άρχισε να τον χτυπάει σαν να ήταν ο τελευταίος του υπήκοος. Μία μέρα στο τραπέζι του πέταξε ένα πιάτο στο κεφάλι. Μία άλλη φορά, τον άρπαξε από το λαιμό, τον πέταξε κάτω, τον υποχρέωσε με μπαστούνι να του φιλήσει τα πόδια και να του ζητήσει συγγνώμη.

Η κατάσταση χειροτέρευσε ακόμη πιο πολύ όταν ο πατέρας του θέλησε να τον παντρώσει με μία εξαδέλφη του πριγκίπισσα της Άγγλιας παρά τη θέλησή του. Τα πράγματα οξύνθηκαν τόσο που ο νέος δεν είδε παρά ένα μέσο σωτηρίας: να δραπέτευση από την Πρωσία, να γλυτώσει από την κακομεταχείριση του πατέρα του. Άνοιξε μάλιστα την καρδιά του σ' έναν νεαρό ακόλουθο που είχε γίνει φίλος του, τον Κέιτ. Μα ο τελευταίος αυτός έστειλε ξαφνικά σε μία μακρινή φρουρά.

Ένα βράδυ, ενώ ο βασιλικός πρίγκιψ έκανε περίπατο με τη δούκα μαζί με τη μητέρα του, γυμνήθηκε από το τραγούδι ενός φλάουτου που

σκορπούσε τη μελωδία του μέσα στην ήρεμη νύχτα. Ο Φρίτς θέλησε να γνωρίσει το μουσικό.

Ήταν ένας αξιωματικός 25 χρονών, ο Ιωάννης - Έρμαν φον Κάτ, γιός στρατηγού, έγγονος στρατάρχου. Δεν ήταν ώριμος. Το πρόσωπό του ήταν σμυδαμένο από εύλογα και τα πυκνά φύδια του έδιναν μία σκληρή έκφραση στα μάτια του. Όμως σαν άνθρωπος ήταν εξαιρετικός: καλλιέργημένος, πνευματώδης, ευγενικός, καλλιτέχνης. Μιλούσε τέλεια τα γαλλικά, ήταν μουσικός, ζωγράφος, λόγιος, αγαπούσε την ελευθερία.

Στις 31 Μαΐου 1730, του άνοιξε την καρδιά του και του είπε ότι είχε σκοπό να το σκάσει. Ο Κάτ έμεινε έκπληκτος. Είχε πολύ ανεπτυγμένο το αίσθημα της τιμής για να βοηθήσει σε μία ψυχή που ισοδυναμούσε με λιποταξία. Έκανε λοιπόν τον κουφό, πιστεύοντας, εξ άλλου, ότι ο Φρειδερίκος δεν θα μπορούσε ποτέ να πραγματοποιήσει μία τέτοια τρέλλα.

Μα όσο οι μέρες περνούσαν, τόσο η έχθρη συμπεριφορά του πατέρα δυνάμωνε τα σχέδια του γιου. Τότε ξαστραφέθηκε προς τον Κάτ, στον οποίο έδωσε ραντεβού, μία νύχτα στο πάρκο του Πότσδαμ!

Δεν μπόηρώ πιά, Κάτ. Ο πατέρας μου με χτύπησε πάλι. Φοβάμαι στο έξης για τη ζωή μου. Είναι ικανός να με σκοτώσει! Πρέπει να φύγω.

Φρειδερίκος Γουλιέλμος ο Μέγας

μου. Είναι ικανός να με σκοτώσει! Πρέπει να φύγω.

Όλη η Αύλη επρόκειτο να ταξιδεύσει και να πάει στο Άνσπαχ, κοντά στη Νυρεμβέργη, όπου ο Κάρολος - Γουλιέλμος θα παντρευόταν τη δεύτερη κόρη του βασιλιά. Το ταξίδι αυτό ήταν μία ανέλπιστη ευκαιρία για τον Φρειδερίκο για να δραπέτευση. Με τη βοήθεια του Κάτ θα περνούσε τα γαλλικά ή τα ολλανδικά σύνορα. Μα ο Κάτ δεν επρόκειτο να ακολουθήσει την Αύλη στο ταξίδι της. Του χρειάζονταν μία άδεια του συνταγματάρχου του που εκείνος του την αρνήθηκε.

Ο Φρίτς ωστόσο δεν άπογοητεύθηκε. Φρόντισε να πουλήσει τα μπιρλιντάνια από τα παράσημά του για να έχει χρήματα, συνεννοήθηκε με έναν μικρότερο αδελφό του παλαιού του φίλου Κέιτ, χρησιμοποίησε για «γραμματοκιβώτιο» των κρυφών μηνυμάτων έναν εξαδέλφο αυτού του Κέιτ, με λίγα λόγια, έκανε τόσα πράγματα που προκάλεσαν την προσοχή του συνταγματάρχου φον Ρόσο.

Έτσι μία πρώτη αδέξια απόπειρα απέτυχε. Τη δεύτερη απόπειρά του την αποκάλυψε ο Ιωάννης ο νεαρός Κέιτ στον βασιλιά, στις 6 Αυγούστου 1730, γιατί φοβήθηκε. Ο βασιλιάς κάλεσε τότε τον Ρόσο, μα εκείνος χαμογέλασε.

Δεν θα μάς ξέφευγε, Μεγαλειότητα είναι κάμποσος καιρός, που τον παρακολουθώ και είχα λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα.

Όταν τέλος ο βασιλιάς κάλεσε τον Φρίτς

και τον ανάγκασε να ομολογήσει, να εξηγήσει τους λόγους της συμπεριφοράς του, εκείνος απάντησε:

— Γιατί ήθελα να λιποτακτήσω; Έπειτα μισείτε!

Επί ώρες ο βασιλιάς έκανε ανάκριση στον νεαρό, αποσπώντας του σιγά - σιγά όλες τις λεπτομέρειες του αποτυχημένου σχεδίου του, μειώνοντας τα όνόματα των συνεόχων. Ο Φρίτς απαντούσε με αυθάδεια, προσπαθώντας να ξεγελάσει και χωρίς να δείχνει την ελάχιστη ταμέλεια. Στις 13 Αυγούστου, ώδηγηθηκε σε ακολουθία στο φρούριο του Κούστριν, μακριά από την πρωτεύουσα.

Ο Κέιτ, ο νεότερος κατάρθρωσε να φύγει στη Γαλλία. Διάφοροι συνεννοήτοι που είχαν παύσει μικρό ρόλο συνελέγησαν. Μα ο βασιλιάς Φρειδερίκος - Γουλιέλμος έστρεψε όλο το του ένοπλιον του υπολογιστού Κάτ.

Η δική άρχισε στις 16 Σεπτεμβρίου. Ο βασιλιάς είχε ετοιμάσει ο ίδιος τις 185 ερωτήσεις που τέθηκαν στο γιό του για να τακτοποιήσει νεύρα του. Ο Φρειδερίκος δεν υπέκυψε. Ο Φρειδερίκος - Γουλιέλμος δεν ξεθύμωνε επί πολλές μέρες, λέγοντας το παιδί του επαληθεύοντας «φαύλο», «αχρείος».

Βρήκε τέλος το μαρτύριο που θα του επέβαλε. Στις 25 Σεπτεμβρίου, το στρατιωτικό σύμφωνο με τις διαταγές του, καταδίκασε σε θάνατο τον Κάτ. Η εκτέλεση ώριστηκε για τις 6 Νοεμβρίου και τόπος εκτέλεσης το Κούστριν. Μία φρικτή σκηνοθεσία ετοιμάστηκε τότε. Στις 7 το πρωί, δυο αξιωματικοί ώδηγησαν τον πριγκίπα Φρειδερίκο, που ήταν φυλακισμένος στο φρούριο, μπροστά σε ένα παράθυρο της φυλακής του που έβλεπε σε ένα οικόπεδο. Ο νέος φορούσε αναγνριζόντας τον Κάτ στη μέση ενός κλαίου στρατιωτών, ανάμεσα σε δυο παπάδες με όλα τα αναγκαία σύνεργα για την κατανάλωσή του. Ο Φρειδερίκος του φώναζε γαλλικά:

— Αγαπητέ μου Κάτ, χίλιες συγγνώμες! Στο όνομα του Θεού, συγγνώμη και πάλι συγγνώμη.

Συγχρόνως του έστειλε με το χέρι ένα φίλο. Ο Κάτ χαιρέτησε και απάντησε δυνατά, έπαισης γαλλικά:

— Όχι, όχι, πριγκίψη, δεν έχω τίποτε να σου συγχωρήσω. Με ευχαρίστησι πεθαίνω για σας. Τότε ο δήμιος πλησίασε... Ο πέλεκυς έκοψε με την πρώτη το κεφάλι του. Στο παράθυρο, ο βασιλικός πρίγκιψ λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, δεν είδε πια παρά ένα μαύρο σεντόνι που σκέπαζε το σώμα του άτυχου αξιωματικού. Και έμεινε για πολύ συντετριμμένος χωρίς να δέχεται την ελάχιστη τροφή, κυττώντας αυτό που έμενε από κείνον που υπήρξε ο καλύτερός του, ο πιστότερός του φίλος, από κείνον που θυσιάστηκε γι' αυτόν.

Ο βασιλικός πρίγκιψ έμεινε δέκα οκτώ μήνες στο Κούστριν, στη φυλακή του φρουρίου στο αρχι, ύστερα σ' ένα δωμάτιο κάπως πιο άνετο. Ο ισχνός έφηβος μεταμορφώθηκε εκεί. Το πρόσωπό του πήρε χρώμα, τα μάγουλά του σταγόγυλιναν, οι ώμοι του φάρδυναν. Και ο χαρακτήρας του επίσης άλλαξε. Ο νέος ετοιμαζόταν για τα μελλοντικά βασιλικά του καθήκοντα. Ταυτόχρονα όμως εξακολουθούσε να καλλιεργεί το πνεύμα του. Από το φρούριο του Κούστριν άρχισε να αλληλογραφεί με τον Βολταίρο.

Στις 12 Ιουνίου 1733, παντρεύτηκε την Ελισαβέτ - Χριστίνα της Βρουνοβίτσας - Βέσνερ που τη διόλεξε από ένα κατάλογο με τρεις υποψήφιες, τις έστεισε το πέθελας η πατρική έψηση. Δεν την αγαπούσε. Την προετοίμασε εξ άλλου ότι θα την παραμελούσε και έτρωσε πολύ γρήγορα το λόγο του.

Στις 31 Μαΐου 1740, ο Φρειδερίκος - Γουλιέλμος πέθανε. Και ο Φρίτς που έγινε Φρειδερίκος Β', ανέβηκε 28 ετών στο θρόνο όπου θα έμεινε σαράντα έξη χρόνια. Μία νέα ιστορία άρχισε την ιστορία του Φρειδερίκου του Μεγάλου, του κατάρχου της Σιλεσίας, του μαχητού του επταετούς πολέμου, του νικητή του Ρόσμπου (1757) και του κυριώτερου δράστου του πρώτου διαμελισμού της Πολωνίας.

Έτος 10ον • 13 Μαΐου — 26 Μαΐου 1959
Αριθμός τεύχους 243 • Τιμή δραχμαί 6

ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μεγάλη δεκαπενδήμερη εικονογραφημένη επιδεώρησις

Ίδιοκτησία - Διεύθυνσις :

Ευάγγ. Χ. Τερζόπουλος

Γραφεία Λεωφόρος Πανεπιστημίου 34 • Αριθ. τηλεφ. 614.047

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΟΔΑ	Σελ.	32
Τα νεότερα αγαθούν τα απλά φορέματα	»	34
Τα ωραιότερα νυφικά φορέματα	»	36
Σύνολα για την πλάξ και το δουνό	»	

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ - ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ	»	27
Φρούλες «ά λὰ κρέμ»	»	27
Φρούλες γλυκό	»	27
Γρανίτα φρούλες	»	28
Τάρτα με φρούλες, κεράσια ή δερύκοκα	»	28
Κερασαί γλυκό	»	28
Παγωτό δερύκοκο	»	28
Μαρμελάδα και κομπόστα δερύκοκο	»	28
Βερνικα γλυκό	»	28

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑ	»	44
Τραπεζομάντηλο με μαργαρίτες	»	52
Μηλούκι καλοκαιρινό μερσερίζε	»	53
Ζακετόνα από μοχαίρ	»	

ΕΠΙΣΤΗΜΗ	»	30
Η διατροφή ανάλογα με την εργασία, την ηλικία	»	42
Ο ύπνος των παιδιών	»	

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ	»	14
Το σπίτι σας πρέπει να ξεκαλοκαιριάσει	»	

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ	»	19
Το μυστικό των 7 κοριτσιών (μυθιστ.)	»	26
Ο ανάδελφος του λυκείου (διηγ.)	»	40
Η Μινέρβα (διηγ.)	»	47
Η μαγεμένη γή (μυθ.)	»	58
Το σκυλί των Κίλμπουργι (παιδ. μυθ.)	»	63
Το πρώτο ραντεβού (διηγ.)	»	

ΠΟΙΚΙΛΙΑ	»	11
Καλλιτεχνική διδολογία	»	24
Ταξίδι στη μακρινή Μογγολία	»	29
Οι τσιτλές	»	46
Μπορείτε να γίνετε ευτυχισμένη	»	55
Πώς το μπαμπάκι γίνεται ύφασμα	»	

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ	»	5
Ο ταχυδρόμος της καρδιάς	»	5
Έσείς κι η ομορφιά	»	6
Ότι θέλει η γυναίκα	»	8
Διαλέξαμε για σας	»	9
Οι γυναίκες μεταξύ μας	»	10
Ματιές στη Μόδα	»	16
Θεατρικά παρασκήνια	»	59
Παιδική σελίδα	»	60
Οι γιατροί μας σας απαντούν	»	61
Ο κόσμος της θόνης	»	62
Η διτρίνα της γυναίκας	»	64
Ο κήπος της Γυναίκας	»	

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικού:	Εξωτερικού:
Δρ.	ΔΟΛΛΑΡΙΑ ... 8.50
ΕΤΗΣ. (26 τεύχ.) 160	ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛ. ... 3.0.0
ΕΞΑΜ. (13 τεύχ.) 80	ΓΑΛΛ. ΦΡΑΓΚ. ... 178
ΤΡΙΜ. (6 τεύχ.) 40	ΒΕΛΓ. ΦΡΑΓΚΑ. 410

Τα εμβάσματα δέον να αποστέλλωνται προς Ε. Τερζόπουλον, Πανεπιστημίου 34, περιοδικόν «Γυναίκα», διά ταχυδρομικής ή τραπεζικής επίταξης.

Το εξώφυλλό μας

Ένα ωραιότατο μοντέλο από πολύχρωμη κοτόκιντ. Μία ζώνη που υφασμάτιζε άρκετά και κλειεί μπροστά με άγκυράς έρχεται συνεχεία από την πλάτη. Το κορσάκι κρουαζέει μπροστά και σηματοείζει ένα μυτερό πωτότυπο ιτεκόλντε.

ΔΕΛΦΟΙ
ΦΙΛΤΡΑ
ΕΛΑΦΡΑ
Γ. Α. ΚΕΡΑΝΗΣ Α. Ε.

Δεν ερεθίζουν
τον λαιμόν

ΠΟΛΥΤΕΛΕΣ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ - ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΥΤΙ ΔΕΧ. 6 ΜΙΚΡΟ ΔΕΧ. 4.50

Κολώνιες διακριτικές
Κολώνιες Μαρινοπούλου
Κολώνιες εύχαριστες
Κολώνιες Μαρινοπούλου
Κολώνιες δροσιστικές

Μιά καλή κολώνια
είναι μισή άρχοντιά

Κολώνιες εύγενικές
Κολώνιες Μαρινοπούλου
Κολώνιες διαρκείας
Κολώνιες Μαρινοπούλου
Κολώνιες ποιότητας

Σε κομψή συσκευασία και χύμα, για
κάθε γούστο, για κάθε παραξενιά.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

**Ο,ΤΙ
θέλει
ή γυναίκα**

**Καλλυντικά
Σκιαπαρέλλι**

Η άνοιξη είναι η εποχή που κάθε
μία γυναίκα ζητάει περισσότερο από
κάθε άλλη φορά να βρεθεί στην
έξοχη που είναι στολισμένη με μύ-
ρια χρώματα και λουλούδια. Άλλα
αυτή η εποχή ή τόσο όμορφη για
τη ψυχή και τα μάτια είναι τόσο έ-
πικίνδυνη για την ομορφιά μας. Ο
άνοιξιάτικος ήλιος με τις λαμπερές
του ακτίνες μπορεί να γίνει ο εχθρός
της ομορφιάς μας αν δεν ξέρουμε
πώς να τον αντιμετωπίσουμε. Άλλά
μ' όλα αυτά που σ'άς είπα παραπά-
νω, μη νομίζετε πως πρέπει να κρυ-
φείτε σπίτι σας για να μην αντι-
μετωπίσετε τις ακτινοβολίες του.
Αντίθετα πρέπει την εποχή αυτή, ό-
σο μπορείτε να βρίσκεσθε στο ύ-
παιθρο για να ανανεωθεί και να φρε-
σκασθή το δέρμα σας ύστερα από την κλεισούρα το
χειμώνα. Άλλά αυτό με μια προϋπόθεση: Ότι θα έ-
περιποιηθώ το δέρμα σας με τις κατάλληλες προστα-
τικές κρέμες και γαλακτώματα. Άλλά η Σκιαπαρέλλι
μ'άς εξάσσε την εποχή αυτή. Σ'αν χαρούμενο λοιπόν αν
ξιάτικο μήνυμα μ'άς έστειλε τα δυο γαλακτώματά της, δι-
γιά ξηρά και ένα για λιπαρά δέρματα. Τα γαλακτώμα-
τά αυτά είναι περίφημα για ένα γρήγορο ντεκακιγιά, το
διαλύουν μ' ένα εξαιρετικό τρόπο το ρούχ και το κραγιόν
Τελειώνοντας, όσες έχουν ξηρό δέρμα πρέπει να χρησι-
μοποιούν τη λοσιόν «Τονίκ», ενώ όσες έχουν λιπαρό τη λο-
σιόν «Astingent», που σφίγγει τους άνοικτους πόρους, θα-
μώντας στο να μη δημιουργούνται μαύρα στίγματα στο
πρόσωπο. Άλλά για την ολοκλήρωση της περιποίησης το
δέρματος πρέπει απαραίτητα να χρησιμοποιήτε πριν από
την πούδρα μία προστατευτική κρέμα που είναι δύο ειδών
μία ξηρά και μία για λιπαρά και κανονικά δέρματα.
Έτσι χρησιμοποιώντας τα φημισμένα καλλυντικά της
Σκιαπαρέλλι μπορείτε άφοβα να εκτεθείτε στον άνοιξιά-
κο ήλιο, να χαρήτε την έκδρομή σας και να γυρίσετε σπίτι
σας μ' ένα έντελώς ανανεωμένο και φρέσκο δέρμα
χωρίς τα τόσο ένοχλητικά τραύγματα του προσώπου.

Ο φωτεινός ήλιος της άνοιξης που δεν κρύβει καμιά ατέ-
λεια θέλει τ' ασπρόρουχα νάναι, κάτασπρα και καλοσιδερω-
μένα. Θα σ'άς έτυχε ασφαλώς, βγάζοντας από τα συρτάρια
τις περσινές ασπρες μπλουζίτσες να διαπιστώσετε με με-
γάλη απογοήτευση ότι έχουν κιτρινίσει και δείχνουν σαν πα-
λιές. Άλλά τώρα πια δεν πρέπει να σ'άς άπασχολή το θέ-
μα αυτό αφού υπάρχει η επαναστατική κόλλα κολλαρίσμα-
τος «ΜΠΕΛΛΑ», που σ'άς βοηθάει να αποκτήσετε με τον πιο
άπλο και εύκολο τρόπο κάτασπρα και καλοσιδερωμένα ρού-
χα. Το δε φρεσκάρισμα της μπλουζας με την «ΜΠΕΛΛΑ»
διατηρείται για 3-4 πλυσίματα. Έτσι με πολύ λίγα χρή-
ματα θα καινούργιόσατε όλες τις παλιές μπλουζίτσες που
ούτε καν σκεφτόσασταν ποτέ να τις φορέσετε, χάρις στην
περίφημη και εξαιρετική πλαστική κόλλα «ΜΠΕΛΛΑ».

Πλαστική
κόλλα
ΜΠΕΛΛΑ

**Μπουτίκ
Ροζίτα**

Μπλουζες, μπλουζες, μπλουζες έχει λανσάρι η φετινή το-
ριζιάνικη μόδα της άνοιξης. Μπλουζες για πρωί, μπλου-
ζες για απόγευμα, μπλουζες για βράδυ. Η μπλουζα έ-
ναι το στυλ του ταγιέρ. Με το ίδιο ταγιέρ αλλάζοντας τη
μπλουζα καθορίζετε το ντύσιμό σας. Η μπουτίκ «Ροζίτα»
Κριεζώτου 15, έχει μια πλούσια ποικιλία μοντέλων και
υλικών για το γούστο κάθε πελάτισσας της. Σε όλο το
εξο στυλ, σε σοβάς εξωτερικού και εγχώριου, έμπριμέ δι-
φορα, φρέσκες και αεράτες μουσελίνες και όργαντα, πο-
πλίνες ριγέ και έμπριμέ σε μοντέλα με πολύ κομψότητα.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΔΙΑ ΣΤΟΡ
ΤΕΛΕΙΟ ΡΑΦΙΜΟ

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

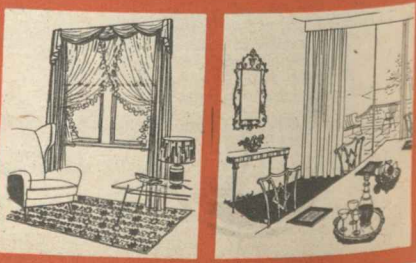
"ΜΙΖΡΑΧΗ"

Σ. ΚΟΦΙΝΑ

ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 10Α

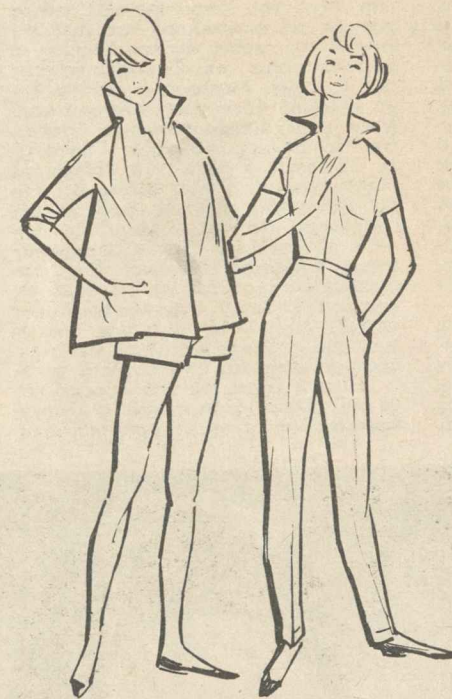
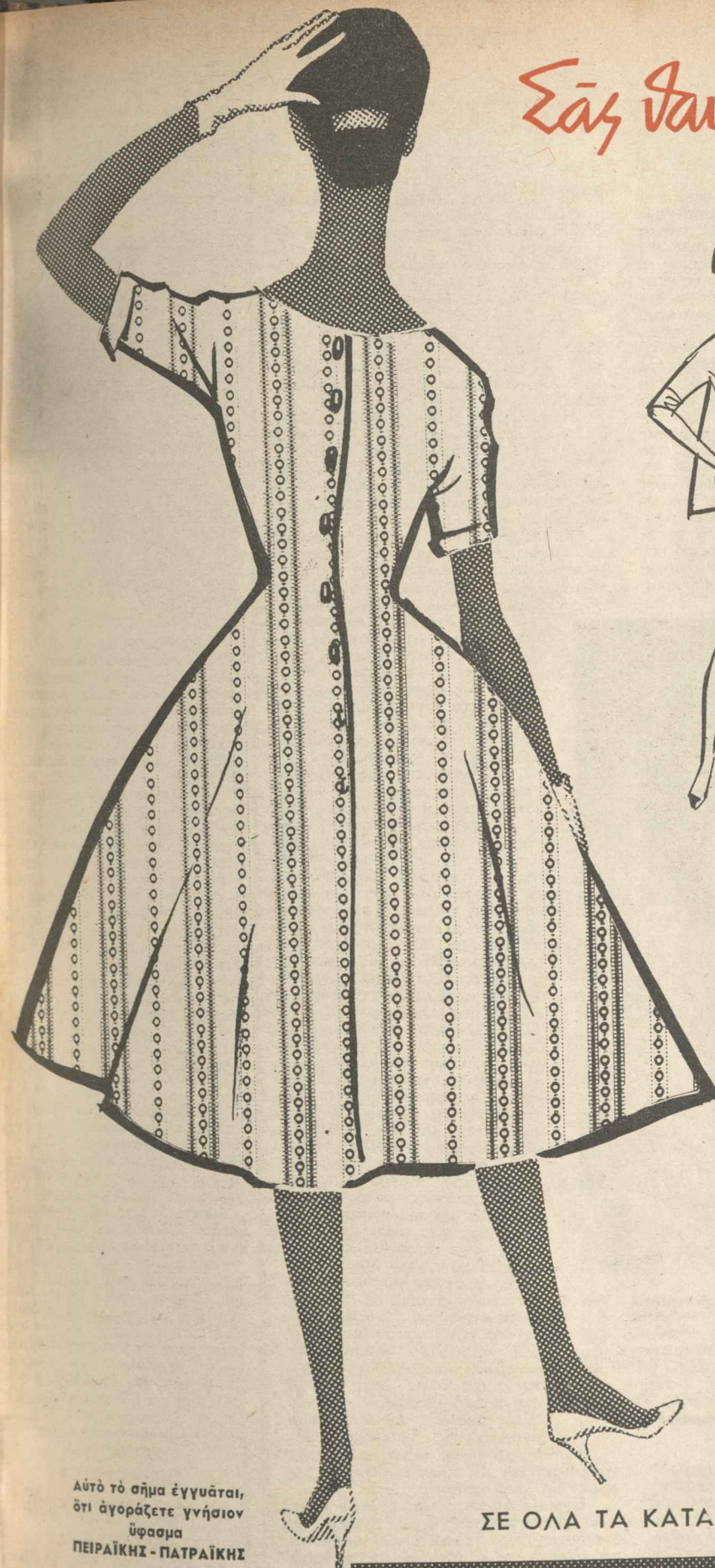
ΤΗΛ. 20.214

ΑΘΗΝΑΙ

Αυτό το σήμα εγγυάται,
ότι αγοράζετε γνήσιον
ύφασμα
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Σ'ας θαυμάζουν, σ'ας ρωτούν!

...και φυσικά άπαντάτε:
είναι ποπλίνα

•SANFORIZED•

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Ποπλίνες

•SANFORIZED•

μονόφαρδες και διπλόφαρδες

- Δεν μπαίνουν στο πλύσιμο
- Δεν κόβουν τα χρώματα
- Infroissable (δεν τσαλακώνουν)

Μονόχρωμες - Ριγέ - Φανταζί
Μερσεριζέ - Έξαιρετικής άντοχής
Για φορέματα - μπλουζες - φούστες
παντελόνια - σόρτς.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ - ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοιουουρεύει!

Διαλέξαμε για σας

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ TRICOSA

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ του 1959 θα σας μείνουν πραγματικά αλησμόνητα αν δοκιμάσετε και σεις τα νέα μεροσιρίε πλεκτά της Τρικοζά. Είναι το ιδεωδέστερο, πρακτικότερο, κομψότερο και φτηνότερο ντύσιμο, που έχει καθιερωθεί τα τελευταία χρόνια στην Ευρώπη. Χαραυμένα, πρωτότυπα, εκλεκτά μοντελάκια, φτιαγμένα με το γνωστό καλό γούστο και την μαεστρία της κ. Δέσποινας Σακαλάκ, μεταφέρουν στην Ελλάδα οτι καλύτερο έχει να επιδείξει σήμερα το Παρίσι, η Φλωρεντία και το Μιλάνο: τη νότα εκείνη της φινέτσας, της λεπτής, διακριτικής ομορφιάς που τόνον καιρό ελλείπε από τον τόπο μας.

Στην Τρικοζά είδα μοντέλα για όλες τις χρήσεις. Προϊνά απλά κι' ελαφρά σε ποικιλία εξοχών σχεδίων και σε αφάνταστα φτηνές τιμές. Εκδρομικά για τη θάλασσα και το γραφείο. Έξαιρετικά απογευματινά μοντελάκια για μια συγκέντρωση στον κήπο, στη θεράντα, στο σαλεδάκι. Άλθινα κομψοτεχνήματα μεροσιρίε για το απόγευμα και για το βράδυ, για ένα γλεντάκι. Ένα χορό. Όλα με τη σφαιριότητα του γούστου, όλα διαλεγμένα λες ιδιαιτέρως σά να προορίζονται για τη γυναίκα που ξέρει να ντύεται «κάπως διαφορετικά» από τις φίλες της, που ξέρει να προσθέτει στον εαυτό της εκείνο το μαγικό «κάτι» που τόσο θαυμάζουμε όλες σε μερικές πραγματικά κομψές γυναίκες, εκείνο το «κάτι» που μόνο στην Τρικοζά συνήθισαμε να το βρίσκουμε στην Ελλάδα.

Αλλά και σήμερα πρέπει να τελειώσω γρήγορα - γρήγορα με τα μεροσιρίε, διότι ξέρω πόσο ανυπομονείτε να μάθετε τα νέα του διαγωνισμού της Τρικοζά. Και αυτή τη φορά τα νέα είναι και πολλά και καλά. Πρώτα - πρώτα το πιο ευχάριστο νέο είναι ότι ο κατάλογος των δώρων πλουτίστηκε με ένα καινούργιο και μεγάλο δώρο που προστέθηκε για την πιο τυχερή του διαγωνισμού της Τρικοζά στα πρώτα της γενέθλια. Είναι ένα δώρο - μπουνιάς που θα αξιοποιηθεί κατά τον καλύτερο τρόπο τις καλοκαιρινές σας διακοπές: ένα αεροπορικό εισιτήριο ΜΕΤ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ για οποιοδήποτε αεροδρόμιο της Ελλάδας, της απολύτου έκλογης της πρώτης τυχερής, με τα γνωστά απαραίτητα αεροσκάφη της ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ και τη γνωστή βασιλική περιποίηση και φιλοξενία της τόσο πολιτισμένης αυτής ελληνικής εταιρίας. Το δώρο αυτό θέλπω να αλλοθετηθεί στον τόσο δημοφιλή διαγωνισμό της Τρικοζά ή ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ, σά μια ευγενική και δόξερη προσφορά της στην κομψή Ελλάδα.

Αλλά έχω κι' άλλα ευχάριστα νέα για σας σήμερα. Στο διαγωνισμό - δημοψήφισμα για τη στάση ελληνικού θεάτρου και κινηματογράφου που προτιμούν οι αναγνώστες μας και πελάτισσες της Τρικοζά, η ψηφοφορία έδωσε τη νίκη στην Ξένια Καλογεροπούλου. Είναι ένα καινούργιο δώροροστρο άσπερι που, παρ' όλα όσα μόνο έφετος εμφανίσθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα, κατέκτησε τις καρδιές όλων των Ελληνών. Είναι τόσο διαφορετική από τις μέχρι σήμερα γνωστές φήμες, τόσο γοητευτική, τόσο κομψή, που πρα-

γματικά μας κατέκτησε από την πρώτη στιγμή που τη συναντήσαμε στο σπίτι της, όπου πήγαμε για να μάς πη τις εντυπώσεις της από την έκδοσή της, μόλις ανακοινώθηκαν τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος της Τρικοζά. Μετέφραζε κάποιο έργο ελληνικά (έχει τόσα πλατεία καλλιτεχνικά ενδιαφέροντα που εξαφνίζον το συνμιλητή της). Γοητευτική όσο ποτέ άλλοτε, μας έδενε με έκδηλη χαρά και μας έδινε: «Είμαι εξαιρετικά εύτυχης που το δημοψήφισμα των πελατισσών της Τρικοζά με ανέδειξε σαν τη δημοφιλέστερη Έλληνίδα ήθοισα. Σας παρακαλώ να διαβιάσετε σε όλες τις απαιτημένες σας αναγνώσεις ένα μεγάλο ευχαριστώ για την αγάπη τους και για την εκτίμησή που τρέφουν σε μένα και στη δουλειά μου».

Έτσι η Ξένια, το πιο όμορφο και το πιο γλυκό άσπερι του ελληνικού θεατρικού και κινηματογραφικού στε-

Έξαιρετη ήθοισα με όνειρική ομορφιά και γλυκύτητα παρουσίας, με έσοχες επιτυχίες όχι μόνο στο ελληνικό, αλλά και στο γαλλικό και αγγλικό παλκοσένικο και στον κινηματογράφο, νεώτατη και δροσερή, η ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ, το καινούργιο άσπερι, η εκλεκτή του διαγωνισμού των πρώτων γενεθλίων της ΤΡΙΚΟΖΑ, σε τελευταία της φωτογραφία.

ρεώματος, μια από τις βασίλισσες της ελληνικής ομορφιάς και χάρις, πήρε πια με χαρά την υπόθεσή του διαγωνισμού της Τρικοζά στα χέρια της. Κεφάλαια και μπριόζα εκλήθησε προχθές με τα χέρια της κατά την πρώτη τελετή που έγινε στην Τρικοζά, τους τυχερούς αριθμούς από την κληρώση. Έτσι οι κάτοχοι άσπερι κερδίζουν τα ένοια ενός εκάστων δαβεία:

3802 το αεροπορικό εισιτήριο μετ' επιστροφής που προσέφερε στο διαγωνισμό της Τρικοζά η ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ.

3463 δόμαλλα πλεκτά Τρικοζά αξίας δρχ. 2.000.

3744 δόμαλλα πλεκτά Τρικοζά αξίας δρχ. 1.000.

4107 δόμαλλα πλεκτά Τρικοζά αξίας δρχ. 500.

3943 δόμαλλα πλεκτά Τρικοζά αξίας δρχ. 500.

3375 δόμαλλα πλεκτά Τρικοζά αξίας δρχ. 300.

3598 δόμαλλα πλεκτά Τρικοζά αξίας δρχ. 300.

3299 δόμαλλα πλεκτά Τρικοζά αξίας δρχ. 300.

Οι αριθμοί 3278, 3290, 3333, 3405, 3485, 3576, 3631, 3681 3. 687, 3761, 3796, 3805 και 3850 κερδίζουν από ένα δόμαλλο πλεκτό αξίας έκαστον δρχ. 100.

Οι αριθμοί 3286, 3303, 3312, 3456, 3501, 3522, 3611, 3689, 3700, 3780, 3800, 3821, 3908, 3927, 3935, 3998, 4005 4032, 4082 και 4043 κερδίζουν ο καθένας από ένα δελτίο έκπτώσεων 20% ισχύος έ- νος μηνός.

Οι τυχερές φίλες μας, τις οποίες και συγκαίρομε θερμάτα, παρακαλούμαι, μόλις λάβουν γνώση του γεγονότος ότι κέρδισαν, να έλθουν προσωπικώς στην Τρικοζά να αναγγελοθύν, προσκομίζοντας και τον τυχερό λαχνό τους, το αργότερο μέχρι τη Δευτέρα 18 Μαΐου 1959, κατά τις ώρες που είναι ανοικτά τα καταστήματα, για να δουν τα δώρα τους και για τις διατυπώσεις παραδόσεως και παραλαβής.

Η επίσημη παράδοση των δώρων στις τυχερές θα γίνει, όπως είχαμε υποσχεθί, σε ιδιαίτερη τελετή στην Τρικοζά (Έρμου 6, εντός της στράς) την 20η Μαΐου 1959 ημέρα Τετάρτη και στις 7, 30 το βράδυ κατά την οποία η εκλεκτή σας στάρ Ξένια Καλογεροπούλου θα παραδώσει τα δώρα και θα φωτογραφηθεί με τις τυχερές.

Σε όσες δεν είχαν την τύχη να κερδίσουν στο διαγωνισμό μας ευχόμαστε με όλη μας την καρδιά να έχουν άλλη, καλύτερη τύχη ώστε να μη μείνουν παρασπασμένοι. Αλλά, μεταξύ μας, μήπως δεν αποτελεί τύχη για οποιαδήποτε γυναίκα η γνωριμία της με την Τρικοζά; Ναι, δεν είναι καθόλου υπερβολή αυτό. Το να βρης σήμερα στην Αθήνα εκλεκτά στην ποιότητα πλεκτά, με ποικιλία μοντελών και σχεδίων και σε τόσο χαμηλές τιμές, δεν αποτελεί αληθινή τύχη. Πού άλλο όμως μπορεί να βρης τέτοιες συγκεντρωμένες πόσες αρετές σε πλεκτά, εκτός από την Τρικοζά; Είναι το μόνο κατάστημα που σας προσφέρει αληθινά ευρωπαϊκά κομψοτεχνήματα με προστιτές τιμές και για το πιο φτωχό δαλάντιο ακόμα. Έδώ ακριβώς έγκειται η επιτυχία της Τρικοζά. Οποιαδήποτε γυναίκα μπορεί να αποκτήσει το πλεκτό που της άρεσε με λίγα χρήματα.

Έχουμε άδικο, λοιπόν, όταν λέμε πως είναι τυχερές όσες έκαναν τη γνωριμία της Τρικοζά και φώνισαν τα πλεκτά τους από το κατάστημά της. Τουλάχιστο αυτή τη διαβεβαίωση δίνουν οι χιλιάδες των πελατισσών μας και αυτή τη διαβεβαίωση δα δώσαν όσες γυναίκες που από άγνοια ή από διασπορά δεν επισκέφθηκαν ακόμα την Τρικοζά.

Τελειώνοντας το αγαπημένο σας κατάστημα της Τρικοζά απευθύνω θερμά ευχαριστώ σε όλες τις φίλες που μου με τόσο προθυμία έλασαν μέρος στο διαγωνισμό του και συνετέλεσαν στην απόλυτη επιτυχία του καθώς και σε όλους εκείνους που εργάστηκαν, ο καθένας με τον τρόπο του γι' αυτόν.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποιο έβδομαδιαίο πηρε μία φορά το παρακάτω μα. «Σας παρακαλώ να με έψετε από συνδρομητή σας, να αγοράσατε μία μεγάλη μεταχειρισμένων περιοδικών και να με ταχυστείτε πια το δικό μου να τυλίγουμε το κρεβάτι».

Τον Άδραμ Λίκων τον γορούσαν κάποτε για τη του απέναντι στους έγχρους «Γιατί προσπαθείς να τους φίλους;» τον ρώτούσε ένας γάτης του, «Θα έπρεπε να παθήσεις να τους καταστρέψω» «Και δεν τους καταστρέψω» έγχρους μου, όταν τους κινούλους;» απάντησε ο Πρόεδρος.

Κάποιος έψαχνε να βρη το τι που έμενε ο μεγάλος Άμνος ποιητής Έντγκαρ Πόε. Ζητούσαν από κάποιον περπατών στο δρόμο, να του δείξη που έμενε να βρίσκεται το σπίτι. «Αντί του Πόε;» έκανε αυτός πορία. «Μα αυτός έχει περπατήσει, τώρα μένει εκεί, ο κ. κλαντ».

Στις 24 Αυγούστου του 1771 σπιτονοικοκυρά του διασπασμένου συγγραφέως Τσάττερτον, κάποια κυρία Άντζελ - έπεισε, έρε ότι ο νοίκης της θύονταν σε απελπιστική κατάσταση, κάλεσε το βράδυ στο τραπέζι για να μοιραστή μαζί της το πνο της.

Ο Τσάττερτον όμως, άνη με υπερφάνεια την πρόσκληση, άλλο πρωί χτύπησε την πόρτα σοφίτας όπου έμενε, αλλά δεν απάντησε από το νοίκης της, νησύχησε και κάλεσε τους νεσ... Όταν όμως παρέβησαν, πόρτα, βρήκαν μπρος σε πλημμύρα από χαρτιά σκορπισμένα και ξεσχισμένα σε κομμάτια. Ήσαν χειρόγραφα και γραμματού Τσάττερτον πουχε κατασφαι μ' επιμέλεια, ενώ ο ίδιος έρκος στο κρεβάτι του, σε ηλικία 17 χρονών, έννα μηνών και κών ημερών.

Το Δεκέμβριο του 1846 ο σμος κι' εκκεντρικός Άμερσ ποιητής Έντγκαρ Άλλαν θρισκόταν σε μεγάλες οπτικές έδημοσίευσες στην εφημερίδα «Πρές» την παρακάτω άγγελία:

«Μετά λύπης σας πληροφορμε ότι ο Έντγκαρ Α. Πόε και η Λυζόβ του είναι σοβαρά άρρωστοι. Η φυματίωση τους είχε καταλει σε σημείο που το χέρι της κής Μοίρας πέφτε βαρύ επάνους και δεν τους άφινει να σπυθούν από το κρεβάτι και να βουν. Αυτή η κατάσταση είναι τυγματι άξιοθρήνητη και έλπιζω, ότι οι φίλοι και θαυμαστές του ρίου Πόε θα έλθουν πρόθυμα να γοι στις δύσκολες μέρες του».

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΔΕΧΕΤΑΙ 5-8 Ακαδημίας 78. Τηλ. 25-224

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ - ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ Ιατρός ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Άχαρτων 98 - Άμφισχας 1 Δέχεται καθ' έκαστην 5-7 και επί συνεντεύξης. Τηλέφωνον 810-760

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΤΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

ΜΟΥ μιλούσε και την κύτταξα. Εκείνο που πρόσεχα ήταν το πρόσωπό της. Μά για την την έμαχνα έτσι; Τι είχε το πρόσωπό της; Προσπαθούσα να δω το γιατί, να δικαιολογήσω στον εαυτό μου, την περιέργειά μου.

«Α, ναι, είναι τα σκουλαρίκια, βέβαια! Βέβαια! Αυτά είναι που της αλλάζουν τη φυσιογνωμία. Αυτά τα σκουλαρίκια!»

Τι κομικά που μου φάνηκαν αυτά τα χρυσάφι καρκατζελάκια που τα είχε κρεμάσει εκεί, δα στην άκρη των αυτιών της! Μου ήρθε να της τα παιχνιδίσω με τα δαχτυλά μου και να της πω «Τρίλιλιλι...!»

Μά θα με πενούσε σίγουρα για τρελή και βρισκόμασταν και οι δυο στο λεωφορείο, ξένες -κατάξενες μεταξύ μας. Με ρώτησε για κάποια στιγμή, αυτή ήταν όλη κι' όλη η γκαμιά μας. Κι' έτσι, δεν υπήκοε τρόπος να της πω, να τα πετά- ξε από πάνω της αυτά τα λιλιά, τη δουλειά είχαν αυτοί οι υπελά- δες οι αυτιά της; Το σκουλαρί- κι, γι' να λέγεται σκουλαρίκι, γι' να παριάζει στη θέσι του και να μη κοιλά σαν παρασπασμένο, πρέπει να φοριέται στην άρα του και να είναι απόλυτως ταίριαστο με το φόρεμα, να το συμπληρώνει τριπνον πινά. Άς αφήσουμε δα που και η φυσιογνωμία παίζει εδώ το μεγαλύτερο ρόλο.

Και ξαφνικά φωτίστηκε το μυαλό μου. Θυμήθηκα ότι μόλις έδω και δυο χρόνια δεν υπήκοε ούτε αύ- τί, ούτε ατάκια που να μην το φο- ρη αυτό έξάρτημα. Τότε, σαν να το θεωρούσαμε καθήκον μας, το αυτί που μας είχε δώσει ο καλός Θεός να το στολίσουμε. Κι' αν πούμε δα να το στολίσουμε! Άρχισαμε πώς δεν το στολίσουμε! Άρχισαμε συντηρητικά. Μαργαριταράκια, πέ- πρες χρωματιστές, άφρημένα σχή- ματα, μοντέρνες εμπνεύσεις. Σιγά- σιγά όμως πήρανε τέτοια φόρα! Και όπως ήταν έπομένο κυλήσα- με στον κατήφορο και δεν έμεινε συγκεκριμένο ουσιαστικό που να μην το μεταχειριστήκαμε: καλαθάκια, γλαστράκια, όμπρελίνα, καπελίνα, τσαρουχάκια, παντοφλάκια, γατά- κια - σκυλάκια - δατραχάκια - φα- ναράκια - κλουβάκια. Έμεινε και τίποτα που να μην κρεμασθηκε από το αυτί μας; Τά πάντα! Από τα πιο ποιητικά, μέχρι τα μη τοιαύτα. Και ακριβώς τα «μη τοιαύτα» ήταν που μας άρεσαν το περισσότερο, που μας συγκινούσαν.

Ένα αυτί χωρίς τα κρεμαστά- ρια του ήταν ένα γυμνό αυτί. Έ- ταν αυτί άπαραδέκτο. Και την γυμνό- τητά του άφειλε να την καλύπτει με ό,τιδήποτε κι' έτσι να εμφανίζεται, έτσι, με το «ο,τιδήποτε» κρεμασμέ- νο στις άκρες του, έτσι, την πάσα άρα.

Και ξαφνικά, σόπ! Το αυτί μας έγινε απαιτητικό. Έλάχισια στολί- δια του ταιριάζανε, πολύ - πολύ ώ- ρισμένα και δη, σε πολύ - πολύ ώ- ρισμένες στιγμές.

Συνήθεια είναι - λέγουν - το καθ' είν γινόμενον. Μα έδω δεν πρόκειται περί συνήθειας. Έδώ, ξα- φνικά, όλες μαζί, κάνουμε κάτι. Σα- φνικά, όλες μαζί, το παύουμε το κά- τι. Σαφνικά, ο' όλες μας, άρεσει έτσι. Και σ' όλες μας και ξαφνικά ταινει με μας άρεση.

Είναι ή μόδα, αυτή η διαβόλη- σα που μας έχει παίγνιο στα χερά- ρια της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

«ΑΛΕΚΤΩΡ»

Τι χαρά!

Όταν το κακάο είναι ΕΒΓΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ Α.Ε.

κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα- ξιδιώτισσά μου στο λεωφορείο, μία συνταξιδιώτισσα νεώτατη και τα μάλλια νύστιμη. Και τα σκουλαρί- κια της; «Ω! ήταν από εκείνα που άλλοτε θα μάς άρεσαν. Άπ' εκεί- να που άλλοτε θα μάς δάγκωνε ή ζήλεια, θα μάς μυθιούριζε: «Άχ και να τα είχα».

Ναι, ναι, ή συνταξιδιώτισσά μου ήταν μία χαρά. Η μόδα ήταν ή φταί- α της, κάτι χέρια πανεύχνα και με δόναμι άκαταμάχητη. Είναι ή μό- δα, αυτή ή μάγισσα ή μυθική.

«Ναι, ναι, είναι ή μόδα», έλεγα μέσα μου κυττάζοντας τη συντα-

Ματιές στη Μόδα

ΠΤΙ ΚΟΚΕΤ ΚΑΙ ΛΙΖΕΖ

Από την Αμερική μας ήρθε πρό καιρού η μόδα των χαριτωμένων νυκτικών «μπέιμπι ντόλ» και από την Ευρώπη φέτος, έφθασε μία άλλη μόδα στα νυκτικά τα «πτι κοκέτ». Μοιάζουν σαν μικροσκοπικά φορέματα, με πλούσιες φούστες, έχουν μανικάκια φουσκά και άσορτι παντελονάκια. Γίνονται από νάυλον ύφασμα, από οργαντζά εμπριμέ, από μουσελίνα ή από φινά λουλουδάτη βατίστα, εν αντιθέσει με τα «μπέιμπι ντόλ» που πέφτουν ριχτά από τους ώμους. Τα «πτι κοκέτ» έχουν ζώνη που μαρκάρεται έντονα τη μέση (σχ. 4). Ποτέ μη φοράτε λιζέζ πάνω από πυξάια ή κοντό νυκτικό. Η λιζέζ φοριέται με μακρύ νυκτικό. Αν είσατε ψηλή ή λιγώτερο από το κανονικό, φροντίστε ώστε το μάκρος της να φθάσει κάτω από το στήθος, έτσι θα έχετε αρμονικό σύνολο. Οι λιζέζ φέτος γίνονται από νάυλον εμπριμέ, από πουαντιγιέ, πολλές φορές είναι ντούμπλ - φας και γαρνίρονται στο τελείωμα με πλισέδακι ή με δολάν (σχ. 2).

ΓΙΑΚΑΔΕΣ

Μην ξεχνάτε πως το φετινό καλοκαίρι, οι μεγάλοι λευκοί χειριστές γιακάδες είναι στην ημερησία διάταξη. Από πικέ θα τους δώτε να στολίζουν πρώτα φορέματα, από οργαντζά νάυλον, από μεταξωτό ή από ταφτά να γαρνίρουν τα άπογευματινά και τα βραδυνά φορέματα. Τα σχέδια των γιακάδων είναι πολλά — στρουγγυλοί γιακάδες, μεγάλοι σε ανδρικό στυλ, τετράγωνοι στην πλάτη, σαν ναυτικές κολλαρίνες και τέλος κρουαζέ, σχέδιο που καλακεύει πολύ το ντεκολτέ (σχ. 3).

ΠΛΙΣΕΔΕΣ

Φέτος υπάρχει μεγάλη ποικιλία στα πλισέ σχέδια. Άλλοτε η μόδα του πλισέ ευνόουσε τα φορεσιά φορέματα, τώρα πλίσσονται και τα ίδια φορέματα, αλλά σε σχέδιο Ιταλικό, δηλαδή η πιέτα να έχει φάρδος ως πέντε χιλιοστά. Μη νομίζετε πως ένας τόσο λεπτός πλισές και μάλιστα σε φόρεμα με ίσια γραμμή θα στραπατσάρεται με το πρώτο κάθισμα, γιατί αυτοί οι πλισέδες είναι σιδερωμένοι στη μηχανή, με ειδικό φάρμακο που τους κάνει μεγάλης αντοχής (σχ. 5). Κατά τον ίδιο τρόπο γίνονται και τα φαρδύτερα σχέδια πλισέδων με φάρδος πιέτας ενός ή δύο πόντων. Συνήθως οι πιέτες αυτές αρχίζουν από το κορσάκι, ή ψηλά από το ντεκολτέ και άλλοτε πάλι γαρνίρουν μόνο το κορσάκι και τελειώνουν στην περιφέρεια, ενώ η φούστα μένει σκέτη φαρδιά (σχ. 6 και 7). Τα υφάσματα που γίνονται πλισέ είναι διάφορα, μουσελίνας, λινά, κοτόν, βατίστες, οργαντζές, εκτός από ραιγιόν υφάσματα.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Δυο τελευταία σχέδια από γνωστές Ιταλικές μπουτίκ της Ρώμης είναι αυτά που σας παραθέτουμε παραπλεύρως (σχ. 8 και 9) είναι από λεπτή φινά βατίστα χωρίς μανίκια, ή μία με κλειστό γιακαδάκι και πάτ και η άλλη με ελαφρύ ξεχειλωτό γιακά που αφήνει όμως αρκετά ανοικτό το ανοίγμα του ντεκολτέ. Και οι δυο μπλουζές έχουν κουμπάκια και είναι κομψές, πρακτικές και εύκολοφόρετες.

ΡΙΓΕ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Σ' ένα από τα προηγούμενα τεύχη κι' από την ίδια στήλη μίλησαμε για τα πουαντιγιέ — λουλούδια και γάντια που είναι της μόδας και που συμπληρώνουν θαυμάσια την εμφάνισή σας. Σήμερα θα σας πούμε για τα ριγέ γάντια, καθώς και για τα ριγέ τριαντάφυλλα. Συνήθως γίνονται από διχρωμο ύφασμα, μπορούν όμως να γίνουν και από πολυχρωμο ριγέ τόσο τα γάντια όσο και τα λουλούδια και θα στολίσουν πολύ όμορφα ένα μονόχρωμο φόρεμα ή ταγιέρ. Να προτιμάτε ριγέ πικέ ή φασμα και για τα δυο, ή ταφτά χοντρό ριγέ. Είναι τα μόνα υφάσματα που είναι κατάλληλα για την κατασκευή αυτών των αξεσουάρ (σχ. 1 και 10). Γιατί πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας πως αν το λουλούδι θα μείνει ανέπαφο και καθαρό στην μπουτονιέρα σας, τα γάντια θέλουν συχνά πλυσίμο, γι' αυτό τον λόγο θέλουν ύφασμα αντοχής, πυκνό στην υφανση και με στερεά χρώματα.

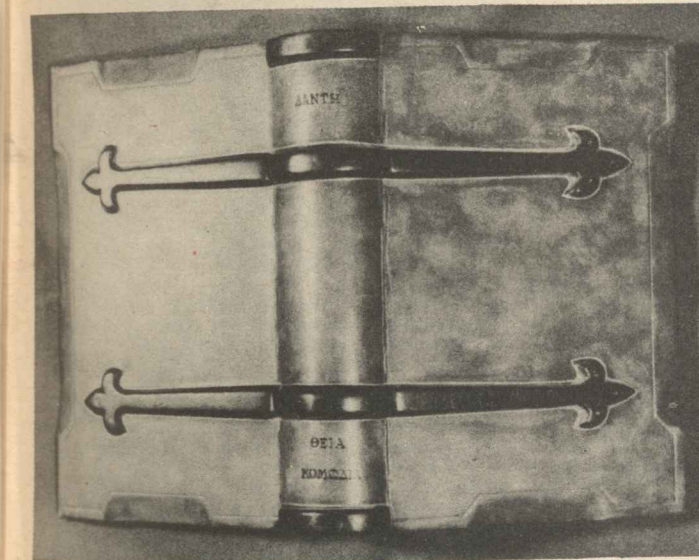
ΦΟΥΣΤΕΣ

Όλες ξέρουμε πόσο οι στενές ίσιες φούστες κολλαρεύουν ένα λεπτό γυναικείο σώμα. Τα τελευταία Παριζιάνικα σχέδια εμφανίζουν έναν τύπο φούστας που ανεβαίνει πιο ψηλά από την μέση αρκετούς πόντους. Το σχέδιο αυτό κολλαρεύει πολύ το κορμί. Οι πένες που σχηματίζονται από ψηλά, συνεχίζονται και σβύνουν λίγο πιο κάτω από την περιφέρεια. Είναι μία σφά μελετημένη λεπτομέρεια από τους Γάλλους μαίτρ της μόδας. Έτσι χάρις στις πένες και στο ύψος της φούστας που έπος είπαμε ανεβαίνει ως την άκρη του κορσακι ή μέση μαρκάρεται έντονα, οι άνω ταινίες και το κορμί φαίνεται λυγρό, με κανονικές αναλογίες. Το είδος αυτό της φούστας μπορεί να φορεθί με μπλουζάκι και να σχηματίσει ζακέτα. Οι φούστες αυτές γίνονται συνήθως από λινά υφάσματα μπορούν όμως να γίνουν από ελπακάκι για πιο άμυγιε ή από ήμιλινο όποτε είναι κατάλληλες για μία σπορό προϊόν εμφάνισι (σχ. 11).

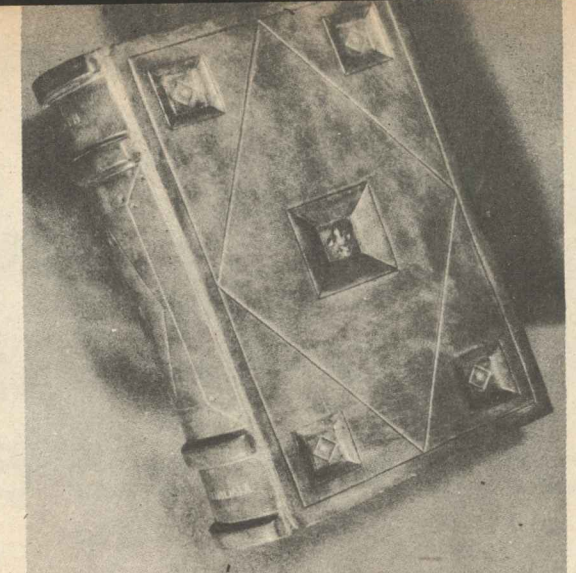
Λένα Βροντάκι

Δεμένο καλλιτεχνικά και διακοσμημένο με γούστο, το καλό βιβλίο σαν πνευματική πηγή εξακολουθεί και μετά το διάβασμά του να χαρίζει αισθητική απόλαυση. Για τους πραγματικούς βιβλιοφίλους ή σύνδεσους του περιεχομένου με το εξωτερικό του βιβλίου περίβλημα είναι απαραίτητη

Γησίας φλωρεντινής τεχνοτροπίας εξώφυλλο της «Θείας Κωμωδίας»

Μιά επίσκεψη στη «Βιβλιοφιλική Γωνιά»

Διαφορετικό δέσιμο του ίδιου βιβλίου με ξεχωριστή επιτυχία και γούστο.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ

Πώς μεταμορφώνεται μαγικά ένα βιβλίο σε κορμιοτέχνημα!...

ΥΠΑΡΧΟΥΝ τέχνες, που δεν συγκαταλέγονται στις λεγόμενες «καλές τέχνες», κι' όμως δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα απ' αυτές. Μία τέτοια είναι και η τέχνη της βιβλιοδεσίας. Είναι παλαιά όσο και τα βιβλία. Ακόμη κι' όταν αυτά δεν είχαν πάρει τη σημερινή ορθογώνια μορφή τους, αλλά γραμμικά πάνω σε πάτυρους και περγαμνές είχαν σχήμα κυλινδρικό, τα τοποθετούσαν μέσα σε δερμάτινες θήκες και μικρά ξύλινα κιβώτια, τους ενάρθρες, όπως τους έλεγαν, που τις περισσότερες φορές ήταν πολυτελέστατοι. Όταν όμως τα βιβλία πήραν την οριστική τους μορφή, η βιβλιοδεσία εξελίχθηκε σε πραγματική τέχνη. Η τεχνική της έχει ελάχιστα μεταβληθεί μέχρι σήμερα. Κατ' εξοχήν συντεχνιακή εργασία, αναπτύχθηκε το Μεσαίωνα στη Δύση και στο Βυζάντιο και έφθασε στον ύψιστο βαθμό πολυτελείας. Στα μοναστήρια καταργήθηκαν τα δερμάτια που κάλυπταν τα βιβλία και τα στολίζουν με μεταλλικές πλάκες, έντεθριμένα σμάλτα, πολύτιμες πέτρες, ανάγλυφα ελαφάντοστα, χρυσά και ασήμνια κομψά, σκαλισμένα γυνίς κι' αλυσίδες για να τα κλείνουν. Στο μουσείο του Λονδρου σώζεται ένα βιβλίο — δείγμα της τεχνικής αυτής — που είναι δεμένο με δολοκίρα φύλλα από σφυρηλατημένο χρυσό και κοσμεται με ανάγλυφα και επιγραφές. Τη συνήθεια αυτή την κράτησε η εκκλησία μας μέχρι σήμερα, ιδίως στα Εύαγγελια. Το ΙΣΤ' αιώνα η βιβλιοδετική τέχνη έφθασε στο απόγειό της διακοσμητικής του βιβλίου. Στην Ελλάδα ειδικόι σχεδιαστές φιλοτεχνούν κοσμήματα, απασάμιλλα σε καλαισθησία και πλούτο χρωμάτων, και τα τοποθετούν πάνω στα δερμάτια. Αργότερα η τέχνη αυτή αποκτά εξαιρετική αίσλη στη Γαλλία. Για τους βιβλιοφίλους το όνομα του Λε Γκαστόν — επιφανούς βιβλιοδέτου επί Λουδοβίκου ΙΓ' — Β' αναφέρεται επί πολυών προτύπων της πιο λεπτής τέχνης, που μπορεί να αποδώσει η χρυσωτική με το χέρι. Άλλα και στην Ελλάδα, η βιβλιοδετική τέχνη

δημιούργησε καλλιτέχνες, σαν τον Τσιμούρη, που διακρίθηκε τον περασμένο αιώνα. Δείγματα της εξαιρετικής του τέχνης σώζονται σε καλύμματα τριών Εύαγγελίων. Στην Αθήνα, θαυμάσιο μουσείο βιβλιοδετικής τέχνης αποτελεί η περίπτωση συλλογή βιβλίων του Ίωάν. Γενναδίου, που τη χάρισε στην Αμερικανική Σχολή. Ο αιώνας της διοργανοποίησας παρέσχε στο ρεύμα του και τη λεπτή αυτή τέχνη. Μετά την έφευρεση των βιβλιοδετικών μηχανών, η βιβλιοδεσία και τα υλικά της μεταβάλλονται, τυποποιούνται και το βιβλίο χάνει την εξωτερική του αίσλη. Στον τόπο μας ιδίως έχουμε συνηθίσει στο έντελώς άπεριποίητο βιβλίο. Όσοι επισκέφθηκαν την έκθεση του γερμανικού βιβλίου στον Παρισσό, μπορούν να διαπιστώσουν τη διαφορά, που υπάρχει ανάμεσα στα βιβλία της σειράς, που πωλούνται στο εξωτερικό και στα δικά μας. Κι' ΟΜΩΣ μέσα στη στεγνή και άγονη αυτή στιγμή στην πορεία της βιβλιοδετικής τέχνης ξεπερνάται σε σταγόνες δροσιάς δυο νέοι καλλιτέχνες, που βάλθηκαν να μας εναφέρουν στην εποχή των Βυζαντινών με τα χρυσοκέντητα και πορφυρά μεταξωτά δερμάτια των βιβλίων. Είναι οι αδελφοί Γανιάρη, που μας προσφέρουν ένα θαυματοφύλακο στο λιλιπούτειο κατάστημα τους, στη στοά της οδού Βουκουρεστίου 16, τη «Βιβλιοφιλική Γωνιά».

Η «Ανθούλα κι' ο Ανδρέας Γανιάρης ανοίξαν καινούργιους ορίζοντες σ' αυτή την τέχνη. Συνεχίζουν την παράδοση της μητέρας τους, που υπήρξε μία αληθινή καλλιτέχνης στο είδος της, έπηρεσαν το μικροσκοπικό εργατήριό τους με ελάχιστα μέσα και χωρίς καμμία συμπαράσταση, και το μεταμόρφωσαν σε ναό της τέχνης. Αγάπησαν το βιβλίο και θέλησαν να το τοποθετήσουν σε πλαίσιο ανάστίου του, σ' ένα έφτιαχναν κορνίζα για να πλαισιώσουν ζωγραφικό πίνακα τέχνης. Δεν είναι υπερβολή, αν πούμε, πως κάποτε το πλαίσιο ξεπερνά το περιεχόμενό του. Νεαρά παιδιά και οι δύο τους, με καλλιεργμένο πνεύμα, εγκατέλειψαν η μία το χορό, που είρχει το πάθος της μετά την τέχνη της και ο άλλος

‘Η καλαίσθητη διακόσμηση σί του καὶ ἡ χρησιμοποίησις πολυτί- μων ὑλικῶν δίνουν στὸ βιβλίο προσωπικότητα

βιβλία ἀπλά, δεμένα, με χωριάτικο ὕφαντό, που μιλάνε γιὰ λαϊκὴ ἑλληνικὴ τέχνη, γιὰ τὸ χωριὸ καὶ τὸ νησί, που ἀναδίνουν θερμαί, μόλις τ' ἀντικρύσης, τὴ μουσικοδοσιὰ τοῦ χωραφιοῦ καὶ τὴν ἀλμύρα τοῦ γιαιού καὶ τόμοι γυμμένοι με σεβρὸ καὶ διδελό, χρυσοποίκιλτοι, ἀνάγλυφοι, μ' ἐνθετο χρυσὸ καὶ χρωματιστὰ δερμάτα, που κλείνουν μέσα τους ἐπὶ ἡρωικά, τιτανικὰ συγκρούσεις, χείμαρρους λυρισμοῦ, τὴν τέχνη, τὴν ποίηση, τὸ δράμα καὶ που σὲ μεταφέρουν ἀπ' τὴν ἀρχὴ σ' ἀρχαίους ναοὺς, λαμπρὰ παλάτια, πεδιά μαχῶν καὶ θεοδόδια δρόμους.

Τὰ ἐργαλεῖα τῶν ἀφάνων αὐτῶν καλλιτεχνῶν δὲν εἶναι ὁ χρυσὸς οὐτε ἡ σμίλη. Εἶναι μερικὰ αἰχμηρὰ ὄργανα, σὰ σφραγίδες, που πιεζόμενα πάνω στὰ δερμάτα, που ντύνουν τὰ βιβλία, ἀφίνουν ἄλλοτε ἴσιες γραμμές, ἄλλοτε καμπύλες καὶ ἄλλοτε τελείες. Μ' αὐτὰ τὰ καταπληκτικὰ ἀπλά ἐργαλεῖα καὶ με διάφορα χημικὰ ὑγρά, που χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ χρωματίσουν τὰ δερμάτα, οἱ ἐμπνευσμένοι καλλιτέχνες δημιουργοῦν με ὠραιότατους συνδυασμοὺς ἀληθινὰ ἐργα τέχνης.

ΕΚΕΙΝΟ, που δὲν λογοριάζεται καθόλου στὸ ἀτελιὲ αὐτό, εἶναι ὁ κόπος καὶ ὁ χρόνος. Ὅταν πήγαμε νὰ τοὺς ἐπισκεφθούμε, βρήκαμε τοῦ Ἀνδρέα Γανιάρη, ν' ἀπομιμητὰ μιά παλιὰ πατίνα πάνω στὸ δερμα, που ἐντυνε τὸ βιβλίο που εἶχε μπροστὰ του, με τὴ βοήθεια ἐνὸς εἰδους σπᾶτούλας, ἀπ' τοῦ κερικοῦ κ' ἐνὸς καμινέτου. Στὸ ἴδιο σημεῖο τὸν ἀφήσαμε νὰ ἐργα-

ζεται κ' ὅταν φύγαμε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὥρες. Εἴχαμε ἐδῶ τὸ «Ἅγιον Ὅρος» τοῦ Παπαντωνίου, μὰς λέει. Ὁμορφο βιβλίο! Ἐπρεπε νὰ τὸ περιποιηθούμε. Ξεφυλλίζοντας κάποιον ἀπὸ τὰ παμπάλαιο τόμο «Περὶ Ἀγίου Ὁρους» μοῦ ἦρθε ἡ ἐμπνευσις.

Μ' ἓνα ἀπλό, μὰ δυσκολομεταχειρίστο ἐργαλεῖο, ὁ καλλιτέχνης δούλεψε πάνω στὸ δερμα, δημιουργώντας ἓνα θαυμά ἀπλότητος κ' ὁμορφιάς. Εἶδαμε ἐκεῖ τὴ «Γαλήνη» τοῦ Βενέζη. Μιά βάρκα που ἀρμενίζει στὴν ἀκύμαντη θάλασσα χαραγμένη πάνω τῆς ἀποδίδει σωστά τὰ τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέα.

Μιά «Παλιὰ Διαθήκη» ἀξίζει νὰ τοποθετηθῇ σὲ μουσεῖο. Τὸ ἐξώφυλλό τῆς τὸ ἐφτιαξαν τεῖχος βιβλικό, με τὴν τέχνη τῆς χρυσοποιικτικῆς καὶ ἀπὸ τὴν παρασκευαστὴν πολέμιστρα που τὴ στολίζει καταμεσῆς, προβάλλει ἡ ἐπτάρωτη λυχνία ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι. Ποιὸς δὲν θὰ συμφωνήσῃ με τὴν ἐπιτυχὴ ἐμπνευσι καὶ τὴν ἀριστοτεχνικὴ δημιουργία; Εἶδαμε ἀκόμα ἓνα τόμο τοῦ «Ζυγοῦ». Εἶδα τὸ ὑλικὸ τῆς διακοσμῆσεως ἦταν σχετικὸ με τὴ μοντέρνα, λιτὴ γραμμὴ τοῦ περιεχομένου. Κάθετες ρίγες αὐλάκωναν τὸ καστανὸ δερμα καὶ ζωρὸχρώμα τετραγώνων ἀπὸ ἄλλα κομμάτια δερματός ἦταν παρενθεμένα με καλαίσθητη κ' ἀρμονικὴ ἀσυμμετρία, σ' ἓνα ἑκτακτὸ «μοσαϊκ».

Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανεὶς; Τὴν «Ὁδὸς» τοῦ Καζαντζάκη με τὴν τριήρη που τὴ στολίζει, τὸ «Παγώνι» τοῦ Παπαντωνίου που ἔχει ἐνθεθεμένο ὁλόκληρο κόσμημα με μίαν ἀ-

φαστὴ χάρι, τὴ «Θεῖα Κωμωδία» τοῦ Δάντη με τὴ γνήσια φλωρεντίν τεχντροπία, ἡ τὸ «La Grece Etiennele», ἓνα μικρὸ ἀριστοτεχνικὸ σὲ κλασσικὸ μοτίβο;

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, πὼς κάθε ἐργὸ που βγαίνει ἀπὸ τὰ χέρια τοὺς εἶναι ἐντελὸς ποτότυπο. Κάθε τόμος, δηλαδὴ, εἶναι μοναδικός. Δὲν ἀντιγράφουν ποτέ. Διαρκῶς δημιουργοῦν. Ἡ δεσποινὶς Ἀνθούλα Γανιάρη εἶχε εἰδικὰ περισσότερο στὸ παλιὸ καὶ δυσκολότατο ἔδος τοῦ «Kerousse». Ἀπλώνει τὸ δερμα πρὶν ἐκὼμα ντυθῇ μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο σὲ μιά λέια καὶ κόπως ἐλαστικὴ ἐπιφάνεια, τὴν «Pat plastique», ὅπως τὴ λένε, καὶ χαράζει ἐπάνω του ἀληθινὰ κοσμήματα, που προβάλλουν ἐκτὸς σὰν ἐκφοροὶ ἀρχαίων ναῶν. «Ἡ κόρη με τὰ σὰφὰ γέ-ρια» τὴν ἀπεκάλεσε κάποιος ξένος. Τὰ «Βυζαντινὰ μνημεῖα», που εἶδαμε σὰ δῆγμα αὐτῆς τῆς τεχνικῆς, εἶχαν ἀνάγλυφο ἓνα σύμπλεγμα σὲ βυζαντινὸ μοτίβο με τὸ δικέφαλο ἀστὲ, ὁφθαλμὸς τελειότητας. Χρωματισμένο μ' ἓνα ἀπὸ τὸ ὄρεα που μεταχειρίζονται, φάνταζε σὰν ἐνθεθεμένο σμάλτο.

Κι' ἀκόμα ἀναφέρουμε ἓνα ἄλλο τόμο τῶν «Βυζαντινῶν μνημεῖων», με χαραγμένο ἐπὶ τοῦ τὸν βυζαντινὸ ναὸ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου, σὰν παράδειγμα τῆς δημιουργικῆς φαντασίας τῆς, που συνεχῶς βρίσκει νὰ θεά-τα νὰ ἐκτελέσῃ γιὰ τὰ ἴδια κείμενα.

Ἀντιμετωπίζουμε σοβαρὰς δυσκολίες, μὰς ἐξηγοῦν οἱ ἀδελφοὶ Γανιάρη. Πάνω στὰ δερμάτα δὲν «πιάνουν» κανένα χρώμα. Τὰ ὄρεα

‘Η ἐμπνευσμένη νεαρὰ καλλιτέχνης Ἀνθ. Γανιάρη δημιουργεῖ πάνω στὸ δερμα ἓνα ἐργὸ τέχνης με τὸ δύσκολο σύστημα τοῦ «ρεπουσέ».

● Τὸ συμπαθητικὸ μικρομάγαζο τῆς ὁδοῦ Βουκουρεστίου. Ἡ «Βιβλιοφιλικὴ Γωνιά» με τὶς καλαίσθητες προθήκες, ὅπου τὸ γούστο εἶναι συνυφασμένο με τὴν κομψότητα καὶ ἀπλότητα.

● Ὁ Ἀνδρέας Γανιάρης διακοσμεῖ τὴ ράχη ἐνὸς βιβλίου με τὴν τεχνικὴ τῆς χρυσοποιικτικῆς.

που χρησιμοποιοῦμε, μὰς δίνουν διάφορα χρώματα, ἀνάλογα με τὴ μεταχειρίσι τους. Τὸ κα-κὸ εἶναι πὼς ποτέ δὲν εἴμαστε σίγουροι, γιὰ τὸ τί θὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ που βάζουμε, γιατί κάθε δερμα, ἀνάλογα με τὴ σύστασί του, μὰς δίνει ἄλλο χρωματικὸ ἀποτέλεσμα.

Μὰς δείχνουν ἀρκετὲς δεκάδες μικροσκοπικὰ σφραγίδων καὶ μὰς δευαίνων πὼς τοὺς χραιοῦνται μερικὲς ἐκατοντάδες ἀκόμη γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀνταποκριθῶν στὶς ἀνάγκες τοὺς. Σπουδασμένοι σὲ μεγάλες σχολὲς τῆς Φλωρεντίας καὶ τοῦ Παρισιῦ, ἀποδίδουν τὴ χρυσοποιικτικὴ με μαεστρία ἀλλὰ καὶ δική τους ἐμπνευσι.

Εἶναι μιά πολυσύνθετη δουλειὰ με μεγάλες ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ με τὸν τρόπο αὐτὸ φτιά-χνουν ὁλόκληρα ἀραβουργήματα, που συμπλέ-κονται με ἀφανταστὴ χάρι σὲ ἀφογὴ ἐκτέλεσι.

Καὶ ὥρα που ἐξαντλήσαμε ὅλους τοὺς τρόπους τῆς θαυμαστῆς σὰς τέχνης, ρωτοῦμε τὸν κ. Ἀνδρέα Γανιάρη, πέστε μας, σὰς παρακαλοῦμε, ποιὸν ἀπ' ὅλους προτιμάτε σεῖς προσωπικά; Πὼς σὰς ἀρέσει νὰ ἐργάζεστε;

Ἐπιδίδομαι ἰδιαίτερα στὴν κατὰ διακό-σμηση χωρίς χρυσὸ, μὰς ἀπαντᾷ. Τὴν ἀγαπᾷ γιατί μοῦ δίνει περισσότερὴ δυνατότητα νὰ δημιουργῶς εὐθέτερα, χωρίς μακέτα καὶ δέ-σμεισι. Ἀντίθετα, ἡ ἀδελφὴ μου, λόγω τῆς γυναικείας τῆς ἰδιοσυγκρασίας, ἔχει εἰδικευτὴ περισσότερο στὴν τέχνη τοῦ ρεπουσέ, που απαι-τεῖ μεγάλη δεξιότητα καὶ λιγώτερη σωματικὴ προσπάθεια. Καὶ μὰς δείχνει χαμουργώντας τὸ

μεγάλου καὶ βαρὺ ἐργαλεῖο που χρησιμοποιεῖ ἐ-κείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἴδιος καὶ που τὸ σπέρζει στὸν ὦμο του γιὰ νὰ ἐργαστῇ, καὶ συνεχίζει: Φαντάζεστε τὸν κόπο που πρέπει νὰ καταβάλῃ κανεὶς γιὰ νὰ δουλέψῃ μ' αὐτὸ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα;

Πιστεύετε, δεσποινὶς Γανιάρη, τὴ ρωτᾷ-με, πὼς ἔχετε φτάσει στὸ μᾶξιμου που εἶναι δυνατόν ν' ἀποδώσετε, ὁ ἀδελφός σας κ' ἔ-σεις, στὸ πεδίο τῆς τέχνης σας; Ἡ ἀπεναντίας βρίσκεστε στὴν ἐξελικτικὴ σας περίοδο;

Ἀπὸ ἀπόψεως τεχνικῆς καταρτίσεως, μὰς ἀποκρίνεται, νομίζουμε ὅτι δὲν ἔχουμε τί-ποτε νὰ διδασθούμε. Πάντοτε δμως προσπα-θοῦμε νὰ ξεπεράσουμε, ὅτι δὲν ἔχουμε ἐ-κείνη τὴν ἀπαιτησὴ, ὅτι δὲν ἔχουμε νὰ προσ-φέρουμε στὴν τέχνη μας.

Πόσο μπορεῖ νὰ στοιχίξῃ ἓνα τέτοιο δέ-σιμο, κύριε Γανιάρη;

Οἱ τιμὲς τοὺς ἀρχίζουν ἀπὸ χαμηλά, ἀλ-λὰ μπορεῖ νὰ φθάσουν τίς δύο καὶ τρεῖς χιλιά-δες δραχμές, ἀνάλογα με τὰ ὑλικά καὶ τὸν τρόπο ἐργασίας τοῦ καθενός.

Κι' ἔχετε πολλοὺς πελάτες;

Εἴμαστε εὐχαριστήμενοι. Οἱ ἀληθινοὶ βι-βλιοφιλοὶ ἐκτιμοῦν τὴν προσπάθειά μας. Εἶχα-με παραγγελίες κ' ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα.

Μὲ τὴ βοήθεια τῆς Βιβλιοφιλικῆς Γωνίας δὲν ἔχει κανεὶς μονάχα μιά περιφημὴ βιβλιοθήκη, ἀντάξια κάθε πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ μιά θαυμάσια πινακοθήκη, θὰ μπορούσαμε νὰ

ποῦμε. Πάντως μιά συλλογὴ, ἀναμφισβήτητη ἐργὸν τέχνης, γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀπόλαυσι καὶ τὴ χαρὰ τῶν ματιῶν.

Ἐχει γίνεῖ μόδα, λέει ὁ κ. Χρυσόστομος Γανιάρης, ὁ πατέρας τῶν δύο καλλιτεχνῶν. Ἀ-κόμα καὶ σὲ γάμους ἀρχισαν νὰ χαρίζουν βι-βλία που δένουμε ἐμεῖς.

Ἀλήθεια με ποῖο ἀσημικὸ, κρύσταλλο ἢ πορ-σελάνη δὲν μπορούσε νὰ συγκριθῇ ἓνα καλο-διαλεγμένο βιβλίο δεμένο ἀπὸ χέρια μοστορι-κά, με πολυτίμα ὑλικά, μ' ἐμπνευσμένη συλ-ληψι, μ' ἀριστοτεχνικὴ ἐκτέλεσι; Ποιὸς δὲν θὰ ἦταν περήφανος νὰ χαρίσῃ ἓνα τέτοιο ἐκλεκτὸ κομψοτέχνημα καὶ ποιοὺς δὲν θὰ ἦταν εὐτυχι-σμένος νὰ τὸ δεχθῇ;

Οἱ ἀδελφοὶ Γανιάρη δὲν κάνουν ἐμπόριο. Εἶ-ναι καλλιτέχνες, που δὲν πληρώνονται μ' ὅσα χρήματα κ' ἂν καταβληθῶν, γιὰ τὴν ἀξία τῆς τέχνης τοὺς. Δουλοῦν ἀκούραστα κ' ἀθόρυβα με κίνητρο τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν ἴδια τὴν τέ-χνη τους.

Ἐδῶ νοιώθετε πὼς τὸ ἀνθρώπινο χέρι εἶναι τὸ ἐργαλεῖο τοῦ πνεύματος; Ἐγραφε ὁ Τερζά-κης στὸ ἀλμπουμ που ἀνοίχτηκε στὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως τῆς Βιβλιοφιλικῆς Γωνίας τοῦ 1956.

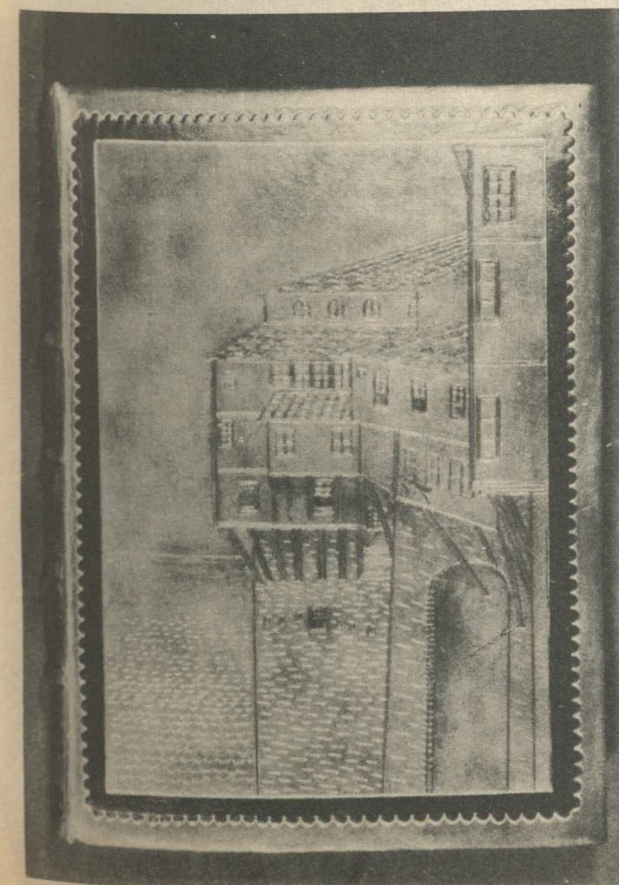
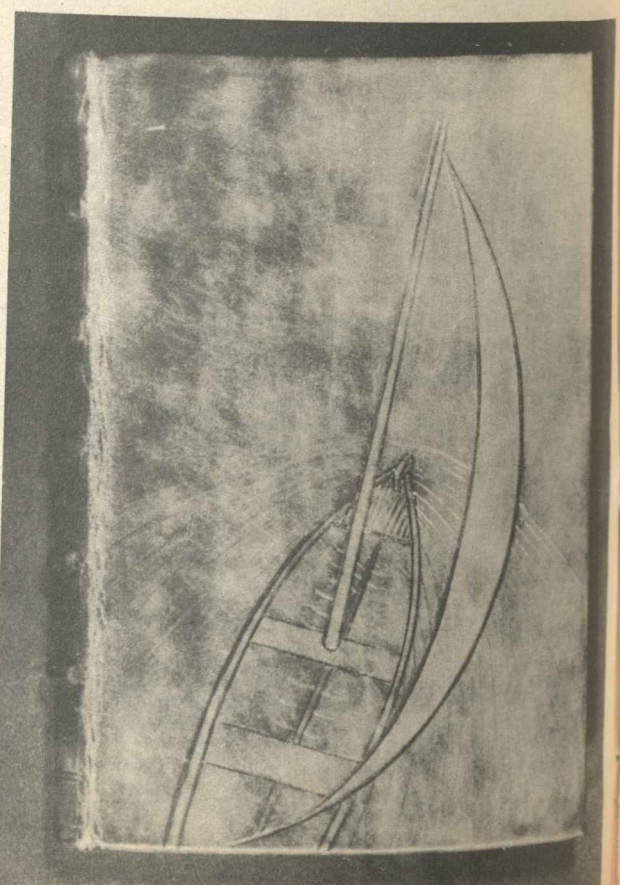
Κι' ὁ κ. Η. Τσιριμώκος τὸ σωστότατο ἀπό-φθεγμα : «Ἄν με ρωτήσουν ποιοὶ Ἕλληνες προσφέρουν κάτι στὸν πολιτισμὸ τῆς νέας Ἑλ-λάδος, δὲν θὰ δίσταζα ν' ἀπαντήσω: Πρώτοι ἀπ' ὅλους οἱ Γανιάρηδες».

Εἰρήνη Μπουζάλη

Δὲν χρειάζεται τίτλος γιὰ τὸν τόμο αὐτόν. Ὁ ληβεντόκορμος Κρητι-κὸς με τὸ γερακίσιο μάτι καὶ τὸ μαυρομάν-τιλο γύρω στὸ κεφάλι, μορτυράει πρὶ ἐγγλω-τα ἀπ' τὶς λέξεις τὸν ἡμιθεϊκὸ ἥρωα τοῦ Κα-ζαντζάκη. Ἡ ψυχὴ τοῦ βιβλίου καθρεφτίζεται στὸ ποτότυπο πρὶ φι-λοτέχνης ὁ Βαρλάμης στὴν πρώτη ἐκδοσι τοῦ Καπετάν Μιχαήλ.

Ἡ «Γαλήνη» τοῦ Βενέ-ζη. Με λιτάτατα μέσα, με ἀπλή χάραξι τοῦ δερματός, χωρίς πολύ-πλοκο σχέδιο, ἀκολου-θεῖται ἐδῶ τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέα. Ἐτσι ἀπέρριπτη εἶναι κ' ἡ γαλήνη. Μέσα στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου, ἓνας πνευματικὸς θη-σαυρός. Στὸ ἐξώφυλλο ἓνας ζωγραφικὸς πί-νακας, που δὲν ὑπερ-ρεῖ καθόλου ἀπὸ καλ-λιτεχνικὴ ἐμφάνισι.

Ἐνα θαυμάσιο δημι-ούργημα τοῦ Ἀνδρέα Γανιάρη. Ἡ μὴ εἶναι χαραγμένη πάνω στὸ δερμα με κατὰ σίδε-ρο χωρίς χρυσὸ σ' ἐ-λεύθερο σχέδιο τοῦ καλλιτέχνη. Τριγύρω μὰς λουρίδα σκουρότε-ρη, φτιαγμένη με τὴ βοήθεια κάποιου ὄρε-ος. Μιά χρυσὴ γιρλάν-τι σχηματίζει πλάι-σι στὴν ὑπέρροχη ἐμ-πνευσι καὶ τὴν ἀριστὴ καθ' ὅλα ἐκτέλεσι.

Ἀρχιτεκτονικὸ ἀρι-στούργημα βυζαντινῆς τεχντροπίας ἡ μὴ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου που προβά-λει ἀνάγλυφο στὰ «Βυ-ζαντινὰ μνημεῖα». Ἡ ἐπιτυχὴς ἐμπνευσις ἐ-ναρμονίζεται ἀπόλυτα με τὴν ἀφογὴ ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου σ' ἓνα πε-ρίφημο ρεπουσέ. Χρω-ματισμένο σὲ τόνους παστὲλ ξεφεύγει ἀπ' τὴν ἐπίπεδη ἐπιφάνεια κ' ἀποκτὰ τὴ διάστα-σι πρὶ τοῦ βάθους.

badedas
Βιταμινούχο καλλυντικό

Γιά λουτρό, μάσκα προσώπου, λούσιμο, ντεμακιγιάζ.

Τεντώνει και διατηρεί την επιδερμίδα πάντα νεανική. Χαρίζει ωμορφιά, υγεία, λαμπερά μαλλιά.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Constant

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 — Τηλ. 36-396
Ταχεία και ασφαλής καταπολέμησης ρυτίδων, λεκέδων, φακίδων, 'Υπερμελάσεων, Παυσαρκίας, 'Εγχειρήσεις μύτης, στήθους, ρυτίδων.

ΑΡΩΜΑΤΙΚΗ
ΠΟΥΔΡΑ
Δερμολόγος
Αποστειρωμένη
T. LECLERC
PARIS

Ζητούνται κεντήτριες δια την Χ.Ε.Ν. 'Αθηνών. Πληροφορίες: Τρίτην, Τετάρτην, Πέμπτην, από 10 π.μ.—1 μ. μ. εις τὸν δεύτερον δροφὸν τοῦ κτιρίου Χ.Ε.Ν., 'Αμερικής 11.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς 'Εταιρείας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως).

Δέχεται καθ' ἐκάστην 9—1 π. μ. καὶ 5—8 μ. μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὁροφ. (στάσις Μουσείου), τηλ. 810-975

Ηέmagol

"Αριστον ἐμμηναγωγόν. Καταπαύει τοὺς πόνους τῆς περιόδου.

Αἱμαγκόλ

Θεατρικά Παρασκήνια

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΙ ΘΙΑΣΟΙ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Πολλά καινούργια πράγματα έχει να μάς παρουσιάσει ή καλοκαιρινή θεατρική περίοδος, τῆς ὁποίας ἐπικεῖται ή ἐναρξίς.
Πρώτα - πρώτα ἕνα καινούργιο θέατρο: τὸ θέατρο «'Αδδῆ», ποὺ δημιουργεῖται στὴν καρδιά τῆς 'Αθήνας, στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, στὸν κῆπο τοῦ Σαχαροπλάστειου «'Ακροπόλ», ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν 'Ακαδημία. 'Εκεῖ θὰ ἐμφανισθῇ θίασος κωμωδίας, ὑπὸ τὸν 'Απόστολο 'Αδδῆ, με πρωταγωνίστρια τὴν ἐκλεκτὴ νῆα καλλιτέχνηδα Τζέννη Ρουσσεά. Θὰ παίξῃ ἑλληνικὰ ἔργα, ἀρχίζοντας με τὴν κωμωδία τοῦ Κ. Θ. 'Αναγνωσταρά «'Ο χαϊδεμένος

*
'Επειτα ἕνας καινούργιος θιασάρχης: ὁ Χρῆστος Εὐθυμίου. Βέβαια, εἶναι παλιὸς ἠθοποιός, ἔχει ἐμφανισθῇ ἀπείρες φορὲς ὡς πρωταγωνιστὴς σὲ κλασσικὲς κωμωδίες, στὸ «Βασιλικὸ» καὶ ἔχει σημειώσει ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες. 'Αλλὰ εἶναι ή πρώτη φορά ποὺ παρουσιάζεται με καλλιτεχνικὴ δουλειὰ τῆς ὁποίας αὐτὸς φέρει ὁλόκληρη καὶ ἀποκλειστικὴ τὴν εὐθύνη. Θὰ ἐμφανισθῇ στὸ θέατρο «Σαμαρτζῆ». Πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου τοῦ προσέλαβε τῇ Δάφνῃ Σκούρα καὶ θὰ παρουσιάσῃ τὴ νῆα κωμωδία τοῦ Ν. Τσιφόρου καὶ Πολ. Βασιλειάδῃ «'Ο χρυσὸς κί' ὁ τενεκές» — τῶν ἰδίων συγγραφέων ποὺ ἔχουν γράψῃ τὴν κωμωδία «'Η κυρία τοῦ κυρίου, ποὺ σημειώνει τώρα μεγάλη ἐπιτυχία στὸ «Κοτοπούλη».

Καινούργιος εἶναι καὶ ὁ θίασος τοῦ Λιάκου Χριστογιαννόπουλου ποὺ, με πρωταγωνίστρια τὴν 'Ελένη Χατζηπαργύρη, θὰ παρουσιάσῃ στὸ «'Αθηνναϊκὸ θέατρο» (τὸ πρῶν «'Αργυροπούλου», στὴν ὁδὸ Φιλελλήνων καὶ Νικοδῆμου) ἀποκλειστικῶς ἔργα με ἀστενολογικὴ ὕφῃ, ἀρχίζοντας με τὸ ἔργο τοῦ 'Ιάσ. Βροντάκη «'Η γυναίκα με τὸ πράσινο βέλο».

'Αλλῃ καλοκαιρινῇ ἀλλαγῇ εἶναι τοῦ θεάτρου «Μετροπόλιταν». 'Η Λυρική Σκηνὴ ἐγκατέλειπε τὸ θέατρο ποὺ εἶχε στὴ Λεωφόρῳ 'Αλεξάνδρας καὶ τώρα θὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ ἐπιθεωρησιακὸς θίασος με ἐπὶ κεφαλῇ τὴς ὁδελφῆς 'Αννα καὶ Μαρίας Καλοῦτᾶ καὶ τὸν Κώστα Χατζηχρήστο, ποὺ θὰ παίξῃ τὴν ἐπιθεώρησι τῶν Γ. Γιαννακόπουλου, Κ. Νικολαΐδῃ, Γ. Οικονομίδῃ «Σαμπάνια καὶ ρετσίνας».

*
Τελευταία, ἕνας ἄγνωστος θαυμαστὴς στέλνει κάθε βράδυ στὴν 'Αλφειὰ Βουγιουκλάκη ἕνα κουτάκι με τρεῖς κόκκινες καμέλιες. Τὰ λουλούδια συνδεύονται ἀπὸ ἕνα μπιλιέτο, πάνω στὸ ὁποῖο εἶναι γραμμένο τὸ γράμμα «Χ». Καμμιά ἄλλη ἐνδείξις προελεύσεως — οὔτε καν ἐτικέτα τοῦ ἀνθοπωλείου. 'Ο μικρὸς ποὺ φέρνει τὰ λουλούδια, τὰ πηγαίνει στὸ θέατρο «Κόστα Μουσούρη» λίγο ἀργά, ὅταν ἔχουν κλείσει πιά τὰ μαγαζιά, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν οὔτε νὰ τὸν παρακολουθήσουν, νὰ ἰδοῦν ἀπὸ ποῖο ἀνθοπωλεῖο ἔρχεται, γιὰ νὰ παραφυλάξουν, νὰ ἀνακαλύψουν αὐτὸν ποὺ τὰ στέλνει. Καὶ τὸ μυστήριον συνεχίζεται, ἡμέρες τώρα, καὶ παραμένει πάντα ἀλυτό.

*
'Ο Ντίνος 'Ηλιόπουλος, δέχθηκε πρὸ ἡμερῶν, στὸ καμαρίνι του, τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς «θαυμαστοῦ» τοῦ ποὺ τὸν γέμισε κομπλιμέντα, λέγοντάς του πῶς τὸν θεωρεῖ ὡς τὸν μεγαλύτερο κωμικὸ τοῦ κόσμου, τὸν μεγαλύτερο ἠθοποιὸ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ ἄλλα παρόμοια. Στὸ τέλος, φεύγοντας, τοῦ ζήτησε δυὸ τζαμπατζιδικὰ εἰσιτήρια γιὰ τὸ θέατρο «Κοτοπούλη», στὸ ὁποῖο παίζει ὁ δημοφιλὴς κωμικός.

— Εὐχαριστῶς. Καὶ γιὰ πότε τὰ θέλετε; τὸν ρώτησε ὁ 'Ηλιόπουλος.
— Γιὰ σήμερα. Γιὰ τὴ βραδυνὴ παράστασι.
— Σήμερα; Κυριακάτικα; Ξέρετε, σήμερα, ποὺ εἶναι Κυριακὴ, ἔχει πέσει κόσμος στὸ ταμεῖο καὶ δὲν θὰ βρῇτε καλὲς θέσεις. Δὲν κάνει γιὰ ἄλλῃ μέρα;

— Δὲν μπορῶ ἄλλῃ μέρα...
— 'Εξ ἄλλου, σήμερα, λόγῳ τῆς Κυριακῆς, δὲν ἰσχύουν τὰ σημειώματα γιὰ «φοράκια»...

— Κρίμα!... Κι' ἐγὼ ποὺ φεύγω αὔριο γιὰ τὴ Λάρισα...
— 'Ο 'Ηλιόπουλος ἔξωσε τὸ κεφάλι του. Στὸ τέλος, πήρε τὸ ταμεῖο τοῦ θεάτρου στὸ τηλέφωνο:

— 'Ακουσε, εἶπε στὸν ταμῖα, στὸν κύριο ποὺ σοῦ στέλνω με σημειώμα μου, δώσε δυὸ προσκλήσεις καὶ μὴν τοῦ πάρῃς λεπτὰ. Χρῆστέ τις σὲ μένα.

— 'Ο θαυμαστὴς πήρε τὸ σημείωμα, εὐχαρίστησε κι' ἔφυγε.

— 'Επειτα ἀπὸ λίγη ὥρα πήρε τὸν 'Ηλιόπουλο στὸ τηλέφωνο ὁ ταμῖας:

— Κύριε Ντίνω...

— 'Ορίστε.

— 'Ο κύριος ποὺ μοῦ ἔσπειλες πρὸ ὀλίγου... με σημειώμα σου...

— Ναί...

— Στέκεται ἔξω ἀπὸ τὸ ταμεῖο καὶ γυρεύει πελάτη νὰ τοῦ πουλήσῃ τὰ εἰσιτήρια ποὺ τοῦ ἔδωσα...

*
Τὸ σκηνικὸ τῆς «Εὐθυμῆς χήρας», ποὺ ἀνέβασε τελευταία ἡ Λυρική, παρουσιάζει τέσσαρα ἀγάλματα. Καὶ μερικὸι κακογλωσσοί, εἰπὼν: εἰς τὰ λόγους οἰκονομίας, ἀντὶ νὰ φτιάξουν σκηνικὰ, κουβάλησαν τέσσερις ἀπὸ τὰς Μούσες ποὺ ἦταν κάποτε στὴν 'Ομόνοια.

*
'Η Δανάη ποὺ ἐμφανίζεται κάθε βράδυ με μεγάλη ἐπιτυχία στὸ κοσμικὸ κέντρο «'Εσπεράντο», ἔδωσε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἑκτακτὲς Δευτέρες με πλούσια καλλιτεχνικὸ περιεχόμενο, ὅπως ἡ βραδυὰ τῶν 30 συνθετικῶν χρόνων τοῦ Χαϊρόπουλου, τῇ βραδυᾷ τῆς Fidelity καὶ τῇ βραδυᾷ «τῆς θρυλικῆς Μάντρας» τοῦ μεγάλου τῆς δασκαλοῦ.

'Η Δανάη, ἡ ἀκούραστη καὶ πάντα δημιουργικὴ αὐτὴ τραγουδίστρια, προτίθεται νὰ ταξιδέψῃ στὴ Γερμανίαν γιὰ τὴν ἐγγραφὴ δίσκων με τὸν πατριναῖρ τῆς Πάνο Ντότη. 'Εν τῷ μεταξύ ἀκούγεται κάθε Κυριακὴ στὶς 9 παρὰ 15 μ. μ., στὸ Σταθμὸ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων, σὲ ἐξαιρετικὰ προγράμματα.

Φάνης Κλεάνθης

Ἰ. ΧΡΕΚΑ

... ποὺ φέρουν τὴν **ΣΦΡΑΓΙΔΑ** τοῦ καλοῦ γούστου τῆς ἐκλεκτῆς ποιότητος καὶ ἡλεγχμένης τιμῆς.

15 ΕΤΩΝ:

ή δύσκολη ηλικία τών κοριτσιών μας!...

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ

Σύμφωνα με μια τελευταία έρευνα που έγινε στην Αγγλία, τα 50% των κοριτσιών βρίσκονται σε κατάσταση μόνιμου καυγά με τους γονείς τους, γιατί οι νεαρές κοπέλλες επιμένουν να κουβαλούν μαζί τους στο σπίτι τους «μπτού φρέντς», τους φίλους τους δηλαδή με τους οποίους συνδέονται αισθηματικά. Και συνεχώς το φαινόμενο αυτό αυξάνει επικίνδυνα.

ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ, σε μια τελευταία συγκέντρωση της «Σχολής Γονέων» όπου προσκελήθηκαν να εκθέσουν τις απόψεις τους στο ζήτημα της σεξουαλικής καθοδήγησης μερικές νεαρές φοιτήτριες, μια απ' αυτές, ηλικίας 18 χρονών, δήλωσε: «Σπάνιος είναι ανάμεσα μας, εκείνες που βρίσκουν τον έρωτα με την πρώτη. Και ένα σωρό άλλες δεν έχουν τό κουράγιο να περιμένουν το σύζυγο. Βέβαια, υπάρχουν πολλές φορές γιατί δόθηκαν σ' έναν άνδρα για το τίποτα. Τότε για να ξεχάσουν, δίνονται στον επόμενο».

Η νεαρή αυτή κοπέλλα εξέφραζε τη βαθιά αντροπή που είχε δημιουργηθεί στην ψυχή των νέων κοριτσιών και που διατύπωνε ως εξής η γαλλική Έθνική Παινετιστική Επιτροπή για την ψυχική υγεία, ύστερα από ειδική έρευνα σε δεκάδες χιλιάδες μαθήτριες και φοιτήτριες: «Βρισκόμαστε μπροστά σε μια ολοκληρωτική αντροπή των ηθών και των ιδεών που έραμε ως τώρα. Τώρα είναι τα κορίτσια εκείνα που κυνηγούν τις περιπέτειες, ενώ τ' αγόρια είναι συχνά άδικα να δοκιμάσουν μια πρώτη πείρα».

Τι συνέβη λοιπόν στα κορίτσια μας, ώστε να θέλουν τώρα να κάνουν μια έλευθερη «αγοριστική» ζωή; Έδώ και λίγα χρόνια μόλις, οι ειδικοί δεικνύουν σαφώς, ότι εναντίον των πειρασμών, που ήταν, άλλωστε, πολύ λιγότερο ζορηφό από των αγοριών, τα κορίτσια είχαν γιά όπλο τους τη φυσική τους σεμνότητα και την αγνότητα τους. Ο περίφημος μάλιστα δόκτωρ Κίνσεϊ δεβαίονε ότι «στην ηλικία των 15—20 χρονών οι κοπέλλες άκούονται στο ένα

πέμπτο της σεξουαλικής δραστηριότητας των αγοριών της ίδιας ηλικίας». Σήμερα όμως την εικόνα της αθώας κοπέλλας που περνούσε, χωρίς τίποτ' άλλο να γνωρίσει, από την πατρική κηδεμονία, στην κηδεμονία του συζύγου, διαδόθηκε η εικόνα της κοπέλλας, που με την αλγοσυμμορφή της έλευθερίας της.

Είναι ένα πολύ περίπλοκο φαινόμενο, έπτε σχετικά ένας παγκοσμίου φήμης γυναικολόγος, πατέρας κι' αυτός δυο κοριτσιών 15 και 16 χρονών. Θα μπορούσε κανείς να το ονομάσει «φαινόμενο επιταχύνσεως». Από ανέκαθεν, οι κοπέλλες που κατοικούσαν στις μεγάλες πόλεις είχαν πιά πρόωρη έφηβη από τις κοπέλλες της υπαίθρου. Η 'Αγία Γραφή υποστημείωνε την πρόωρη αυτή ώριμότητα στις νεαρές 'Ιουδαίες που έρχονταν από τα χωριά τους για να ζήσουν στην άγια πόλη. Οι διάφορες διενέσεις που προκαλεί η έντονη ζωή στις μεγάλες πόλεις έκαναν προώματη την εμφάνιση των πρώτων εμμήνων. Σήμερα, με τον έντονο ρυθμό της σύγχρονης ζωής, το φαινόμενο αυτό «επιταχύνσεως» είναι ακόμα πιο έντονο, γιατί προκαλεί μια βαθιά μεταβολή της ψυχολογίας της κοπέλλας. Άλλωτε, η ηλικία της άναρσίας κατά της οικογενείας δριςκόταν γύρω στα 17—18 χρόνια. Τώρα είναι γύρω στα 14 ή ακόμα και στα 13. Παραπολλοί γονείς έρχονται να μού ζητήσουν τη γνώμη μου και παραπονούνται για την επιθετικότητα της κόρης τους.

—Δεν ξέρουμε τί να κάνουμε μ' αυτή, λένε. Πεισιμώνει για το τίποτα. —Κι' εδώ βρίσκεται το πρόβλημα.

Στην πραγματικότητα τα κορίτσια τους δείχνουν επιθετικότητα γιατί τη στιγμή που γίνεται στον οργανισμό τους μια αληθινή φυσιολογική επανάσταση, βρίσκουν απέναντί τους γονείς που έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους και είναι άπροσαρμοστοί παιδαγωγικά. Έτσι δεν μένει στα κορίτσια παρά να άπκρτήσουν τη δική τους πείρα, βασιζόμενα στον έαυτο τους και χωρίς ήθική κατεύθυνση».

Ούτε οι γονείς, ούτε τα σχολεία, ούτε η κοινωνία είναι έτοιμοι για τις έφόδους αυτές της κατακτητικής ηθικότητας. Βέβαια, οι πιά ευνουήμενες από την τύχη κοπέλλες ακολουθούν τις σπουδές τους μαζί με νεαρούς σπουδαστές. Μά, εκτός από λίγες εξαιρέσεις και αυτές αποβλέπουν στο γάμο. Όσο για τις άλλες, κυρίως από τις εργατικές οικογένειες, που είναι υποχρεωμένες να εργαστούν μόλις γίνουν το σχολείο, λίγες είναι εκείνες που προσπαθούν να ειδικευθούν στο επάγγελμά τους. Όχι μόνο εδώ, μα και σε άλλες χώρες, υπάρχει πληθώρα από μεδίστρες και δακτυλογράφους. Και το σφάλμα είναι στους γονείς, γιατί τα 50% τουλάχιστον απ' αυτούς δεν παίρνουν ούτε την εργασία, ούτε τις σπουδές των κοριτσιών τους στα σοβαρά.

Δεν πρέπει να μας προκαλή εκπλήξη το ότι κορίτσια που μόλις μπήκαν στην έφηβεία είναι πρόθυμα να ριχτούν στις περιπέτειες. «Ενώ οι σκηνοθέτες μας, έλεγε ένας κινηματογραφικός παραγωγός, «χελούν τον κόσμο να δρουν νεαρούς. Δεν πρεμιά, δλοκλήρα τάγματα από νεαρές στάρλετ—άνθρωποι καρποί έτοιμοι κιάλας για τις ερωτικές περιπέτειες—θριαμβεύουν στις κινηματογραφικές οθόνες».

Αντίθετα, στο διάστημα αυτό τ' αγόρια ασχολούνται να εξασφαλίσουν τα μέσα για να κερδίσουν το ψωμί τους—και όχι μονάχα το δικό τους μα και της οικογενείας τους. Μια έρευνα που έγινε σχετικά, έδειξε ότι η γνώμη των νέων ήταν τις πιά πολλές φορές όχι και τόσο κολακευτική για τις κοπέλλες, ακριβώς γιατί αυτές τους θεωρούν σαν εχρήσιμα αντικείμενα περιμένοντας το γάμο. Έχουνται ότι έρχονται στη δεύτερη σειρά των άπασχολήσεών μας», άπάντησαν οι πιά πολλοί. «Η πρώτη είναι να εξασφαλίσουμε μια δουλειά για να δγάσουμε το ψωμί μας». Έινας από τους διαπρεσσότερους κοινωνιολόγους το διέτύπωσε καλύτερα: «Οι δυο μεγάλες κατηγορίες θυμάτων της σύγχρονης ύπερκοινωνίας είναι οι γυναίκες που έχουν άσέως και είναι άναγκασμένες να εργάζονται για να άνταποκριθούν στα έξοδά τους και οι νέοι που πρέπει να εργασθούν όχι μόνο για τις

ανάγκες τους μα και για τις σπουδές τους». Κατά τους καλύτερους κοινωνιολόγους, που ασχολήθηκαν με το θέμα, το πρόβλημα του φαινομένου αυτού της γυναικείας «επιταχύνσεως» δριςκείται στα χέρια των γονέων.

Πρώτα—πρώτα, πρέπει να άπνληθούν τους κινδύνους που διατρέχουν τα κορίτσια τους από μια πολύ έλευθερη ζωή σε πολύ νεαρή ηλικία. «Πόσες κοπέλλες» γράφει ο δόκτωρ Λαφόργκ, ένας από τους καλύτερους Γάλλους ψυχολογούς, «που θεώρησαν τον έρωτα άποκλειστικά και μόνο σαν ένα ζήτημα υγιεινής; είδαν, σά μια τραγική συνέπεια, να εξαφανίζεται η ικανότητά τους να αγαπήσουν».

Συμβαίνει, έξ άλλου, η σεξουαλική αυτή έλευθερία, άπομονώνοντας τον έρωτα από κάθε συναισθηματική και ήθική έκδήλωση, να προκαλεί την έξέγερση και σ' αυτές τις ίδιες τις κοπέλλες που την εφόρμασαν. Άς μελετήσουμε αυτό που έπτε μια κοπέλλα 16 ετών στη μητέρα της και σ' όλους τους άναυαφούς στα σεξουαλικά ζητήματα—κι αυτό μάλιστα στη χώρα που άνθισε περισσότερο από κάθε άλλη η σεξουαλική αυτή έλευθερία στην Άμερική: «Η θέλοντας να μιλάμε για αίσθηση, δεν έχουμε πιά την ελάχιστη ιδέα, από αυτό που δοκιμάζουμε όταν ο έρωτας της μας σφίγγει στην άγκαλιά του, μας φιλά και θέλουμε τόσο να τονήσουμε να προαορήσει περισσότερο, μολονότι έζουουμε καλά ότι δεν πρέπει. Και ταυτόχρονα άναυαφούμε γιατί—δεν πρέπει, έπειθα όλα σά μας συμβαίνουν τότε μας φαίνεται τόσο φυσικά και ώραια. Μαμά, σε παρακαλώ, άκούσε με, έξηγησε μου, συμβούλεψέ με».

Ανάμεσα στη γεμάτη άγωνία έκκληση αυτή και τη μεγάλη έλευθερία ζωής των κοριτσιών, υπάρχει άσως αντίφαση; Στην πραγματικότητα, έγραφε τελευταίως ένας διάσημος έδικός στα προβλήματα της νεολαίας ο Μαρσελ Ντεμπές, «η αντίφαση είναι καθαρά έπιφανειακή. Μέσα από την πρόωπη αυτή άναλήψη του σπαστικού έρωτα, είναι η άγάπη άπλως που κυνηγούν να δρουν σήμα. Όπως και πάντοτε, τα κορίτσια μας. Μόνο που δεν το ξέρουν. Η άγάπη είναι ίσως μια λέξη που θεωρούν έπερασμένη στις συζητήσεις τους, μα που μέσα τους πιστεύουν βαθιά, παρ' όλο τον κυνισμό τους».

Στους γονείς άνήκει να δρουν της κατάλληλης λέξης για να διαφωτισουν τα κορίτσια τους πάνω στα αληθινά αισθήματα, να τα βοηθήσουν να συνειδητοποιήσουν τη βαθιά λαχτάρα τους: την άγάπη για τη ζωή.

Γκυ Ρομπέν

Ο ΓΡΙΒΑΣ ΚΙ' Ο ΧΕΛΩΝΟΦΑΓΟΣ

Κάποτε ένας Βαυαρός άξιωματικός που επισκέφθηκε το παλάτι του Όθωνα και είδε τις φωτογραφίες των άγωνιστών του 1821, έκφράστηκε με δυσμενεία για τον Οωδωράκη Γρίβα:

—Τον προσκαλώ στο σένιτον, έπτε ο Γρίβας όταν τώμασε. —Όταν έγινε η πρόσκληση, ώριστηκε η μονομαχία και οι δυο άντίπαλοι συναντήθηκαν στο «πέδιο της τιμής».

Ο Βαυαρός κατά τα συνήθισμένα, χαιρέτησε με το σπαθί και άρχισε να κάνει τις κανονισμένες κινήσεις.

Ο Γρίβας δεν έβλεπε άταραχός με το χέρι στην πλάτα του. Όταν είδε αυτό το παρατεταμένο ποδάρισμα ο Βαυαρός γύρισε και έπτε στους μάρτυρές του:

—Τι κάθεται αυτός εκεί έτσι; Δεν του λέτε να άμυνθή γιατί θα τον χτυπήσω; —Άς κάνει ό,τι θέλει ο χελωνοφάγος, ήταν η άπάντησή του Γρίβα, ενώ έσπαζανε.

Ο Βαυαρός τότε σήκωσε το σπαθί του και το κατάφερε εναντίον του Γρίβα. Ός που να άκουμπήθηκε όμως το σπαθί στο κορμί του άγωνιστού, ο Γρίβας μ' ένα πηδήμα βρέθηκε κοντά του και τον έκαψε στα δυο με την πάλτα του.

—Παλληχελωνοφάγε!, μωρμούρισε ο Γρίβας άναδιπλώνοντας τη φουστανέλα του για να σκουπίση τα αίματα της πιάλας.

Δυο ώρες άργότερα, ο άγωνιστής που πριν από μια έβδομάδα είχε άμνηστευθή, ξανάφανε, καθάλα, με τα έξηγνα παλληκάρια του, για να γλυτώσει από την όργη του Όθωνα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Η Μαριάννα, μια κοπέλλα άγνώστης ηλικίας, που έει μελωδία σε ένα όργανο, άπομονώνεται με ένα φταγμό από τον κόσμο. Το ίδιο δράμα όμως, τη λήπει ένας άγνωστος, ο οποίος της λέει ότι ονομάζεται Πάολο Φαρίκι, και πιάς ο άδελφός του είχε δολοφονηθή. Παρουσιάζει μάλιστα έναν γράμμα, που είχε άνακαλύψει τελευταία, και με το οποίο, μιά από τις έπτα αδελφές, προσκαλούσε τον άδελφό του στον κοίτωνα του μοναστηριού, τη νύκτα που ο νέος είχε δροθή νεκρός.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

8 —Η Άννα ύπερασπίζεται τον έρωσή της γιατί τον άγαπά, έπτε η Μαριάννα στο Φαρίκι. Γι' αυτό έλπε να της πείσει, αλλά ο λόγος για να την κατηγορήσει κανείς, «Όποια όποτε γυναίκα θέ έκανε το ίδιο».

Η φωνή της Μαριάννας ήταν κουρασμένη και νωτιαμένη. Το κεφάλι της έγειρε πότε δεξιά, πότε άριστερα. Μόνο κάπου—κάπου άνοιγε τα μάτια της και κύτταζε τριγύρω.

—Ξέρεις τί σκέπτομαι καμιά φορά; έπτε ο Πάολο. Ότι καμιά από σάς δεν άγάπησε τον Άνδρέα.

—Ποιόν; ρώτησε ψιθυριστά η Μαριάννα, κλείνοντας τα μάτια.

—Τον Άνδρέα, τον άδελφό μου. Ρώτησα τέσσερις από σάς, και καμιά σας δεν πρόφερε ένα λόγο οίκτου για κείνον. Ήταν ένας νέος τόσο ώραίος, τόσο γλυκός και εύγενής. Δεν μπορούσε να είχε κάνει κακό σε καμιά σας. Δεν μπορούσε να είχε σπ' σαν κλέφτης ή σαν κακοποιός σ' ένα μέρος που ζούσαν έρημοι και δυστυχισμένα πλάσματα. Έπρεπε κάποια από σάς να τον άγαπήσει, για να τον πείσει να μη τη νύχτα στο όργανο του. Δεν έφθανε το γράμμα σου, για να τον κάνει να άποασπική κάτι τέτοιο. Ήταν ένα παιδί ακόμα ο Άνδρέας. Δειλό, άτιμο».

Η Μαριάννα άναστήναξε. Τα τα έει κείνη την ταχύτητα, αλλά τραντάχταν διαρκώς τρέχοντας στον άνώμαλο άνθρωπο δρόμο.

Ο Πάολο συνέχισε: —Δεν φαντάζεσαι πόση άνακού-

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ!...

Διαθηματικό μυθιστόρημα της ΛΟΥΤΣΙΑΝΑ ΠΕΒΕΡΕΛΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Η Μαριάννα, μια κοπέλλα άγνώστης ηλικίας, που έει μελωδία σε ένα όργανο, άπομονώνεται με ένα φταγμό από τον κόσμο. Το ίδιο δράμα όμως, τη λήπει ένας άγνωστος, ο οποίος της λέει ότι ονομάζεται Πάολο Φαρίκι, και πιάς ο άδελφός του είχε δολοφονηθή. Παρουσιάζει μάλιστα έναν γράμμα, που είχε άνακαλύψει τελευταία, και με το οποίο, μιά από τις έπτα αδελφές, προσκαλούσε τον άδελφό του στον κοίτωνα του μοναστηριού, τη νύκτα που ο νέος είχε δροθή νεκρός.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και αυτή άρνούται να άποκαλύψει το μυτικό που κρύβεται το θάνατο του νέου. Όταν γυρίζουν από την Άννα, ο Πάολο συναντάει τη Μαριάννα στο ξενοδοχείο της.

Η Μαριάννα άναστατάμενη άναγκάζεται να άποδεχθή ότι το γράμμα το έεινε γονείς η ίδια, αλλά για λογαριασμό κάποιας άλλης, την οποία ώστόσο άρνούται να άποκαλύψει. Ο Φαρίκι δεν την πιστεύει και ο άραδωναστικός της πού του έουν δημογρηθή πιά ύποπτες σενέδν διαλύει τους άραδώνες της. Η Μαριάννα τότε, προτείνει στο Φαρίκι, να πάν μαζί τους, και να τον βοηθήσουν να δρουν τις άλλες κοπέλλες, μιά από τις οποίες πρέπει να άποκαλύψει την άλήθεια. Πρώτη συναντούν την Κλάρα, μια φταγή ύπερκόρη, και μετά την καλλιτέχνισσα Νικίτα, η οποία άναυαφάται, αλλά και οι δυο προσποιούνται ότι δεν θυμούνται τίποτα, για το θάνατο του νεαρού Φαρίκι. Κατόπιν πηγαίνουν στη Νεάπολη, όπου συναντούν την Άννα, μια κοπέλλα έλαφρόν ήθων, αλλά και

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Τό έκανε αν δεν εμπαίνα εγκαίρας στο δωμάτιό σου.

Η γυναίκα χλώμιασε. Φαινόταν, πώς και μόνο η ανάμνησις εκείνου του περιστατικού την έκανε να υποφέρει.

— Όχι, μουρμούρισε. "Ηθελα να πάρω ένα μονάχα να ηρεμήσω.

Ο άντρας της κατάλαβε πώς ήταν ταράχμενη και την άγκάλιασε.

— Έλα τώρα, είπε, ούτε θυμάμαι καν τι σου είπα εκείνη την ημέρα. Θά ήμουν ένκεντριμένος. Δεν έπρεπε να με πάρεις στα σοβαρά.

Τη φίλησε. Εκείνη πήρε κουράγιο, λίγο χρώμα έβγαψε τα μάγουλά της.

— Σου έτοιμασα το φαγητό που σου άρεσει, του είπε.

— Α, μπράβο. Το πήρα ειδήσι από τη μαγειριά. Η μαμά σου έμαθε να μαγειρεύει έτσι ωραία.

— Όχι, απάντησε ζωηρά η Σοφία. "Εγώ διαβάσει τις συνταγές σ' ένα βιβλίο.

Ο Σάντρο κάθισε στο τραπέζι. — Μά, που είναι το παιδί; ρώτησε.

— Η Σοφία ταράχθηκε. — Πήγε να πλύνει τα χέρια του, είπε. Ο Θεός ξέρει τι φτιάχνει με το νερό και το σαπούνι. Πάω να δω.

— Ετρεξε στο μπάνιο.

— Άνδρέα, μα τι κάνεις; Σαπουνόφουσκες αυτή την ώρα; Ο μπαμπάς έχει καθήσει στο τραπέζι και περιμένει, παρατήρησε με αυστηρή φωνή.

— Μην το μαλώνεις, φώναξε ο Σάντρο από την τραπεζαρία. Στην ηλικία του, έκανα κι' εγώ σαπουνόφουσκες, την ώρα που φαγητό.

Η Σοφία άφησε το αίσθητρο ύψος, και χτύπησε το παιδί στο μάγουλο χαϊδευτικά.

— Εκείνο έτρεξε και σκαρφάλωσε στα γόνατα του πατέρα του. Γελούσε τώρα ευχαριστημένο. Μόνο η παρουσία της μητέρας του το φόβιζε.

— Τι έπαδες; το ρώτησε ο πατέρας του τρυφερά. Μπήκε σαπουνί στα ματάκια σου και κοκκίνισαν έτσι.

— Όχι, ήταν η μαμά, που μ' έκανε να κλάω.

Ο Σάντρο κεραυνόβησε τη γυναίκα του μ' ένα βλέμμα.

— Αναγκάστηκε να τὸν μαλώσω, είπε δειλά εκείνη, γιατί έκανε μια ζημία.

— Δεν πρέπει να είσαι πολύ αυστηρή. Ξέρεις πώς έχω τις δικές μου θεωρίες σχετικά με την άγωγή των παιδιών.

Η Σοφία μουρμούρισε: — Έσπασε ένα ποτήρι από το καλό σερβίτιο, που σ' άρεσει τόσο.

— Δεν πιστεύω να το έκανες επίτηδες. — Ε, αγόρι μου; Δεν το έκανες επίτηδες, δεν είναι έτσι; ρώτησε το γιού του.

— Όχι, απάντησε θριαμβευτικά το παιδί. Και νοιώθοντας ότι έχει τη συμμαχία του πατέρα του, έφοριζε στη μητέρα του μια προκλητική ματιά.

— Εκείνη προσπάθησε να χαμογελάσει. — Μην λες αυτά τα πράγματα μπροστά στο παιδί, Σάντρο. Δεν πρέπει, μουρμούρισε.

— Εμείς είμαστε άντρες και καταλαβαίνει ο ένας τον άλλο. Αυτός ο παμπόνηρος ξέρει τις θεωρίες μου. Αλλά εγώ αναρωτιέμαι, Σοφία, τι είδους ανατομή σου έδωσαν εμένα; Οί γονείς σου είναι τόσο μαλακοί, μα καιμιά φορά με κάνεις να πιστεύω ότι σε ανάβρεψαν με το δούρο-δουλά.

Η Σοφία ένοιωσε άσχημα. Χαμήλωσε τα μάτια για ν' αποφυγή το βλέμμα του Σάντρο.

— "Εγώ; είπε. "Εγώ ανατράφηκα φυσιολογικά. — Όπως όλου του κόσμου τα παιδιά.

— Δεν το πιστεύω. Φαίνεται πως οι δικοί σου παρὰ το καλοκάγαθο ύψος τους θα υπήρξαν πολύ αυστηροί μαζί σου. Άλλοιως δεν θα αισθανόσουν γι' αυτούς τέτοια μνησικακία.

— Μνησικακία, εγώ; ρώτησε η Σοφία με αγωνία.

— Μη μου πης πώς τους αγαπάς! Δεν είδα ποτέ μου μια κόρη τόσο αδιάφορη απέναντι τὸν γονέων της!

— "Εγώ, Μά εγώ τους αγαπώ πολύ, διαμαρτυρήθηκε ζωηρά η Σοφία. Μόνο που δεν είμαι πολύ διαχυτική. Δεν καταρθώνα να εκκράσω τα αίσθητά μου. Αυτό είναι όλο.

— Εκείνος την κτύπησε πονηρά. — Αλήθεια; Δεν είσαι όμως το ίδιο και μαζί μου, τής είπε πειρακτικά.

— Η Σοφία έγινε κατακόκκινη και τὸν χαμογέλασε ικανοποιημένη και

περήφανη, επειδή εκείνος υπονοούσε την απέραντη τρυφερότητα, τὸν φλογερὸ έρωτα που έτρεφε γι' αὐτόν.

— Με τὸν γονεὶς είναι διαφορετικά, είπε.

— Το ξέρω. Μὰ πάντως υπάρχει κάποιος σύνδεσμος. Έσύ τους φέρεσαι σὰν νὰ ήταν ξένοι. Κόρη κρατάς σὲ απόστασι. Δεν ζητάς ποτέ νὰ τὸν δῷς.

— "Εγώ; εγώ; Μὰ εγώ φοβοῦμαι πάντα μήπως σ' ἐνοχλῶν, γι' αὐτό. Είναι άνθρωποι απλοί. Έσύ ἀνήλικες σὲ ἀλλή τάξει. Είσαι ένας ἀπὸ τὸν πρώτους δικηγόρους τῆς Νεαπόλεως. Ζήτε σὲ δὺο κόσμους τόσο διαφορετικούς!

— Καλά, μὰ τί σημασία ἔχει; ἐπέμεινε ὁ Σάντρο. Δεν θὰ κάνω μὰζι τὸν φιλοσοφικὸν συζητήσεων. Είναι καλοὶ ἄνθρωποι. — Απλοί μὰ τίμιοι. "Εγώ τὸν συμπαθῶ πολύ. Κι' ἐξ ἄλλου σ' ἀγαποῦν. Δεν θὰ ξεχάσω ποτέ με πόση τρυφερότητα σου φαινόταν ὅταν πρωτοσυναντηθήκαμε. Θυμάσαι, Σοφία; Είμαστε σὲ τὸ τράινο...

— Εκείνη δὲν ἀπάντησε καὶ ὁ Σάντρο σκέφθηκε ὅτι ἔχει συγκινήθῃ ἀπὸ τὴν ἀναμνήσεως.

— Δεν θυμάμαι πιά ἀπὸ πού γυρίζατε, συνέχισε ὁ Σάντρο. "Εγώ δὲν εἶχα βρῆσι σὲ τὸν γαγόνι τῆς πρώτης καὶ μὴτῆς ἀπὸ τὸν γαγόνι τῆς δευτέρας πὸν εἰσάσσε ἐσεῖς. Βλέπεις πὸς τὰ σκηνοθετεῖς ὅλα ἡ μοῖρα καμιά φορὰ... Κι' ἐκεῖ, βρῆκα ἐσένα. Θυμάσαι, Σοφία;

— Εκείνη εἶχε χαμηλώσει τὸ βλέμμα ἐπάνω στὸ πιάτο τῆς.

— Βέβαια καὶ θυμάμαι, εἶπε, πὸς ἔχω μὴ μποροῦσα ποτὲ νὰ τὸ ξεχάσω.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

— Πὸς με κτύπησες! συνέχισε ὁ Σάντρο. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἔχεις ἀπολαύσει τὸν πόνο μου.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

— Άπειλει την εύτυχία σου; 'Ο σύζυγός σου είναι ένας ήσυχος άνθρωπος, ευχαριστημένος απ' αυτά που έχει και δεν βλέπει πιά μακριά από τη μύτη του. Είναι ευχαριστημένος που σ' έχει γυναίκα του, ευχαριστημένος που έχει ένα παιδί, ευχαριστημένος που τη δουλειά του, ευχαριστημένος επειδή ζή στη Νεάπολη, επειδή είναι ωραίος επειδή τραγουδάει όλην ώρα. Δέν υπάρχει στον κόσμο άνθρωπος πιο ευχαριστημένος απ' αυτόν. Τι άπειλει την εύτυχία σου; Ποιο είναι το δράμα που φοβάσαι; Έγώ, στ' αλήθεια, δέν το καταλαβαίνω.

— Η Σοφία ξανακάθισε στη θέσι της. Φανόταν πιά ήρεμη, αλλά τα χέρια της έτρεμαν ακόμα. — Τι έχεις να πής για τόν άντρα μου; Φαίνεται σά να θέλεις να τόν κοροϊδέψεις! είπε. Έκατοντάδες κοπέλλες θά ήταν έτοιμες να κάνουν κάθε τρέλλα, γιά να τόν παντρευτούν, γιά τόν κατακτίσουν.

— Η Άγνη έκανε έναν περιεργό μορφοισμό. — Χαίρομαι που σκέπτεσαι έτσι, είπε, αλλά ο άντρας σου δέν είναι τόσο αυστηρός όσο φαίνεται, και ίσως δέν θά τού έκανε ούτε κρού ούτε ζέση, αν μάθαινε ότι σέ έχουμε υιοθετήσει, κι' ότι δέν είσαι γνήσια κόρη μας.

— Θά μπορούσε να μέ μισήση αν τού έλεγα ότι δέν ξέρω ποιος μ' έφερε στον κόσμο. (Κατόπι ξέσπασε). 'Ω, μ'α επιτέλους δέν θέλω να μιλά πιά γι' αυτή την ιστορία! Τό βλέπεις πώς όταν είμαστε μαζί δέν έχουμε άλλη συζήτηση απ' αυτή. Κι' εγώ τρέμω διαρκώς. Σκέπτομαι κάθε μέρα πώς ο Σάντρο μπορεί να συναντήσει κάποιον που θά τού πη την αλήθεια.

— Τι έμμονη ιδέα! είπε άναστενάζοντας η Άγνη. Έχουμε τόσο λίγους κοινούς γνωστούς. 'Ακόμη κι' αν υπάρχει κάποιος από τόν κύκλο μας που να τόν γνωρίζει, νομίζεις ότι είναι εύκολο να τού τό πη; 'Αν τού είχες πη την αλήθεια από την αρχή, από τότε που τόν γνώρισες, αυτή την ώρα θά ήσουν ήσυχη. Γιατί στο κάτω - κάτω, όπως λές κι' εσύ, δέν ξέρει ποτέ κανείς τί μπορεί να συμβή.

— 'Αφού δέν συνέβη τίποτα ως τώρα, δέν πρόκειται να συμβή ποτέ, είπε η Σοφία τρομαγμένη, προσπαθώντας να πείση τόν εαυτό της.

— Είχες εδω μια συμβαθήτρια, είπε δειλά η Άγνη.

— Η Σοφία σήκωσε το κεφάλι της, με τη γοργή κίνηση τού φιδιού, που τινάζεται γιά να δαγκώση.

— Έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε που τής έκομα τη διάθεσι να μέ χαιρετά στο δρόμο.

— Ας είναι, είπε η Άγνη, αυτήν έκανες καλά να την απομακρύνεις. 'Αλλά μέ το θράσος που έχει, θά ήταν ικανή να χτυπήσει καμιά μέρα την πόρτα τού σπιτιού σου.

— Δέν θά τολμήση να κάνη κάτι τέτοιο, φώναξε η Σοφία.

— Κι' όμως πρέπει να είναι αυτή άκριβώς που έστειλε κάποιον να σέ

ζητήσει, παρατήρησε η Άγνη. — Η Σοφία χλωμίωσε.

— Κάποιον να μέ ζητήσει; — Ναι ήρθαν στο μαγαζί. "Ενας καλοντυμένος κύριος μ' ένα κορίτσι. Γι' αυτό ήρθα σήμερα από δω. Σου έχω αφήσει ένα γράμμα μέσα στο καλαθάκι που έβαλα τα μπισκότα τού παιδιού.

— Ποιοί ήταν αυτοί οι δυο; Τι ήθελαν; ρώτησε με αγωνία η Σοφία. — Δέν ξέρω. 'Ήρθαν στο μαγαζί και ρώτησαν γιά σένα. Ζήτησαν τη διεύθυνσί σου.

— 'Από ποιόν; 'Από σένα; — 'Οχι. 'Ήταν η 'Ασούντα στο μαγαζί και τούς τώ είπε δια. Πως είσαι πατρεμένη μ' ένα κληρό που έχει τό γραφείο του στην όδο Κιάγια, και πώς μένετε στο Βόμερο.

— Τά βλέπεις; έκανε η Σοφία που έχασε τό χρώμα της και σηκώθηκε όλοορη. Αυτή η γορά τρελή, έδωσε τη διεύθυνσί μου σέ δυο άγνωστούς! 'Από πού έρχονταν; Ποιοί ήσαν;

— Γιατί κάνεις έτσι; τη μάλλωσε η Άγνη. 'Ήταν πρσαστικό. Η 'Ασούντα μου είπε πώς ήταν ξένοι, αλλά δέν ήξερε να μου εξηγήση. — Ξένοι; Και ζητούνται έμένα; Δέν είναι σά καλά της αυτή η άνηχη που τούς έδωσε τη διεύθυνσί μου!

— Μά η 'Ασούντα δέν μπορούσε να ξέρη πώς η διεύθυνσί μου άποτελεί μυστικό, διαμαρτυρήθηκε ήρεμα η Άγνη. Τους είπε που μένεις, πώς έχεις παντρευτή ένα δικηγόρο και πώς είσαι εύτυχισμένη... Δέν έκανε και κανένα έγκλημα μ' αυτά που είπες.

— Η Σοφία δέν την άκουε. "Αρχισε να κώνη βόλτες αήσυχη.

— Ένας άνδρας κι' ένα κορίτσι; ρώτησε. Τι ήταν; Πατέρας και κόρη; — Δέν ξέρω. Σου είπα πώς η 'Ασούντα δέν μπόρεσε να μου δώση τα καταλόγ. Μά δέν είναι ανάγκη τώρα να κάνης έτσι. 'Ισως δέν έπρεπε να σου πώ τίποτα.

— Πού είναι τό γράμμα; — Στο κουτί μέ τ'α μπισκότα. Τό πήρε ο 'Ανδρέας.

— Πρέπει να τό σκίσω άμέσως. — Μά δέν έγγραφα τίποτα που να σέ έκβη. Έγγραφα μονάχα πώς ήρθαν από τό μαγαζί και σέ ζήτησαν.

— 'Ο Σάντρο είναι ζηλιάρης, φώναξε η Σοφία. Δέν θέλει να έχω σχέσεις μ' ανθρώπους που δέν γνωρίζει έκείνους.

— Η Άγνη έκανε μια άπορημένη κίνηση με τό χέρι, αλλά δέν είπε τίποτα.

— Η Σοφία ξαναρχισε να περπατά πάνω κάτω στο δωμάτιο, με τή γεύλη σφιγμένα, συνωφισμένη. Η Άγνη την παρακολουθούσε σιωπηλή. Τής φανόταν σαν ένα μικρό ζωό κλεισμένο στο κλουβί του. Μά δέν μπορούσε να καταλάβη τί ζωό της θυμίζει. Μιά μαϊμούδισα, έναν ποντικό ή μια μουστίτα;

— Η Σοφία σταμάτησε μπροστά της.

— Δέν μπορεί να είναι εκείνη η ξεδιάντροπη η Άνα, είπε. 'Οχι. (Κύτταξε γιά μ'α στιγμή δύσπιστα

την Άγνη). 'Εσύ δέν μου είπες πώς είναι πάνω από χρόνος που έχει φύγει από τη Νεάπολη; ρώτησε.

— Ναι. Τό είπε ο Τζενάρο στον Σαλδατόρε.

— Μά έχεις δίκιο. Μπορεί να είναι αυτή που έστειλε να μάθη νέα μου μέ κανέναν που γνώρισε έξω από τη Νεάπολη... είπε πάλι.

— Η Άγνη σηκώθηκε και έτοιμάστηκε να φύγη.

— Μά ναι, έτσι θά είναι, είπε κι' αυτή. Τώρα έμαθαν τ'α νέα σου και θά έφγαν ευχαριστημένοι. Πάω να χαιρετήσω τό παιδί, και... να μίν σ' ένοχλώ άλλο.

— Αν κοιμάται μνή το ζυγνήσης; — Νά κοιμάται τη στιγμή που ξέρει πώς η γιγαία του είναι εδω; Δέν τό πιστεύω. Θέλεις, στ' αλήθεια, να έρθουμε την Κυριακή;

— Ναι, ναι, άπάντησε η Σοφία άπορημένη.

— Είχε ξαναρχίσει τη δουλειά της, αλλά φανόταν καθαρά πώς η σκέψη της έτοχε άλλο. 'Ακουσε χωρίς να δινη σημασία τό παιδί και τη γορά που γελοούσαν και μιλούσαν ζωηρά.

— Πριν φύγη η Άγνη, πρόβαλε άκόμη τό κεφάλι της στο δωμάτιο που καθόταν η Σοφία.

— 'Αντίο, είπε. Λοιπόν θά έρθουμε την Κυριακή. 'Υποσχέθηκε στο παιδί να τού φέρω κουλουράκια.

— Ναι, ναι, αντίο.

— Στο σπίτι δανάγινε ήσυχα. Τό παιδί είχε τρυπήσει στην κουζίνα, καθόταν κάτω από τό τραπέζι και μιλούσε μόνο του, ενώ η μητέρα του ήταν βυθισμένη στις σκέψεις της, σά να ζούσε σ' έναν άλλο κόσμο. 'Όταν έτοιμάσε τό φορέμά της, τό άπλωσε στο κρεβάτι κι' ύστερα τακτοποίησε τίς νότες της μουσικής πάνω στο πιάνο. Δοκίμασε να παίζη μέ τό ένα δάκτυλο μέ ρομαντικά από την Τόσκα. Τής φανόταν πώς άκουγε τη φωνή τού Σάντρο μέσα της, θερμή, τρυφερή, και δαίμιαζε ένα έντονο αίσθημα εύτυχίας.

— Τής φανόταν πώς τόν έβλεπε να κάθεται στο πιάνο... Τά ωραία μαλακά χέρια του να χαϊδεύουν τό πληκτρο. Τά χέρια αυτά που είχαν εγείλει από την πικρή, την άχαρη ζωή της, και τής είχαν χαρίσει τη μέθη της ζωής, την εύτυχία τού να είναι χρήσιμη σέ κάποιον, την έκσταση που να μπορεί να προσφέρειται σέ κάποιον, να ύπακούη σέ κάποιον.

— Έξακολουθούσε να βασανίζει τα πληκτρα, παίζοντας διαρκώς τό ίδιο μοτίβο, ενώ μέ τ'α μάτια μισόκλειστα έπανελάμβανε τά λόγια τού τραγουδιού: «Τού άνήκα... Είμαι δική του... Κι' αυτός είναι τό π'αν γιά μένα».

— Χτύπησε τό κουδούνι της πόρτας, αλλά δέν τό άκουσε.

— Στο κατώφλι φάνηκε τό παιδί:

— Μαμά, χτυπάνε, είπε.

— Η Σοφία εαφνίστηκε. Έκλεισε άπότομα τό πιάνο. Δίστασε μ'α στιγμή κι' ύστερα διεύθυνθηκε πρds την έξοδο.

— Όπως έρχονταν απ' έξω, η Μαριάννα και ο Πάλο, τυφλωμένοι από τό έντονο φως τού ήλιου, δέν διακοναν άμέσως τά χαρακτηριστικά της γυναίκας που στεκόταν στο σκοτεινό γάλ.

— Η κυρία Σοφία; ρώτησε δειλά η Μαριάννα.

— Πώς είπατε;

— 'Ο τόνος έκείνης της φωνής, κοφτός, έχθρικός, άντήχησε άμέσως γνωρίσει στ' αυτιά της Μαριάννας.

— Σοφία! φώναξε χαρούμενη.

— Πώς είπατε; δέν είναι έτσι;

— Πώς είπατε; έπανελάβε η άλλη πανομένη.

— Είμαι η Μαριάννα, Σοφία.

— 'Ήρθα να σέ δω. Με... ένα φίλο μου... Γιατί ήθελα, επιθυμούσα να σέ δω, να σέ χαιρετήσω. Έχω τόση ανάγκη να μιλήσω μαζί σου.

— Τώρα δέκρινε καθαρά τό μικρό πρόσωπο της Σοφίας, τ'α εοιμθά μαλλιά της, τ'α μεγάλα έκπληκτα μάτια. Δέν είχε αλλάξει σχεδόν καθόλου. 'Αλλά η έκφρασίς της την έφερνε σέ άμνησιν.

— Δέν καταλαβαίνω, είπε η Σοφία. Δέν καταλαβαίνω τί μου λές.

— Μά... έμένα δέν μέ θυμάται ρώτησε τρυπίζοντας η Μαριάννα.

— Δέν μπορεί να θυμάται έτε πρόσωπο που δέν έχω γνωρίσει ποτέ μου.

— Η Μαριάννα δέν μπορούσε να καταλάβη άκόμη αν η Σοφία άσπεύοταν ή μιλούσε σοβαρά.

— 'Ο Πάλο κύτταξε έξεταστικά τό μικρόσυνη ξανθή γυναίκα που σκόταν άσάλευτη μπροστά στην άνοιχτή πόρτα, σά να ήθελε να τούς άπαγορεύση την είσοδο στο σπίτι της, στη ζωή της.

— 'Είμαι άδύνατο να μ' άνωγνωρίζης, μουρούρησε η Μαριάννα. Δέν έχουμε τό δικαίωμα να την καταστρέψουμε. Έχει ένα άριστο σπίτι, σύζυγο, παιδί.

— Κι' έσύ ήσουν εύτυχισμένη και ήσουν όταν σέ γνώρισα.

— Η Μαριάννα τόν κύτταξε σιωπηλή.

— Είδες πώς ζωγραφίστηκε ο τρόμος στο πρόσωπό της; συνέχισε ο Πάλο. Σά να είδε μπροστά της δυο φαντάσματα. Έπρεπε να έπιμείνουμε.

— Η Μαριάννα δέν άπάντησε και άρχισε να καταβήναι τις σκάλες.

— 'Απ' όλες τις συναντήσεις μας, Μαριάννα, έπες πώς της ο νέος, αυτή σου έκανε μεγαλύτερη έντύπωση, δέν είναι έτσι; Σέ άναστήτωσε...

— Εκείνη εξακολουθούσε να καταβήναι χωρίς ν' άπαντά.

— 'Ο Πάλο τή σταμάτησε.

— Μαριάννα, σ' έλύπησε πολύ που η Σοφία σ' άπαρηγήθηκε, που σου έσπασε ψυχρά λές και δέν σέ γνωρίζει.

— Με λύπηση, ναι...

— Είναι ο σκληρός έγωισμός τών ευτυχισμένων ανθρώπων. Δέν θέλουν πιά να τούς ένοχλούν οι άλλοι με θλιβερά άναμνησεις. Γι' αυτήν, τό μένος έκείνο που ζήσαστε τα παιδικά σας χρόνια δέν έχει άσφαλώς την

αίγλη τού παραδείσου, όπως γιά τη φτωχή Άνα. Είναι μια γυναίκα μισητή, άντιπαθητική.

— Υπερασπίζεται την εύτυχία της, άπήντησε η Μαριάννα.

— Είναι σκληρή και ψυχρή. 'Ικανή γιά όλα. 'Ισως είναι αυτή άκριβώς η ένοχος που αναζητούμε τόσον καιρό!

— Γιατί τό έκανες αυτό; ρώτησε ο Πάλο τη Μαριάννα, μόλις έμειναν μόνοι. (Η φωνή του ήταν σκληρή, άσπληρη). Γιατί τής είπες ότι κάναμε λάθος;

— Είναι η μόνη απ' όλες μας που έβρινε την εύτυχία, δικαιολογήθηκε η Μαριάννα. Δέν έχουμε τό δικαίωμα να την καταστρέψουμε. Έχει ένα άριστο σπίτι, σύζυγο, παιδί.

— Κι' έσύ ήσουν εύτυχισμένη και ήσουν όταν σέ γνώρισα.

— Η Μαριάννα τόν κύτταξε σιωπηλή.

— Είδες πώς ζωγραφίστηκε ο τρόμος στο πρόσωπό της; συνέχισε ο Πάλο. Σά να είδε μπροστά της δυο φαντάσματα. Έπρεπε να έπιμείνουμε.

— Η Μαριάννα δέν άπάντησε και άρχισε να καταβήναι τις σκάλες.

— 'Απ' όλες τις συναντήσεις μας, Μαριάννα, έπες πώς της ο νέος, αυτή σου έκανε μεγαλύτερη έντύπωση, δέν είναι έτσι; Σέ άναστήτωσε...

— Εκείνη εξακολουθούσε να καταβήναι χωρίς ν' άπαντά.

— 'Ο Πάλο τή σταμάτησε.

— Μαριάννα, σ' έλύπησε πολύ που η Σοφία σ' άπαρηγήθηκε, που σου έσπασε ψυχρά λές και δέν σέ γνωρίζει.

— Με λύπηση, ναι...

— Είναι ο σκληρός έγωισμός τών ευτυχισμένων ανθρώπων. Δέν θέλουν πιά να τούς ένοχλούν οι άλλοι με θλιβερά άναμνησεις. Γι' αυτήν, τό μένος έκείνο που ζήσαστε τα παιδικά σας χρόνια δέν έχει άσφαλώς την

αίγλη τού παραδείσου, όπως γιά τη φτωχή Άνα. Είναι μια γυναίκα μισητή, άντιπαθητική.

— Υπερασπίζεται την εύτυχία της, άπήντησε η Μαριάννα.

— Είναι σκληρή και ψυχρή. 'Ικανή γιά όλα. 'Ισως είναι αυτή άκριβώς η ένοχος που αναζητούμε τόσον καιρό!

— Γιατί τό έκανες αυτό; ρώτησε ο Πάλο τη Μαριάννα, μόλις έμειναν μόνοι. (Η φωνή του ήταν σκληρή, άσπληρη). Γιατί τής είπες ότι κάναμε λάθος;

— Είναι η μόνη απ' όλες μας που έβρινε την εύτυχία, δικαιολογήθηκε η Μαριάννα. Δέν έχουμε τό δικαίωμα να την καταστρέψουμε. Έχει ένα άριστο σπίτι, σύζυγο, παιδί.

— Κι' έσύ ήσουν εύτυχισμένη και ήσουν όταν σέ γνώρισα.

— Η Μαριάννα τόν κύτταξε σιωπηλή.

— Είδες πώς ζωγραφίστηκε ο τρόμος στο πρόσωπό της; συνέχισε ο Πάλο. Σά να είδε μπροστά της δυο φαντάσματα. Έπρεπε να έπιμείνουμε.

— Η Μαριάννα δέν άπάντησε και άρχισε να καταβήναι τις σκάλες.

— 'Απ' όλες τις συναντήσεις μας, Μαριάννα, έπες πώς της ο νέος, αυτή σου έκανε μεγαλύτερη έντύπωση, δέν είναι έτσι; Σέ άναστήτωσε...

— Εκείνη εξακολουθούσε να καταβήναι χωρίς ν' άπαντά.

— 'Ο Πάλο τή σταμάτησε.

— Μαριάννα, σ' έλύπησε πολύ που η Σοφία σ' άπαρηγήθηκε, που σου έσπασε ψυχρά λές και δέν σέ γνωρίζει.

— Με λύπηση, ναι...

— Είναι ο σκληρός έγωισμός τών ευτυχισμένων ανθρώπων. Δέν θέλουν πιά να τούς ένοχλούν οι άλλοι με θλιβερά άναμνησεις. Γι' αυτήν, τό μένος έκείνο που ζήσαστε τα παιδικά σας χρόνια δέν έχει άσφαλώς την

αίγλη τού παραδείσου, όπως γιά τη φτωχή Άνα. Είναι μια γυναίκα μισητή, άντιπαθητική.

— Υπερασπίζεται την εύτυχία της, άπήντησε η Μαριάννα.

— Είναι σκληρή και ψυχρή. 'Ικανή γιά όλα. 'Ισως είναι αυτή άκριβώς η ένοχος που αναζητούμε τόσον καιρό!

— Γιατί τό έκανες αυτό; ρώτησε ο Πάλο τη Μαριάννα, μόλις έμειναν μόνοι. (Η φωνή του ήταν σκληρή, άσπληρη). Γιατί τής είπες ότι κάναμε λάθος;

— Είναι η μόνη απ' όλες μας που έβρινε την εύτυχία, δικαιολογήθηκε η Μαριάννα. Δέν έχουμε τό δικαίωμα να την καταστρέψουμε. Έχει ένα άριστο σπίτι, σύζυγο, παιδί.

— Κι' έσύ ήσουν εύτυχισμένη και ήσουν όταν σέ γνώρισα.

— Η Μαριάννα τόν κύτταξε σιωπηλή.

— Είδες πώς ζωγραφίστηκε ο τρόμος στο πρόσωπό της; συνέχισε ο Πάλο. Σά να είδε μπροστά της δυο φαντάσματα. Έπρεπε να έπιμείνουμε.

— Η Μαριάννα δέν άπάντησε και άρχισε να καταβήναι τις σκάλες.

— 'Απ' όλες τις συναντήσεις μας, Μαριάννα, έπες πώς της ο νέος, αυτή σου έκανε μεγαλύτερη έντύπωση, δέν είναι έτσι; Σέ άναστήτωσε...

— Εκείνη εξακολουθούσε να καταβήναι χωρίς ν' άπαντά.

— 'Ο Πάλο τή σταμάτησε.

— Μαριάννα, σ' έλύπησε πολύ που η Σοφία σ' άπαρηγήθηκε, που σου έσπασε ψυχρά λές και δέν σέ γνωρίζει.

— Με λύπηση, ναι...

— Είναι ο σκληρός έγωισμός τών ευτυχισμένων ανθρώπων. Δέν θέλουν πιά να τούς ένοχλούν οι άλλοι με θλιβερά άναμνησεις. Γι' αυτήν, τό μένος έκείνο που ζήσαστε τα παιδικά σας χρόνια δέν έχει άσφαλώς την

αίγλη τού παραδείσου, όπως γιά τη φτωχή Άνα. Είναι μια γυναίκα μισητή, άντιπαθητική.

— Υπερασπίζεται την εύτυχία της, άπήντησε η Μαριάννα.

— Είναι σκληρή και ψυχρή. 'Ικανή γιά όλα. 'Ισως είναι αυτή άκριβώς η ένοχος που αναζητούμε τόσον καιρό!

— Γιατί τό έκανες αυτό; ρώτησε ο Πάλο τη Μαριάννα, μόλις έμειναν μόνοι. (Η φωνή του ήταν σκληρή, άσπληρη). Γιατί τής είπες ότι κάναμε λάθος;

— Είναι η μόνη απ' όλες μας που έβρινε την εύτυχία, δικαιολογήθηκε η Μαριάννα. Δέν έχουμε τό δικαίωμα να την καταστρέψουμε. Έχει ένα άριστο σπίτι, σύζυγο, παιδί.

— Κι' έσύ ήσουν εύτυχισμένη και ήσουν όταν σέ γνώρισα.

— Η Μαριάννα τόν κύτταξε σιωπηλή.

— Είδες πώς ζωγραφίστηκε ο τρόμος στο πρόσωπό της; συνέχισε ο Πάλο. Σά να είδε μπροστά της δυο φαντάσματα. Έπρεπε να έπιμείνουμε.

— Η Μαριάννα δέν άπάντησε και άρχισε να καταβήναι τις σκάλες.

— 'Απ' όλες τις συναντήσεις μας, Μαριάννα, έπες πώς της ο νέος, αυτή σου έκανε μεγαλύτερη έντύπωση, δέν είναι έτσι; Σέ άναστήτωσε...

— Εκείνη εξακολουθούσε να καταβήναι χωρίς ν' άπαντά.

— 'Ο Πάλο τή σταμάτησε.

— Μαριάννα, σ' έλύπησε πολύ που η Σοφία σ' άπαρηγήθηκε, που σου έσπασε ψυχρά λές και δέν σέ γνωρίζει.

— Με λύπηση, ναι...

— Είναι ο σκληρός έγωισμός τών ευτυχισμένων ανθρώπων. Δέν θέλουν πιά να τούς ένοχλούν οι άλλοι με θλιβερά άναμνησεις. Γι' αυτήν, τό μένος έκείνο που ζήσαστε τα παιδικά σας χρόνια δέν έχει άσφαλώς την

αίγλη τού παραδείσου, όπως γιά τη φτωχή Άνα. Είναι μια γυναίκα μισητή, άντιπαθητική.

— Υπερασπίζεται την εύτυχία της, άπήντησε η Μαριάννα.

— Είναι σκληρή και ψυχρή. 'Ικανή γιά όλα. 'Ισως είναι αυτή άκριβώς η ένοχος που αναζητούμε τόσον καιρό!

— Γιατί τό έκανες αυτό; ρώτησε ο Πάλο τη Μαριάννα, μόλις έμειναν μόνοι. (Η φωνή του ήταν σκληρή, άσπληρη). Γιατί τής είπες ότι κάναμε λάθος;

— Είναι η μόνη απ' όλες μας που έβρινε την εύτυχία, δικαιολογήθηκε η Μαριάννα. Δέν έχουμε τό δικαίωμα να την καταστρέψουμε. Έχει ένα άριστο σπίτι, σύζυγο, παιδί.

— Κι' έσύ ήσουν εύτυχισμένη και ήσουν όταν σέ γνώρισα.

— Η Μαριάννα τόν κύτταξε σιωπηλή.

— Είδες πώς ζωγραφίστηκε ο τρόμος στο πρόσωπό της; συνέχισε ο Πάλο. Σά να είδε μπροστά της δυο φαντάσματα. Έπρεπε να έπιμείνουμε.

— Η Μαριάννα δέν άπάντησε και άρχισε να καταβήναι τις σκάλες.

— 'Απ' όλες τις συναντήσεις μας, Μαριάννα, έπες πώς της ο νέος, αυτή σου έκανε μεγαλύτερη έντύπωση, δέν είναι έτσι; Σέ άναστήτωσε...

— Εκείνη εξακολουθούσε να καταβήναι χωρίς ν' άπαντά.

— 'Ο Πάλο τή σταμάτησε.

— Μαριάννα, σ' έλύπησε πολύ που η Σοφία σ' άπαρηγήθηκε, που σου έσπασε ψυχρά λές και δέν σέ γνωρίζει.

— Με λύπηση, ναι...

— Είναι ο σκληρός έγωισμός τών ευτυχισμένων ανθρώπων. Δέν θέλουν πιά να τούς ένοχλούν οι άλλοι με θλιβερά άναμνησεις. Γι' αυτήν, τό μένος έκείνο που ζήσαστε τα παιδικά σας χρόνια δέν έχει άσφαλώς την

αίγλη τού παραδείσου, όπως γιά τη φτωχή Άνα. Είναι μια γυναίκα μισητή, άντιπαθητική.

— Υπερασπίζεται την εύτυχία της, άπήντησε η Μαριάννα.

— Είναι σκληρή και ψυχρή. 'Ικανή γιά όλα. 'Ισως είναι αυτή άκριβώς η ένοχος που αναζητούμε τόσον καιρό!

— Γιατί τό έκανες αυτό; ρώτησε ο Πάλο τη Μαριάννα, μόλις έμειναν μόνοι. (Η φωνή του ήταν σκληρή, άσπληρη). Γιατί τής είπες ότι κάναμε λάθος;

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΜΑΚΡΥΝΗ ΜΟΓΓΟΛΙΑ

ΜΙΑ ΚΑΛΟΝΗ ΤΗΣ ΜΟΓΓΟΛΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ

ΥΠΗΡΞΕ μιά εποχή που και το δνομα μονάχα της Μογγολίας προκαλούσε φρίκη. Τα μικρόσωμα τατάρικα έλλαγα του μογγολικού ιππικού είχαν σπείρει τον τρόμο στον κόσμο. Το μεγάλο Σινικό Τείχος κατέρρευσε μπροστά στην ορμητικότητα τους. Οί πύλες των Ινδιών, του Ισλάμ, της Κεντρικής Ευρώπης άνοιξαν μπροστά στα δέλη των κιτρινών αυτών τοδοτών, που τόξευαν δρόμοι έπάνω στα άλογά τους. Η Μογγολία του 14ου αιώνα κυριαρχούσε στην Άσία, στην έγγυς Άνατολή και στη μισή Ευρώπη. Τα δνόματα του Ταμερλάνου και του Τζεγκίς Χάν ενέπνευαν τον τρόμο. Σήμερα διώξ από την Καράκορουν, τη λαμπρή πρωτεύουσα της άπεραντης αυτής αυτοκρατορίας, δεν έμεινε παρά μιά πελώρια πέτρινη χελώνα, χαμένη μέσα σε μιά έρημη γεμάτη άφάνες περιοχή. Και στους πολιτισμούς και τα

μνημεία των άπειράριθμων περιοχών που κυρίευσαν οί Μογγόλοι δεν βρίσκουμε περισσότερα ίχνη της παρουσίας τους από όσα βρίσκουμε στη σκόνη που σκεπάζει το μέρος που ήταν ή Καράκορουμ.

«Ο Τζεγκίς Χάν ήταν μεγάλος ήγέτης» διδάσκονται σήμερα οί μικροί Μογγόλοι για τον τρομερό άρχηγό τους της έποχής εκείνης, «άλλά οί νίκες του στο τέλος δεν είχαν κανένα όφελος για τη Μογγολία». Και πράγματι, σπάνια μιά τέτοια καταδίκη αποδείχθηκε από τα πράγματα τόσο άληθινή. Από την πανίσχυρη κατακτήτρια του κόσμου δεν έμεινε ούτε καν ή ανάμνησι...

Μιά νέα δημοκρατία

Στο ύψηλό αυτό όροπέδιο—1500 μέτρα ύψος κατά μέσον όρο—που άποτελει τη Μογγολία, ή άφθονη δάσπησι και τα δάση είναι σχεδόν άνυπαρκτα.

Τα ποτάμια είναι σπάνια: στα άνατολικά ό Όνόν και στα δυτικά οί Όρχόν και Κόμπιτο. Μόνο στα βορειοδυτικά υπάρχουν δάση όπου ζούν ζώα με πολύτιμα δέρματα, όπως οί ζιβερίνες. Στο σύνολο όμως ή χώρα δεν είναι παρά άπέραντες, αλλεπάλληλες στέππες.

Πάνω στα βουνά βρίσκει κανείς λίγα κοιτάσματα μετάλλων και μερικές άλκαλικές πηγές. Κι' όσο προχωρούμε προς το νότο, τόσο περισσότερο βρίσκόμεστε στην έρημο. Είναι ή Γκόμπι, που επί αιώνας ήταν ό τρόμος των καραβανιών. Κι' αυτά είν' όλα. Ούτε άπέραντες καλλιεργημένες έκτάσεις, ούτε μεγάλες πόλεις, ούτε διομηχανικά κέντρα.

Ύστερα από αυτό, είναι φανερό πως μιά διέξοδος υπήρχε για τους Μογγόλους. Ή να φύγουν από τις άγονες αυτές περιοχές, να κατακτήσουν τις εύφορες πεδιάδες πέρα από τα βουνά και να ζήσουν από τη λεία τους, ή να προσπαθήσουν να αναπτύξουν έναν ποιμενικό πολιτισμό, όρθολογισμένο και ικανοποιητικό, περιμένοντας κάτι καλύτερο.

Την πρώτη λύσι τη δοκίμασαν με τις παλιές κατακτήσεις τους, αλλά πλήρωσαν σκληρά την άποτυχία τους. Έτσι αναγκάστηκαν να δοκιμάσουν τη δεύτερη. Και το περίεργο είναι ότι ή ιστορία θέλησε να τη δοκιμάσουν στις ημέρες μας: ό νομαδικός αυτός ποιμενικός λαός να αναπτύξη ποιμενικό πολιτισμό κάτω από τη σοσιαλιστική επανάστασι, επαναστάσι δηλαδή για έκδοιομηχανισμένες κοινωνίες.

Τό 1921 ή Μογγολία ανακηρύχθηκε δημοκρατία. Ή πρωτεύουσα Ούργκα άλλαξε δνομα και έγινε Ούλαν - Μπάτορ, από το δνομα του Σουχέ—Μπάτορ, ήγέτη της επαναστάσεως του 1921.

Η Ούλαν - Μπάτορ δεν είναι πιά ένας συνοικισμός από καλύβες ξύλινες, όπως άλλοτε. Είναι μιά άληθινή πρωτεύουσα, που ή κεντρική

πλατεία της έχει τις διαστάσεις της πλατείας Όμοινίας του Παρισιού. Ή πλατεία αυτή φαίνεται ακόμα πιο τεράστια γιατί τα μνημεία εκεί είναι σπάνια. Στη μέση μόνο ύψώνεται ό έφιππος άνδριάντας του Σουχέ - Μπάτορ και λίγο πιο κάτω ένα μουσάλειό, όπου κοιμούνται πλάι - πλάι τον αϊώνιο ύπνο ό Μογγόλος έπαιστης και ό διάδοχός του στρατάρχη Τσιν-παλσάν. Την πλατεία περιβάλλουν κατάλακα κτίρια με κίονες, όπως το κυβερνητικό μέγαρο, ή Όπερα, ή Μεγάλη Λέσχη, ένας κινηματογράφος, μιά αίθουσα έκθέσεων και ένα ξενοδοχείο.

Αυτή δέβαια είναι ή πρόσοψι, ή διπρίνα. Υπάρχουν ακόμα πρωτόγονες συνοικίες, αλλά ή άνοικοδόμησι νέων κτιρίων προχωρεί με γρήγορο ρυθμό.

Ο πληθυσμός της Μογγολίας φτάνει τό ένα

Άφου κατάκτησε την Άσία και την Ευρώπη ό λαός του Τζεγκίς Χάν, έμεινε θυθισμένος επί έβασθ ύπνο. Σήμερα αρχίζει να ξυπνήει μπροστά στις σύγχρονες έπιτεύξεις.

έκατομμύριο και τα κτηνοτροφικά ζώα 30 εκατομμύρια και πλέον. Υπάρχουν εκατό περίπου Μογγόλοι γιατροί και ακόμα περισσότεροι κτηνίατροι. Ή Ούλαν - Μπάτορ έχει δύο πολύ καλά νοσοκομεία. Από το πανεπιστήμιό της θνάνουν όχι μονάχα γιατροί, μα και φιλόλογοι, μηχανικοί, γεωλόγοι και τεχνικοί. Στην έρημο Γκόμπι έχουν στηθεί εγκαταστάσεις άντλήσεως πετρελαίου.

Κάθε κοινοότητα έχει και από ένα σχολείο. Είναι κάτι γραφικό να δλέτη κανείς τούς μικρούς μαθητές με τα πολύχρωμα εντελι (χαρτίτες) τους να πηδούν στα άλογα που τούς περιμένουν και να καλπάζουν για τη μακρινή γιούρτα (σπιν) τους—τό ίδιο φυσικά όπως ένας μαθητής στην Ευρώπη καθάλαει το ποδήλατό του για να γυρίσει στο σπίτι του. Ο άναλφαβητισμός στα παιδιά έχει πέσει σήμερα στο μηδέν. Δεν υπάρχει Μογγολόπουλο που να μην ξέρη να διαβάσει.

Τό τέλος του λαμαϊσμού

Άνάμεσα σ' αυτά που άνοικοδομήθηκαν ή πάρεχει και κάτι που καταστράφηκε κατά 90%. Ο βουδδιστικός λαμαϊσμός, ή μογγολική θρησκευτική κοινοότητα δηλαδή.

Ίσως κάποια μέρα αναγνωρισθ ό ρόλος που έπαιξε ό βουδδιστικός λαμαϊσμός στη Μογγολία. Τα πολυάριθμα μοναστήρια που είχαν κα-

Ο,ΤΙ ΑΠΟΜΕΙΝΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΡΑΚΟΡΟΥΜ

ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΓΡΗΓΟΡΑ ΑΛΟΓΑ ΟΙ ΒΟΣΚΟΙ ΤΗΣ ΜΟΓΓΟΛΙΑΣ ΘΥΜΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ-Υ-ΔΕΣ ΤΟΥ ΤΕΞΑΣ

Άφου κατάκτησε την Άσία και την Ευρώπη ό λαός του Τζεγκίς Χάν, έμεινε θυθισμένος επί έβασθ ύπνο. Σήμερα αρχίζει να ξυπνήει μπροστά στις σύγχρονες έπιτεύξεις.

ταπληκτικά πολλαπλασιασθή από τό 16ο αιώνα, συντέλεσαν κατά κάποιο τρόπο στο να καταπράνουν τα δάια έντοτικα του πρωτόγονου αυτού λαού.

Στην αρχή του αιώνα μας υπήρχαν μονάχα στην Έξωτερική Μογγολία 100.000 λάμα καλάρτοι, ένας ένήλικος άρρενας δηλαδή στους τρεις. Και δεν κάνουν άλλη δουλειά, έγγραφε τό 1920 ένας παρατηρητής που είχε στείλει ή κινεζική Κουόμιντανγκ, επαρά να ψέλνουν θρησκευτικά τραγούδια και να άπαγγέλλουν προσευχές.

Ο καταπληκτικός αυτός άριθμός των λάμα είχε φυσικά σαν άποτέλεσμα μιά έξαντλητική άφαιμαί των παραγωγικών στοιχείων της χώρας. Και ακόμα περισσότερο, γιατί οί λάμα, που είχαν στην κατοχή τους άπειράριθμα κοπάδια, ήταν άπαλλαγμένοι από κάθε φορολογία και δέχονταν από τον πληθυσμό έλεημοσύνες, δωρεές και ύπηρεσίες ακόμα.

Σήμερα, σε όλόκληρη τη χώρα, δεν μένουν πιά παρά πέντε ή έξη κοινοότητες λάμα. Με τό κεράλι ευρισμένο, τό κόκκινο ράσο τους, συνεχίζουν τις προσευχές και τούς ψαλμούς τους μπροστά σε ένα άκροατήριο, άποτελούμενο τις πιο πολλές φορές από μερικές γρηές.

Κάτω από τη γιούρτα, την ιδεώδη κατοικία των Μογγύλων κάθε έποχής

Παρά τις προόδους, οί Μογγόλοι εξακολουθούν να είναι στην πλειοψηφία τους, έφιπποι βοσκοί. Είναι κάτι σαν «κάου - μπού» της Άνατολής, αλλά κάου - μπού νομάδες: τό κέντρο διαμονής τους αλλάζει διαρκώς.

Κάτω από τον Τσεντενμπάλ — τό σημερινό πρωθυπουργό— όπως και κάτω από το Μπόγκνο - Γκέγκεν, τον Ταμερλάνο, τον Τζεγκίς Χάν ή τον Άτίιλα—οί σκηνές κι' όχι τό σπίτι από τοιμέτο πλημμυρίζουν τις στέππες.

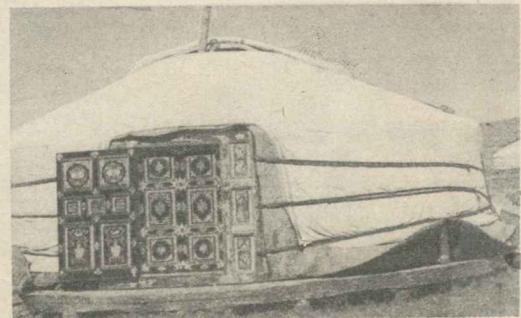
Ή γιούρτα εξακολουθεί να είναι τό ιδεώδες σπίτι των αιώνια περιπλανώμενων αυτών ανθρώπων. Δεν είναι ή χαμηλή και εύθραυστη σκηνή του Βεδούινου, του Άραβι της έρήμου, που άψηά τον σιμούν, δινοντάς του όσο είναι δυνατόν λιγότερη έπιφάνεια. Είναι, αντίθετα, μιά άληθινή και άνετη κατοικία. Μπαίνουν μέσα σ' αυτή, σκυφοί και συρτοί, από μιά χαμηλή ξύλινη πόρτα. Έτσι φτιασμένη, που σε περίπτωση βροχής έξασφαλίζει στεγανή άπομόνωσι. Τό έσωτερικό είναι εύρυχωρότατο—30 τετραγωνικά μέτρα κατά μέσον όρο—κι' ευχάριστο.

Τό χαρούμενο χρώμα των έπιπλων—κόκκινο—διανθισμένο με μοτίβα λαουλοιδών, προκαλεί έκπληξι. Ένα στενό κρεβάτι, ένα χαμηλό τραπέζι, μιά ντουλάπα και ένας νεροχύτης είναι ή κυριώτερη έπιπλωση. Στο τραπέζι υπάρχουν συνήθως φωτογραφίες της οικογένειας και καμιά

φορά ένας Βούδδας - μιμιπελό. Στην κωνική στέγη της σκηνής υπάρχει ένα άνοιγμα που άφίνει να περάσει μιά καπνοδόχος.

Ή γυναίκα του βοσκού, που είναι και ή οικοδέσποινα, προσφέρει συνήθως στον ξένο κουμί, (ένα είδος ποτού), τυρί, κρέας. Αυτός δεν πρέπει να άρνηθ ή να φάη, γιατί ό Μογγόλος, που θεωρεί κάτι τό ιερό τη φιλοξενία, νοιάζει τον έαυτό του προσβαλλόμενο.

Γύρω υπάρχουν άλλες γιούρτες, μπροστά από τις οποίες δεν μπορείς να περάσεις χωρίς να σε προσκαλέσουν να μπής μέσα. Άπ' έξω, βόσκουν κοπάδια από γιάκ (ένα είδος βουβαλιού), πρόβατα, καμήλες, άλογα. Όταν τα ζώα φάνε τό λιγοστό χορτάρι των στεππών, οί Μογγόλοι μαζεύουν τις σκηνές (είκοσι λεπτά χρειάζονται

Η «ΓΙΟΥΡΤΑ», ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΒΟΣΚΩΝ

για τό στήσιμο και σαράντα για τό εξετήσιμο), τις φορτώνουν σε καμήλες με δυό καμπούρες και ξεκινούν έφιπποι για άλλα βοσκοτόπια.

Παρά τις συνεχείς μετακινήσεις, ή ζωή του ά ρά τ—του Μογγόλου βοσκού—είναι στον ύπερτατο βαθμό μονότονη. Ή μιά στέππα δεν διαφέρει από την άλλη.

Όταν στηθούν οί σκηνές, όλοι περνούν ώρες όλόκληρες ξαπλωμένοι κάτω από τη γιούρτα. Τό πράσινο ταΐ έβράζει συνεχώς. Σ' αυτό προσθέτουν δούτοργο, γάλα ή πιο συχνά άρνισιο λίπος. Όταν βαρυνούνται πίνοντας οικογενειακά ταΐ και κουμιά, πηγαίνουν σε άλλη γιούρτα να φλυαρήσουν με κανένα γείτονα, που προσφέρει κι' αυτός ταΐ και κουμιάς.

Σοπέν και Τσέχωφ για τούς «άράτ»

Και όμως τό καινούργιο καταbroχίζει άργά, αλλά σταθερά, κάθε τι παλιό.

Σήμερα αντί να πληρώνουν φόρο σε είδος στο χάν— στο φεουδάρχη άρχοντα — για τα βοσκοτόπια, δίνουν στο κράτος ένα έτήσιο ποσοστό ζώων. Τό υπόλοιπο ό βοσκός - ιδιοκτήτης μπορεί να τό πουλήσει στην αγορά για να πάση λεφτά. Γιατί τό κράτος δεν έβιξε τό δικαίωμα ιδιοκτησίας των βοσκών.

Έκείνο που είναι νέο επίσης, είναι ότι οί βοσκοί, όταν μπορούν να πάνε στην Ούλαν - Μπάτορ, με την ευκαιρία μιάς έμποροπανηγύρεως, βρίσκουν διασκεδάσεις, που άλλοτε ήταν άγνωστες. Έτσι πολλοί «άράτ», διαλέξεις, δλέπουν γραμμάρια, άκουν συναυλίες, διαλέξεις, δλέπουν θεατρικά έργα, μπαλέτα. Μπορούν να άκούσουν Σαίξπηρ ή Τσέχωφ. Ένα κοισέρτο του Σοπέν ή ένα φεστιβάλ λαϊκής μογγολικής μουσικής και τραγουδιών. Στον κινηματογράφο παίζονται και έγχρωμα φίλμ, που έχουν γυρισθ στα σπουντίο της χώρας αυτής, με υποθέσεις από τη σύγχρονη και παλαιότερη ιστορία της Μογγολίας.

Έκείνο που διατηρήθηκε στους Μογγόλους, άνάμεσα σ' όλες τις ιστορικές περιπέτειες της χώρας αυτής είναι μιά πολύ γνήσια αγάπη για τό γενέθλιο έδαφος. Κι' αν δεν έχη πιά τη νοσταλγία μιάς έποχής που οί μογγολικές στρατιές κυριαρχούσαν από τον Ειρηνικό ως την Άδριατική, διατήρησε όμως ή ξαναβρήκε τον έαυτόν του, ή, πιο συγκεκριμένα, τον μογγολικό έθνικισμό.

Σήμερα, οί διάφοροι Μάρκο Πόλο δεν πηγαίνουν τόσο εύκολα, όσο τον 13ο αιώνα, στην καρδιά της Μογγολίας. Γιατί πρέπει να πάρουν τό αεροπλάνο στη Μόσχα ή τό τραίνο στο Πεκίνο. Και έπειδή ή δημοκρατία της Μογγολίας δεν είναι άναγνωρισμένη παρά μόνο από τό Σοβιετικό μπλόκ και τις Ίνδιες, στις δυσκολίες της άποστάσεως, υπάρχει και ή δυσκολία θεωρήσεως του διαβατηρίου, που πρέπει να την πάση κανείς από μιά από τις λίγες πρωτεύουσες που υπάρχουν μογγολικό προξένιο και συγκεκριμένα στη Ρωσία, στην Κίνα και στο Νέο Δελχί.

Όσοι έχουν την τύχη να εισδύσουν στο μυστηριώδη ακόμα αυτόν κόσμο, γυρίζουν γοητευμένοι. Γοητευμένοι από τις άπέραντες αυτές έκτάσεις κάτω από έναν καταγάλανο ουρανό από τον πρωτόγονο τρόπο ζωής μέσα στις στέππες, από την προσπάθεια έκσυγχρονισμού και βιομηχανοποιήσεως που διακρίνει κανείς σε κεινή την άναπάντεχη πρωτεύουσα, την Ούλαν - Μπάτορ.

Και όλοι κάνουν την ίδια διαπίστωση: ότι άνοιγοντας μόλις τώρα τα μάτια τους ύστερα από έναν ύπνο αιώνων, οί Μογγόλοι φαίνεται να ανακαλύπτουν σήμερα ένα καινούργιο παθός, εκτός από την Ιππασία, τούς αγώνες και την έξοβολία: άρχισαν να ενδιαφέρονται για τον έξω κόσμο. Θέλουν να γνωρίσουν και να γνωριστούν. Οί άπόγονοι του Ταμερλάνου και του Τζεγκίς Χάν είναι περιεργά παιδιά...

Έρτζυ Λαντάου

ΠΑΛΙ ΣΤΑ ΚΤΙΡΙΑ ΤΗΣ ΟΥΛΑΝ-ΜΠΑΤΟΡ ΟΡΘΩΝΟΝΤΑ ΔΥΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΜΑ

'Ο συνάδελφος του λυκείου

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ περπατούσα τσακισμένος, ιδρωμένος και νηστικός κάτω από τον καφετέρη ήλιο, όταν από ένα αυτοκίνητο, που έκοψε την ταχύτητά του, άκουσα μία φωνή:

— Γεία σου, Ζάν - Φρανσουά!

— Γεία σου, Ρισάρ!

— Άνέβα επάνω!

— Ο συνάδελφος μου άνοιξε την πόρτα και πήδησα πλάι του. Ένα σφύριγμα θαυμασμού ξέφυγε από τα χείλη μου:

— Αυτόκινητο μία φορά!... Κέρδισες τον πρώτο αριθμό του λαχείου, σου έπεσε καμμία κληρονομιά ή είναι δώρο κανενός πλούσιου μαικίνα:

— Τίποτα απ' όλα, αυτά φίλε μου... Κατάλαβα πως τα σκίτσα δεν γεμίζουν το στομάχι και άλλαξα επαγγελμα. Τό έρφα στις αντιπροσωπείες. Τό αυτοκίνητο αυτό είναι το προσιταμένο μου... Μά, έσυ τι γίνεσαι;

— Ο Ρισάρ ήταν πολύ καλό παιδί, γιά να τού πώ ψέματα. Τού εξέθεσα λοιπόν γρήγορα την όχι ευχάριστη κατάσταση μου: από μήνες, παρ' όλες τις προσπάθειές μου δεν είχα καταφέρει να πλάσσω ούτε ένα σκίτσο μου... Οί οικονομίες μου είχαν εξαντληθεί, ή σπιτικοποικούρα μου ζητούσε τα μηνιαία όλο και με λιγότερο εύγενικό τρόπο.

— Ο φίλος μου άφησε να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα και είπε:

— Παράτησε τα σκίτσα. Ψάξε να βρεις δουλειά. Αυτό έχω κάνει και γώ.

Με άπελπισία φώναξα:

— Ναί... Άλλά με σένα δεν είναι τό ίδιο. Σου ήρθε μία μέρα δρεει να μάθης σκίτσο. Οί γονείς σου σου είπαν: Καλά... Ύστερα άλλαξες γνώμη... Οί γονείς σου σου είπαν πάλι: Καλά. Έγώ, από πολύ μικρός ακόμη ζωγράφισα πάνω στα τετράδιά μου, και στο σπίτι μου μου έλεγαν: Χάινεις τόν καιρό σου, δεν είναι δουλειά αυτή... Ωρκίστηκα σε όλους, καί ωρκίστηκα και στον εαυτό μου, ότι αυτή τη δουλειά θα έκανα. Αυτή, και καμμία άλλη. Δεν θέλησαν να με στείλουν σε σχολή ζωγραφικής. Έγώ ωστόσο έμαθα.

Είχα πάρει φωτιά μιλώντας. Ή φωνή μου έτρεπε όταν συμπλήρωσα:

— Νά τό παρατήρησ; Θά ήταν να άπαρνιόμουν τόν εαυτό μου.

— Λες υπερβολές, είπε ήρεμα ο Ρισάρ. Έγώ πούλω προικιά στο χαρτί. Κυκλοφορώ με ένα αυτοκίνητο άνετο, κοιμάμαι σε ένα καλό δωμάτιο καί, στο έστιατόριο, παραγγέλνω τα φαγητά που τραβάει ή όρεξί μου προτού κυττάξω την τιμή. Είμαι ευχαριστημένος. Σου τό εαναλέω, κάνε όπως έγω. Ή έμπορικός οίκος γιά τόν όποιο εργάζομαι χρειάζεται αντιπροσώπους...

— Έγώ υπεράσπιζα την άποψί μου. Ή Ρισάρ έπέμενε. Είχε σύμμαχο τό στομάχι μου. Είχα κλονισθεί όταν τό άμάρξ σταμάτησε. Ή Ρισάρ μου έβαλε ένα χαρτονόμισμα στο χέρι:

— Πάρε αυτά. Θά μου τά έπιστρέψεις όταν μπορέσης. Καί βλέπεις, εκεί εκείνη την πόρτα: Άνέβα στον τρίτο όροφο, άριστερά. Ζήτησε τόν διευθυντή και πές του ότι πηγαίνεις έκ μέρους μου. Σε όκτώ μέρες, θά μου πής ευχαριστώ.

Είχε άνοίξει την πόρτα τού αυτοκινήτου του, καί γά στόάχη ακίνητος στο πέζοδρόμιο. Ή Ρισάρ μου ξαναφώναξε:

— Κάνε γρήγορα, θά κλείσουν τα γραφεία.

ΜΠΗΚΑ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ καί ήτή- μένος άρχισα να άνεβαίνω τα σκαλιά. «Εισέρχεσθε χωρίς να κυπιάτε»... Πολύ καλοί ήταν αυτοί. Μου διευκόλυναν τόν ξεπεσμό! Μία κοπέλλα με κύτταξε έρωτηματικά. Ζήτησα τόν διευθυντή.

— Είναι άπασχολημένος μου εί- πε. Άν θέλετε σημειώστε τό όνομά σας σ' αυτό τό χαρτί, καθήστε.

Κάθισα σε μία καρέκλα, ακούμπη- σα τόν άχρηστο χαρτοφύλακά μου στο πάτωμα. Φτώχα σκίτσα, περι- φρονημένα...

«Σέ λίγο θά φάω, θά φάω»... έ- πανελάμδανα μέσα μου, γιά να ξε- γελάσω την άδημονία μου. Κυρίως γιά να μη σκέπτομαι αυτό που έκα- να. Πέρασαν κάμποσα λεπτά. Ή νέα ξαναφάνηκε:

— Άν θέλετε να με ακολουθήσε- τε. Ή κύριος Πετί Μπερζέ σας περι- μένει.

Άναπήδησα:

— Είπατε... Ή κύριος... ποιός;

— Ή κύριος Πετί Μπερζέ! έπα- νελαβε έκείνη έκπληκτη με τό ξεφω- νητό μου.

— Α! αυτό θά ξεπερνά τα ό- ρια! Ή Πετί Μπερζέ! Άς περι- μένω, δεσποινίς, άς περιμένω! Καί να καθήσω, γιάτί μπορεί να περιμένη πολ- λή!

Ξαναβρέθηκα στη σκάλα, ακούγον- τας ακόμη μέσα στ' αυτιά μου τό θόρυβο της πόρτας που είχα χτυπή- σει φεύγοντας.

Ή Πετί Μπερζέ! Αυτός ό ύποκρι- τής! Έγώ να ζητήσω τίποτα απ' αυ- τόν! Καί μόνο τού τό σκεπτόμουν έτρεμα από τη λύσσα μου.

Ή Πετί Μπερζέ! Ή Ντανιέλ Πετί Μπερζέ! Νά τόν ξαναβρώ εκεί! Καί μαζί με κείνον όλη τη σκαλίλα τών παιδικών μου χρόνων. Στό Τούρ, στο λύκειο, ό Πετί Μπερζέ, ό καλός μαθητής, με τούς καλούς δαδμούς, ό πάντοτε εύγενικός. Με τά μεγάλα μά- τια του, πίσω από τά γυαλιά του καί τά μπτιμπίκια στο πρόσωπο. Τό καϊδεμένο παιδί τών καθηγητών.

Καί απ' αυτόν σήμερα ήθελαν να ζητήσω βοήθεια, σαν δαρμένο, πει- νασμένο σκυλί που κλαίει γιά να τού πετάξουν ένα κόκαλο.

Ποτέ! Ποτέ! Ποτέ!

Πήρα γρήγορα τό δρόμο γιά τό σπίτι μου. Έφτανα γιά σήμερα. Θά αγοράζα ψωμί καί τυρί. Με νεράκι καθαρό καί την έλευθερία, θά ήταν ένα θαυμάσιο ταϊμπούσι!

Ξαφνικά, άνασκήρτσα. Θέ μου, τόν χαρτοφύλακά μου! Τόν είχα ξε- χάσει, εκεί πάνω, σ' αυτό τό κτή- νος! Θέλησα να κυττάξω την ώρα στο χέρι μου. Κουτσός ή ήουν. Ή- ταν τώρα καί τέσσερις μέρες που εί- χα βάλει ένέχυρο τό ρολόι μου.

Ένα ρολόι, πάνω από ένα κορη- ματοπωλείο, έλεγε επτά παρά τέταρ- το. Πολύ άργά γιά να ξαναγυρίσω άπόψε. Καί έπειτα, έκ έλλου, τά πόδια μου δεν με βαστούσαν πιά. Θά πήγαινα αύριο. Τί άγχαρεία!

Επιτέλους, αφού έβρασα σπíti μου, κάθισα στο κρεβάτι μου καί άρ- χισα να καταδροχνίζω τού ψωμοτύρι μου.

ΕΙΧΑ ΜΟΛΙΣ ΑΡΧΙΣΕΙ όταν χτύπησαν την πόρτα μου. Ένα δυ- σάρεστο ρίγος διέτρεξε τό κορμί μου.

— Έμπρός! φώναξα με τρόπο μάλλον άγενή.

Ή πόρτα μισάνοίξε καί άφησε να περάσουν κατά σειρά, κάποια ξανθά μαλλιά, μάτια γελαστά, μάγουλα που κοκκίνιζαν, δυό χείλη έτοιμα να χαμογελάσουν καί τό μισό χαριτω-

μένο σωματάκι μίας κοπέλλας. Κά- που είχα δη αυτό τό εύχάριστο σύ- νολο. Μά πού...

— Ή κύριος Ζάν - Φρανσουά Λε- κέρκ; ρώτησε μία φωνή δειλή.

— Ή ίδιος... Περάστε, δεσποι- νίς...

— Κύριε, σας φέρνω αυτό, που ξεχάσατε.

Τό άλλο ήμισυ τού σώματος περά- σε την πόρτα, καί, πράγματι, στην άκρη τού δεύτερου μπράτσου κουνιό- ταν ό χαρτοφύλακάς μου. Ήταν ή γραμματέας τού Πετί Μπερζέ. Τώρα την άναγνώριζα.

— Είσατε πολύ εύγενική, είπα τρέ- χοντας κοντά της. Μπήκατε σε κό- πο. Κάνει τόση ζέστη καί μένω τόσο ψηλά. Καθήστε ένα λεπτό.

Άπλώνοντας τό χέρι μου έδειξα τό κρεβάτι που ήταν γεμάτο ψίχου- λα.

— Δυστυχώς δεν έχω ούτε ένα ά- ναψυκτικό να σας προσφέρω.

Δεν υπειράζει, είπε εκείνη. Κά- θομαι ευχαρίστως.

Ύστερα από λίγο συνέχισε:

— Υπήρξα αδιάκριτη, άνοιξα τό χαρτοφύλακά αλλά γιά να μάθω τη διευθύνσι σας, έπρεπε να τό κά- νω...

Δίτασε πάλι καί ύστερα ρώτησε:

— Δικά σας είναι αυτά τά σκί- τσα;

— Ναί, βέβαια!

— Είναι καλά, είπε. Ύστερα ά- ναστέναξε. Α! ένας καθηγητής σαν έσάς χρειάζεται.

Ένας καθηγητής; Γιά να κά- νη τί;

— Ένας καθηγητής της ίχνογρα- φίας, μου εξήγησε. Οί γονείς μου διευθύνουν ένα οικοτροφείο γιά παι- διά. Είχαμε κάποιον, μα είναι ήλικι- ωμένος καί έφυγε πρό ήμερών γιά την έξοχή. Ή μπαμπάς θέλει να τόν αντικαταστήση. Είναι δύσκολο.

Πιστεύετε ότι... ότι ό κύριος πατέρας σας... τραύλισα.

— Θά δεχόσαστε... Βέβαια, δεν είναι μία λαμπρή θέσι... Φυσικά, θά έχετε ώρες έλευθερες... Μά πάντως... δεν πρόκειται να κάνετε περιουσία.

— Περιουσία... είπα χέχωντας τό περιδάλδων που έλεγε πολλά. Α- λήθεια, πώς λέγεσθε;

— Ζιζέλ Ντρουέ.

— Ξέρεις, μ' όλη του την περιουσία δεν τόν ζηλεύω τόν Ντανιέλ.

— Ξέρεις, μ' όλη του την περιουσία δεν τόν ζηλεύω τόν Ντανιέλ.

— Ξέρεις, μ' όλη του την περιουσία δεν τόν ζηλεύω τόν Ντανιέλ.

— Ξέρεις, μ' όλη του την περιουσία δεν τόν ζηλεύω τόν Ντανιέλ.

— Ξέρεις, μ' όλη του την περιουσία δεν τόν ζηλεύω τόν Ντανιέλ.

— Ξέρεις, μ' όλη του την περιουσία δεν τόν ζηλεύω τόν Ντανιέλ.

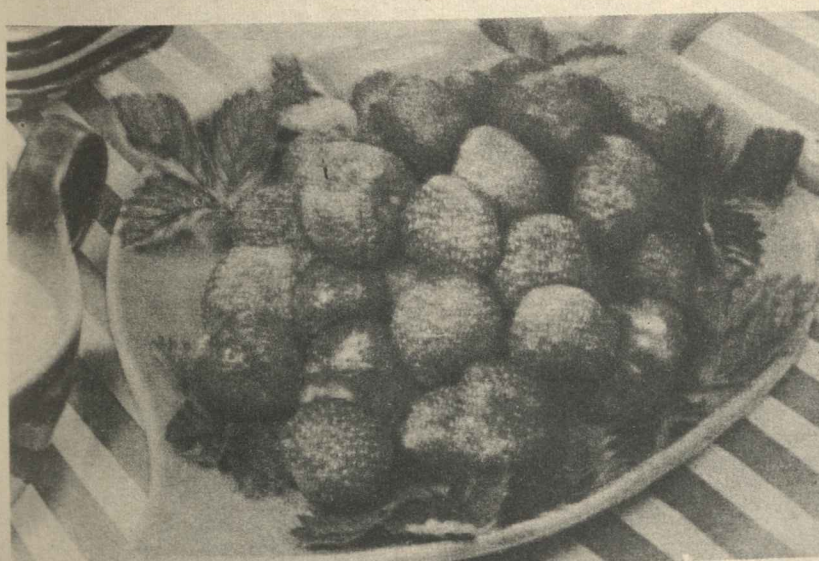
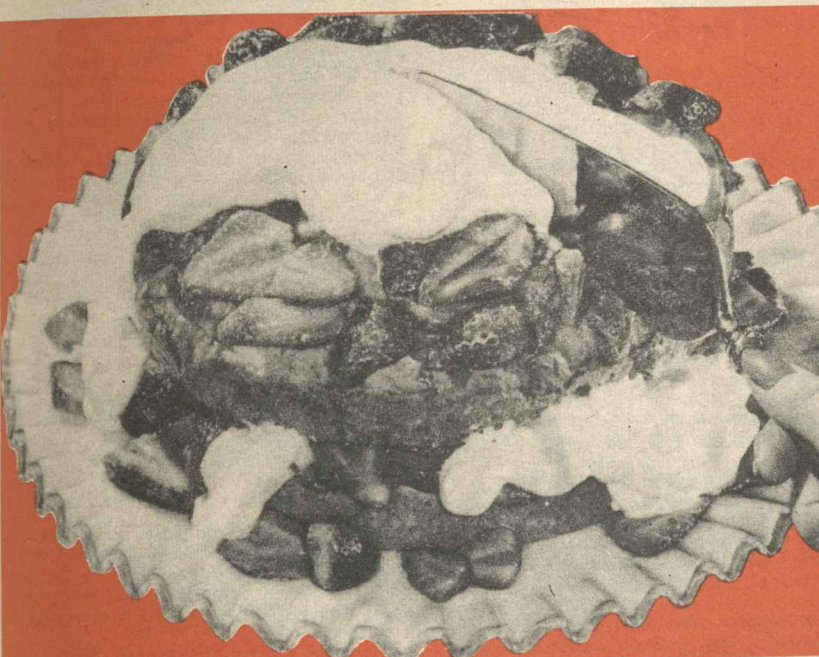
— Ξέρεις, μ' όλη του την περιουσία δεν τόν ζηλεύω τόν Ντανιέλ.

— Ξέρεις, μ' όλη του την περιουσία δεν τόν ζηλεύω τόν Ντανιέλ.

— Ξέρεις, μ' όλη του την περιουσία δεν τόν ζηλεύω τόν Ντανιέλ.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ - ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ

"Α! τί ώραϊα γλυκά!..."

ΦΡΑΟΥΛΕΣ «Α ΛΑ ΚΡΕΜ»

Φράουλες ■ Κρασί κόκκινο ή κονιάκ ■ Ζάχαρη ■ Κρέμα γάλακτος.

Εκτέλεσι: Πλένετε τις φράουλες καί κα- τώπιν άφαιρείτε τό κοτσάνι τους. Τις ραντίζετε με κρασί κόκκινο ή με κονιάκ. Τις στραγγίζετε καί τις πασπαλίζετε με ζάχαρη.

Προσθέτετε σε κρέμα γάλακτος φρέσκη ή τού κουτιού Νεστέλέ λίγη ζάχαρη γιά να γλυκάνη καί τις σερβίρετε μαζί με τις φράουλες.

ΦΡΑΟΥΛΕΣ ΓΛΥΚΟ

1 όκά φράουλες ■ 5 φλυτζάνια τσαγιού ζά- χαρη ■ 2 λεμόνια.

Εκτέλεσι: Πλένετε τις φράουλες καί ά- φαιρείτε τό κοτσάνι τους. Τις ραντίζετε με χυ- μό λεμονιού καί τις βάζετε μέσα σε λεκάνη σε σειράς με τη ζάχαρη. Άφήνετε να μείνουν επί 24 ώρες. Τις θνάζετε από τό σιρόπι καί τό βράζετε μόνο του έως ότου δέση. Ρίχνετε μέσα τις φρά- ουλες καί αφήνετε να μείνουν επί 24 ώρες. Βρά- ζετε τό γλυκό μερικά λεπτά σε σιγανή φωτιά έ-

ως ότου τό σιρόπι του «δέση». Άφαιρείτε τόν άφρο.

ΣΗΜ. Χρησιμοποιείτε 4 μόνο φλυτζάνια ζά- χαρη καί προσθέτετε στο γλυκό κατά τό τέλος 3)4 φλυτζ. τσαγιού γλυκόζη.

ΦΡΑΟΥΛΕΣ ΚΟΚΤΕΗΛ

2 φλυτζάνια τσαγιού φράουλες ■ 1/2 φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη ■ 1 κουταλ. τσαγιού χυμός λε- μονιού ■ Χυμός πορτοκαλιού ■ Παγάκια. Φρά- ουλες.

Εκτέλεσι: Πλένετε καί καθαρίζετε τις φράουλες. Προσθέτετε τη ζάχαρη καί τό χυμό λεμονιού. Αφήνετε να μείνουν επί 2 ώρες καί κα- τώπιν τις περνάτε από σίτα. Προσθέτετε στο χυ- μό φράουλας χυμό πορτοκαλιού σε ίσα μέρη.

Βάζετε σε ποτήρια σωληνης μερικές φράουλες κομμένες σε φετάκια καί λίγο πάγο. Γεμίζετε τό ποτήρια με τό χυμό τών φρούτων.

ΓΡΑΝΙΤΑ ΦΡΑΟΥΛΑΣ

2 φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη ■ 4 φλυτζ. τσα-

ΣΟΡΤ ΚΕΪ'Κ ΜΕ ΦΡΑΟΥΛΕΣ

ΦΡΑΟΥΛΕΣ Α ΛΑ ΚΡΕΜ

ΦΡΑΟΥΛΕΣ ΓΛΥΚΟ

ΦΡΑΟΥΛΕΣ ΚΟΚΤΕΗΛ

ΓΡΑΝΙΤΑ ΦΡΑΟΥΛΑΣ

ΤΑΡΤΑ ΦΡΑΟΥΛΑΣ

ΚΕΡΑΣΙΑ ΜΕ ΦΡΑΟΥΛΕΣ Α ΛΑ ΚΡΕΜ

ΤΑΡΤΕΣ ΜΕ ΚΕΡΑΣΙΑ ΚΑΙ ΦΡΑΟΥΛΕΣ

ΠΟΤΟ ΑΠΟ ΚΕΡΑΣΙ

ΚΕΡΑΣΑΚΙ ΓΛΥΚΟ

ΠΑΓΩΤΟ ΒΕΡΥΚΟΚΟ

ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ ΒΕΡΥΚΟΚΟ

ΚΕΡΑΣΙΑ ΚΑΙ ΒΕΡΥΚΟΚΑ ΚΟΜΠΟΣΤΑ

ΤΑΡΤΕΣ ΜΕ ΚΕΡΑΣΙ ΚΑΙ ΒΕΡΥΚΟΚΟ

ΒΕΡΥΚΟΚΟ ΓΛΥΚΟ

«ΣΟΡΤ — ΚΕΪ'Κ» ΜΕ ΦΡΑΟΥΛΕΣ

2 φλυτζ. τσαγιού κοσκινισμένο άλεύρι ■ 3 κουταλάκια τσα- γιού κοφτά μπέικιν πάουντερ ■ 2 κουταλιές σούπας ζάχαρη ■ Έλάχιστο αλάτι ■ 1)3 φλυτζ. τσαγιού βούτυρο φρέσκο ή δι- τάμ ■ 1 αυγό χτυπημένο ■ 3/4 φλυτζ. τσαγιού γάλα ■ Βούτυρο φρέσκο ή διτάμ ■ 4 ως 5 φλυτζάνια τσαγιού φράουλες ■ 2 φλυτζάνια τσαγιού κρέμα σαντιγύ.

Εκτέλεσις: Κοσκινίζετε μαζί τα στεγνά υλικά. Προσ- θέτετε 1)3 φλυτζ. τσαγιού βούτυρο καί τριβετε τό μίγμα ως υ γίνη σαν τραχανάς. Αναμινύετε τό αυγό με τό γάλα καί ρίχνετε τό μίγμα αυτό στο μίγμα τού άλεύρου. Τό ανα- κατεύετε με ένα πηρούνι καί τό άπλώνετε μέσα σε ένα τα- ψάκι διαμέτρου 20 εκατοστών. Τό στρώνετε με σπάτουλα.

Ψήνετε τό «σорт κέικ» σε δυνατό φούρνο (450ο Φαρενهایت) επί 18 έως 20 λεπτά. Τό θνάζετε από τό ταψάκι καί τό χω- ρίζετε στα δύο όριζοντίως. Άπλώνετε στο κάτω κομμάτι βού- τυρο φρέσκο ή διτάμ χτυπημένο καί βάζετε επάνω φράουλες χωρισμένες στη μέση καί πασπαλισμένες με λίγη ζάχαρη. Τις πασπαλίζετε με κρέμα σαντιγύ καί βάζετε επάνω τό δεύτερο κομμάτι τού «σорт κέικ». Τό σκεπάζετε καί αυτό με φράουλες καί με κρέμα σαντιγύ. Σερβίρετε τό γλυκίσμα ό- ταν είναι ακόμη χλιαρό.

γιού νερό ■ 4 φλυτζ. τσαγιού λωμένες φράου- λες ■ 2 κουταλ. σούπας χυμός λεμονιού.

Εκτέλεσι: Βράζετε τη ζάχαρη με τό νε- ρό επί 5 λεπτά. Ρίχνετε τό σιρόπι στις λωμέ- νες φράουλες καί αφήνετε τό μίγμα να κρυώση. Τό περνάτε από σίτα καί προυβέτετε τό χυμό λεμονιού. Τό παγώνετε σε μηχανή παγωτού με ψιλοκομμένο πάγο καί με χονδρό αλάτι.

ΤΑΡΤΑ ΦΡΑΟΥΛΑΣ

ΥΛΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΥΜΗ

1 1/2 φλυτζ. τσαγιού άλεύρι ■ 1/2 κουταλ. τσα- γιού κοφτά αλάτι ■ 1/2 φλυτζ. τσαγιού φρέσκο βούτυρο ή διτάμ ■ 3 κουταλ. σούπας νερό.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΕΜΑ

2)3 φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη ■ 4 κουταλ. σού- πας κοφτές άλεύρι ■ Έλάχιστο αλάτι ■ 2 αυγά, έλεφρά χτυπημένα ■ 1 1/2 φλυτζ. τσαγιού θρα- σμένο γάλα ■ Λίγη βανίλια ■ 1 φλυτζ. τσαγιού κρέμα γάλακτος.

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

"Α! τί ώρα! γλυκά!..."

ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΤΑΡΤΑΣ

Φράουλες ■ ½ φλυτζάνι τσαγιού πελτέ από μήλο, κυδώνι ή φράουλα.

Εκτέλεσι: Ετοιμάζετε πρώτα τη ζύμη:

Αναμειγνύετε το αλεύρι με το αλάτι και τριβέτε μεσα το δούτρο. Ραντίζετε το μίγμα με το νερό. Μαζεύετε τη ζύμη σε μία μπάλα και τη ζυμώνετε ελαφρά επάνω σε αλευρωμένη επιφάνεια. Την ανοίγετε σε φύλλο και τη στρώνετε σε φόρμα τάρτας. Κόβετε τις άκρες με το ψαλίδι και κάνετε ένα πλαίσιο δαντελωτό. Τρυπάτε το φύλλο σε διάφορα μέρη με ένα πηρούνι και βάζετε την τάρτα στο ψυγείο. Την αφήνετε να μείνει επί ½ ή και περισσότερη ώρα. Κατόπιν την ψήνετε άδεια σε δυνατό φούρνο (450ο Φαρενάιτ) επί 12 έως 15 λεπτά. Ετοιμάζετε την κρέμα:

Αναμειγνύετε σε μπαιν μαρί τη ζάχαρη, το αλεύρι και το αλάτι. Ρίχνετε τα αυγά, δουλεύετε το μίγμα και κατόπιν ρίχνετε το γάλα. Βράζετε την κρέμα επί 5 λεπτά επάνω από νερό που βράζει ενώ την ανακατεύετε συνεχώς. Την αφήνετε στη φωτιά 5 λεπτά ακόμη και την ανακατεύετε 2 ή 3 φορές. Όταν κρυσθί προσθέτετε τη βανίλια και την κρέμα γάλακτος (φρέσκη ή του κουτιού Νεοτλέ), αφού την παγώσετε και τη χτυπήσετε για να αφρατέψει.

Αδειάζετε την κρέμα μέσα στη ψημένη άδεια τάρτα και γαρνίζετε την επιφάνεια με φράουλες, αφού τις πλύνετε, τις στεγνώσετε και τις χωρίσετε στη μέση. Ζεσταίνετε τον πελτέ με δυο κουταλιές νερό και τον ρίχνετε επάνω στις φράουλες με μπλόκη ζάχαρη άχνη.

ΚΕΡΑΣΙΑ ΚΑΙ ΦΡΑΟΥΛΕΣ «Α ΛΑ ΚΡΕΜ»

150 δράμια κεράσια ■ 100 δράμια φράουλες ■ 1 φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη ■ 8 «μοσκαρόν» (μπισκότα αμυγδαλίου) ■ 1 ποτηράκι λικέρ ■ 150 δράμια κρέμα σαντιγύ.

Εκτέλεσι: Αφαιρείτε από τα κεράσια τα κοτσάνια τους, τα πλένετε και βγάζετε το κουκούτσι. Διαλέγετε μερικές όμορφες φράουλες και τις υπόλοιπες τις περνάτε από σίτα. Βάζετε σε κατσαρόλα τα κεράσια, τον πολύτ της φράουλας και τη ζάχαρη και τ' αφήνετε να σιγοβράσουν επί 10 λεπτά. Βάζετε το μίγμα στο ψυγείο και τ' αφήνετε να κρυσθί.

Βάζετε σε μία μπλιέρα τα «μοσκαρόν» αφού τα κόψετε σε κομματάκια. Τα ραντίζετε με το λικέρ. Κατόπιν προσθέτετε το μίγμα των κερασιών και την κρέμα σαντιγύ. Ανακατεύετε το παρασκευασμα ελαφρά και το γαρνίζετε με μερικές φράουλες.

ΤΑΡΤΕΣ "Η ΤΑΡΤΛΕΤΕΣ ΜΕ ΚΕΡΑΣΙΑ, ΦΡΑΟΥΛΕΣ "Η ΜΕ ΒΕΡΥΚΟΚΑ

1 ½ φλυτζ. τσαγιού αλεύρι ■ 2 κουταλ. σούπας κοφτές ζάχαρη ■ ½ φλυτζ. τσαγιού δούτρο φρέσκο ή βιτάμ ■ 3 κουταλιές σούπας νερό.

Εκτέλεσι: Κοσκινίζετε το αλεύρι με τη ζάχαρη και τριβέτε μεσα το δούτρο. Ραντίζετε το μίγμα με το νερό, ενώ το ανακατεύετε με ένα πηρούνι.

Μαζεύετε τη ζύμη σε μία μπάλα, τη ζυμώνετε ελαφρά και την ανοίγετε σε φύλλο χονδρό. Τς στρώνετε σε φόρμα για τάρτες διαμέτρου 25 περίπου εκατοστών. Κόβετε με ψαλίδι τις άκρες που εξέχουν και κάνετε ένα πλαίσιο αλμυρωτό. Τρυπάτε δια την επιφάνεια με ένα πηρούνι, τη σκεπάζετε και την αφήνετε στο ψυγείο επί ½ το λιγότερο ώρα. (Αυτό γίνεται για να μη μαζεύει η ζύμη κατά το ψήσιμο και χάσει ή τάρτα, το σχήμα της). Τη βάζετε σε δυνατό φούρνο (450ο Φαρενάιτ) και αφήνετε να ψηθεί επί 12 έως 15 λεπτά. Μετά 5 λεπτά ανοίγετε το φούρνο και, αν στην τάρτα φανούν φούσκες, την τρυπάτε άμέσως και αφήνετε να διοκλινοηθεί το ψήσιμο της. Αφήνετε την άδεια τάρτα να κρυσθί και κατόπιν τη γαρνίζετε με έναν από τους κατωτέρω τρόπους:

1ον. Γαρνίζετε την άδεια τάρτα όταν πρόκειται να σερβίρετε με φρούτα φρέσκα ή κομπόστα: κεράσια, βερύκοκα ή με φράουλες και με κρέμα σαντιγύ.

2ον. Γαρνίζετε την άδεια τάρτα μία ώρα πριν να τη σερβίρετε με το φρούτο της εκλογής σας. Ζεσταίνετε ελαφρά ½ φλυτζάνι τσαγιού πελτέ από μήλο, από κυδώνι ή από φράουλα με μία κουταλιά νερό. Ρίχνετε τον πελτέ επάνω στο φρούτο και βάζετε την τάρτα στο ψυγείο. Την αφήνετε επί 1 ώρα και κατόπιν τη σερβίρετε.

ΤΑΡΤΛΕΤΕΣ: Γίνονται ακριβώς όπως περιγράφεται ανωτέρω, αλλά σε μικρές ατομικές φόρμες.

Αφήνετε το «σώρτ κέικ» να κρυσθί λίγο επί πέντε λεπτά και κατόπιν το κόβετε με προσοχή οριζοντίως σε δυο κομμάτια.

ΠΟΤΟ ΑΠΟ ΚΕΡΑΣΙ

1 όκα κεράσια ■ 2 φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη ■ Κονιάκ ή ούζο.

Εκτέλεσι: Διαλέγετε γερά και ώριμα κεράσια και κόβετε το μισό από το κοτσάνι τους. Τα πλένετε και τα βάζετε σε φιάλη με φαρδύ στόμιο. Ρίχνετε τη ζάχαρη και κατόπιν αρκετό κονιάκ ή ούζο ώστε να τα σκεπάσει. Ταπνώνετε τη φιάλη και αφήνετε το ποτό να μείνει επί 5 ως 6 εβδομάδες.

ΚΕΡΑΣΑΚΙ ΓΛΥΚΟ

1 όκα κεράσι ■ 2 φλυτζάνια τσαγιού ζάχαρη ■ 2 ½ φλυτζ. τσαγιού νερό ■ 1 λεμόνι.

Εκτέλεσι: Αφαιρείτε τα κοτσάνια από τα κεράσια και τα πλένετε. Βγάζετε το κουκούτσι.

Βράζετε τη ζάχαρη με το νερό και ρίχνετε μέσα τα κεράσια. Τα βράζετε επί 10 λεπτά, τα αδειάζετε σε μία λεκάνη και αφήνετε να μείνουν στο σιρόπι τους επί 24 ώρες. Κατόπιν τα βγάζετε από το σιρόπι και τα βράζετε έως ότου σχεδόν «δέσει». Ρίχνετε μέσα τα κεράσια και τα αφήνετε να βράσουν μερικά λεπτά. Αφαιρείτε τον αφέρο. Αφήνετε το γλυκό επί 24 ώρες και το ξαναβράζετε μαζί με το χυμό λεμονιού έως ότου δέσει.

ΣΗΜ.: Αντικαθιστάτε το χυμό λεμονιού με ¾ φλυτζ. τσ. γλυκόζη. Το γλυκό με τη γλυκόζη γίνεται καλύτερο και διατηρείται περισσότερο.

ΠΑΓΩΤΟ ΒΕΡΥΚΟΚΟ

1 ½ όκα ώριμα βερύκοκα ■ ¾ φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη ■ 4 φλυτζ. τσαγιού κρέμα γάλακτος ■ ½ φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη ■ Βανίλια.

Εκτέλεσι: Καθαρίζετε και περνάτε από μηχανή τα βερύκοκα. Προσθέτετε στον πελτέ ¾ φλυτζ. τσ. ζάχαρη και ελάχιστο αλάτι.

Αναμειγνύετε την κρέμα γάλακτος με μισό φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη και με λίγη βανίλια. Βάζετε την κρέμα σε μηχανή παγωτού με πάγο και χονδρό αλάτι και τη γυρίζετε έως ότου μισοπαγώσει. Προσθέτετε τον πολύτ του φρούτου και συνεχίζετε το γύρισμα της κρέμας έως ότου παγώσει.

ΣΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΨΥΓΕΙΟ: Βάζετε την κρέμα στον παγοδίσκο και την αφήνετε στην κατάψυξη, με το διακόπτη γυρισμένο στον αντίθετο βαθμό ψύξεως, έως ότου μισοπαγώσει. Τη χτυπάτε και την προσθέτετε στον πολύτ του φρούτου. Βάζετε το μίγμα του παγωτού στους παγοδίσκους και το αφήνετε στην κατάψυξη έως ότου παγώσει.

ΜΑΡΜΕΛΑΔΑ ΒΕΡΥΚΟΚΟ

1 όκα βερύκοκα ■ 1 όκα ζάχαρη ■ 1 ½ φλυτζ. τσαγιού αμύγδαλα άσπρισμένα ■ 1 ½ φλυτζ. τσαγιού σταφίδα ξανθή ■ Κονιάκ.

Εκτέλεσι: Πλένετε τα βερύκοκα και τα χωρίζετε στη μέση. Αφαιρείτε τα κουκούτσια. Κόβετε τα αμύγδαλα σε λεπτά κομματάκια. Πλένετε τη σταφίδα.

Βάζετε σε κατσαρόλα τα βερύκοκα, τη ζάχαρη, τα αμύγδαλα και τη σταφίδα. Τα βράζετε σε σιγαλή φωτιά έως ότου το σιρόπι «δέσει». Όταν η μαρμελάδα κρυσθί προσθέτετε λίγο κονιάκ και τη διατηρείτε καλά κλεισμένη σε γυάλινα βάζα με διωτικό καπάκι.

ΚΕΡΑΣΙΑ, ΒΕΡΥΚΟΚΑ ΚΑΙ ΦΡΑΟΥΛΕΣ ΚΟΜΠΟΣΤΑ

3 φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη ■ 1 φλυτζ. τσαγιού νερό ■ 150 δρμ. κεράσια ■ 150 δράμια φράουλες ■ 150 δράμια βερύκοκα ■ ½ λεμόνι ■ Παγάκια.

Εκτέλεσι: Βράζετε τη ζάχαρη με το νερό έως ότου το σιρόπι φθάσει στο βαθμό της

Απλώνετε στην κομμένη επιφάνεια του ενός κομματιού λίγο δούτρο ή βιτάμ και βάζετε κατόπιν επάνω τις φράουλες.

«μαλακής» μπαλίτσας. Το δοκιμάζετε κατά τον έξης πρακτικό και εύκολο τρόπο: Ρίχνετε ένα κουταλάκι τσαγιού σιρόπι σε νερό κρύο. Εάν έχει «δέσει» δεν θα διαλυθεί άμεσα. Το μαζεύετε με ένα κουταλάκι και το παίρνετε ανάμεσα στο δείκτη και αντίχειρα. Εάν σχηματισθεί σε μαλακή σά λάστιχο μπαλίτσα, είναι σημείο πως έχει φθάσει στο βαθμό που πρέπει. Τότε ρίχνετε τα κεράσια, αφού αφαιρέσετε τα κοτσάνια και τα κουκούτσια τους. Τα βράζετε επί ένα λεπτό και τα βγάζετε από το σιρόπι με τρυπήτη κουτάλα. Προσθέτετε στο σιρόπι το χυμό λεμονιού και το βράζετε επί 10 λεπτά.

Βάζετε σε κρουστικό μπόλ τα κεράσια, τις φράουλες (καθαρισμένες και πλυμένες) και τα βερύκοκα κομμένα στα τέσσερα. Ρίχνετε επάνω το σιρόπι. Αφήνετε την κομπόστα στο ψυγείο και, όταν πρόκειται να τη σερβίρετε προσθέτετε μερικά παγάκια.

ΤΑΡΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑΡΤΛΕΤΕΣ ΑΠΟ ΚΕΡΑΣΙ ΚΑΙ ΒΕΡΥΚΟΚΟ

(Συνταγή β')

1 φλυτζ. τσαγιού φρέσκο δούτρο ή βιτάμ ■ ½ φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη ■ 2 αυγά ■ 2 ½ φλυτζ. τσαγιού κοσκινισμένο αλεύρι ■ Ελάχιστο αλάτι ■ Κεράσι ή βερύκοκο γλυκό ■ Πελτέ από μήλο ή κυδώνι ■ Αμύγδαλα ή φυστίκια Αιγίνης.

Εκτέλεσι: Βάζετε το δούτρο ή το βιτάμ σε ένα κατσαρολάκι και το δουλεύετε κοντά σε φωτιά για να μαλακώσει. Το βάζετε σε λεκάνη και το χτυπάτε, ενώ ρίχνετε λίγη - λίγη τη ζάχαρη. Κατόπιν ρίχνετε τα αυγά και συνεχίζετε το χτύπημα. Προσθέτετε το αλεύρι, αφού το κοσκινίσετε με ελάχιστο αλάτι. Ζυμώνετε ελαφρά τη ζύμη, τη σκεπάζετε και την αφήνετε να μείνει σε δροσερό μέρος ή στο ψυγείο επί ½ ώρα. Κατόπιν παίρνετε κομματάκια ζύμης, μικρά ή μεγάλα, ανάλογα με το μέγεθος που θα έχουν οι φόρμες και τα πατάτε μέσα σ' αυτές εις τρόπον, ώστε να σκεπασθεί με ένα λεπτό στρώμα ζύμης ο πάτος και τα τοιχώματα. Τρυπάτε τη ζύμη με ένα πηρούνι σε διάφορα μέρη και αφήνετε τις τάρτες στο ψυγείο επί ½ ώρα. Κατόπιν μπτήνετε, γύρω στις άκρες αν θέλετε, μερικά αμύγδαλα άσπρισμένα και χονδροκομμένα και τις ψήνετε άδεις σε δυνατό φούρνο επί 10 ως 12 λεπτά. Στα πρώτα 5 λεπτά ανοίγετε το φούρνο και, αν φανούν φούσκες, τις τρυπάτε γρήγορα με ένα πηρούνι.

Όταν οι τάρτες κρυσθουν τις γαρνίζετε με κερασιά ή βερύκοκο γλυκό. Ρίχνετε επάνω λίγο πελτέ, αφού τον ζεσταίνετε ελαφρά και λίγο αμύγδαλο ή φυστίκια Αιγίνης.

ΒΕΡΥΚΟΚΑ ΓΛΥΚΟ

1 όκα βερύκοκα ■ Ασβεστόνερο ■ 6 φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη ■ 2 φλυτζάνια τσαγιού νερό ■ 1 λεμόνι ή ¾ φλυτζ. τσαγιού γλυκόζη ■ Μερικά αμύγδαλα.

Εκτέλεσι: Καθαρίζετε τα βερύκοκα και βγάζετε το κουκούτσι. Τα αφήνετε σε ασβεστόνερο επί 1 περίπου ώρα. Κατόπιν τα ξεπλένετε σε πολλά νερά και τα βάζετε να στραγγίσουν επάνω σε μία πετσέτα. Μπτήνετε στη βέσι του κουταλιού από ένα αμύγδαλο άσπρισμένο και καθυδροισμένο.

Βράζετε τη ζάχαρη με το νερό επί 10 λεπτά και ρίχνετε μέσα τα βερύκοκα. Τα βράζετε επί 10 λεπτά. Αδειάζετε το γλυκό σε λεκάνη και αφήνετε να μείνει επί 24 ώρες. Βγάζετε τα βερύκοκα από το σιρόπι και τα βράζετε έως ότου «δέσει». Ρίχνετε πάλι μέσα τα βερύκοκα και το χυμό ενός λεμονιού ή τη γλυκόζη και αφήνετε το γλυκό να σιγοβράζει έως ότου το σιρόπι του «δέσει».

ΤΟ ΑΣΒΕΣΤΟΝΕΡΟ: Ρίχνετε σε λεκάνη 2½ ακίδες νερό και ένα κομμάτι ασβέστη ασβυστον 100 περίπου δράμια. Αφήνετε να σβύσει και να κατασταλαχθεί. Παίρνετε το καθαρό νερό και το χρησιμοποιείτε.

Χρυσά Παραδείσι

Οί τσίκλες

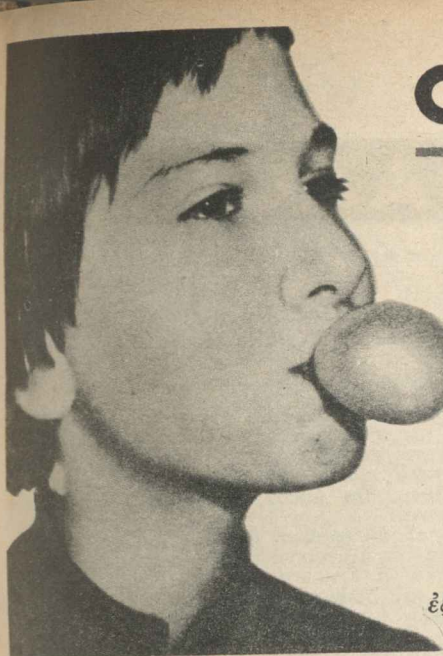
Να μασάμε ή να μη μασάμε τσίκλες;

Οί κατασκευαστές της βεβαιώνουν

«τι «δίνει» ένα υπέροχο χαμόγελο

και διευκολύνει την πέψη».

Εξετάσουμε όμως και από την ιατρική πλευρά

Σ ΔΟΥΜΕ πρώτα - πρώτα τί είναι ή τσίκλα (όπως έχει εξελληνισθεί ή αμερικανική τσίκλετ); Τά λεξικά την καθορίζουν έτσι: «Αρωματισμένη γόμια για μάσημα, που έχει μεγάλη διάδοση στις Ήνωμένες Πολιτείες». Μπορούμε να προσθέσουμε στον όρισμό αυτόν: «και στην Ελλάδα και στις περισσότερες χώρες, συμπεριλαμβανομένης και της Ρωσίας».

Ποιόν απ' όλα ένα είναι δέβαιο: ότι με το μάσημα της τσίκλας καταπίνουμε σάλιο. Και καταπίνοντας σάλιο καταπίνουμε επίσης αέρα. Είπα φανερό ότι ένα άτομο που υποφέρει από άσθμα πρέπει να αποφεύγει να μασά τσίκλες.

Όσο για την καθαυτή οργανική δράση της τσίκλας μπορεί να θεωρηθεί άνισα, γιατί ή τσίκλα έχει σύνθεσι χημικής ούδετερης. Και την ούδετερη αυτή σύνθεσι σκέφθηκαν να εκμεταλλευθούν πολλοί γιατροί, για την εισαγωγή στον οργανισμό μερικών φαρμάκων διασάει απόρροφησης.

Γιατί ή άφθονη έκκρισι σάλιου που είναι διαθέρη όταν πρόκειται να καταπιούμε μονάχα αέρα μπορεί να γίνη πολύτιμη όταν θέλουμε να πάρη άρχα ένα φάρμακο ή άρωματος.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο. Ας πάρουμε παράδειγμα τις όρμονες: ή άρωματος είναι υποθεωρούμενο να περιμένη να λύση το διακίο κάτω από τη γλώσσα του, πράγμα που θέλει ώρα και είναι και άναρσο.

ΕΥΘΥΜΟ ΣΚΕΤΣ

Η επιθεώρησις

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ο ύπολοχαγός: (στο λοχία)—"Όλοι οι άντρες είναι παρόντες;

Λοχίας: Μάλιστα κύριε ύπολοχαγε.

Υπολοχαγός: Οι άντρες σου είναι έτοιμοι; Είναι καθ' όλα εντάξει; Ο στρατηγός ξέρει, μπορεί να έρθη από στιγμή σε στιγμή.

(Στους στρατιώτες):

—'Ελπίζω ότι δεν θα πήτε πολλές βλακείες στο στρατηγό. Νομίζω ότι θα μπορούσε να απαντήσει όπως πρέπει. Θα σας ρωτήση για το επάγγελμά σας, για την τροφή, για τον τρόπο που σας μεταχειρίζονται στο στρατώνα κλπ.

(Σ' έναν στρατιώτη): Πώς σε λένε εσένα;

Σαλιμώ: Σαλιμώ κ. ύπολοχαγε.

Υπολοχαγός: Καλά. Λοιπόν αν σε ρωτήση ο στρατηγός για την τροφή θα πής πως είναι εξαιρετή.

Αν σε ρωτήση πως ονομάζεσαι, θα απαντήσης απλώς «Όνομάζομαι Σαλιμώ στρατηγέ μου».

Αν σου πη από που είσαι, θ' απαντήσης από το τάδε μέρος και ούτω καθέξής.

Υπολοχαγός: Ακούσατε όλοι φαντάζομαι. Γνωρίζετε όλοι τι θα απαντήσετε στο στρατηγό αν σας ρωτήση.

(Οι άντρες διαλύονται και συνομιλούν).

Εξαφνα ακούγεται μία φωνή: «Στη γραμμή.

Ο ύπολοχαγός: Στη γραμμή. Προσοχή! (Σιωπή, ακινησία. Μπαίνει ο στρατηγός ακολουθούμενος από τον ύπασπιστή του).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Στρατηγός (Στο λοχαγό): Είπατε εύχαριστημένος από τους νεοσυλλεκτούς σας;

Ο λοχαγός: Πολύ ευχαριστημένος.

Ο στρατηγός: (Στο στρατιώτη Ρομπέν). Πώς είναι ή τροφή;

Ρομπέν: Εξαιρετή στρατηγέ μου.

Ο στρατηγός: Δεν έχεις κανένα παράπονο;

Ρομπέν: Εξαιρετή στρατηγέ μου...

Ο στρατηγός: (Στο Σαλιμώ). Πώς ονομάζεσαι;

Σαλιμώ: (Τολμηρά). Όνομάζομαι Σαλιμώ στρατηγέ μου.

Στρατηγός: Από που είσαι;

Σαλιμώ: Από το Λιμουζέν.

Στρατηγός: Και τί δουλειά κάνεις;

Σαλιμώ: Είμαι παπουτσή στρατηγέ μου.

Στρατηγός: Καλά. Αυτός είναι καλός στρατιώτης. Μπράβο μιλάει με θάρρος.

(Όλοι είναι ευχαριστημένοι. Ο ύπολοχαγός είναι ενθουσιασμένος).

Ο στρατηγός: (Προχωρεί προς το στρατιώτη Λαμπουρά). Πώς ονομάζεσαι;

Λαμπουρά: (Τά χάνει προς στιγμή. Γυρίζει και κυττάει τον ύπολοχαγό). Όνομάζομαι Σαλιμώ, στρατηγέ μου.

Ο ύπολοχαγός: (Με θλιβερή διαίσθησι της επικείμενης καταστροφής). Ω τον ήλιο!

Ο στρατηγός: Α, όπως το πλάνισες σου. Θα είσαστε αδελφία δίχως άλλο. Από ποιο μέρος είσαι;

Λαμπουρά: Είμαι από το Λιμουζέν στρατηγέ μου.

Ο στρατηγός: Α και σωστά. Και τί δουλειά κάνεις;

Λαμπουρά: (Ατάραχος). Είμαι παπουτσή στρατηγέ μου.

Ο στρατηγός: Όπως και ή άλλος. Αυτό είναι περίεργο... Δυο αδελφία στην ίδια δουλειά...

(Ο στρατηγός σε ένα άλλο στρατιώτη που λέγεται Λεμόνι): Πώς ονομάζεσαι εσύ;

Λεμόνι: Σαλιμώ στρατηγέ μου.

Ο στρατηγός: Πώς; Τι είπες; Σαλιμώ λένε και σένα; Και από που είσαι;

Λεμόνι: (Που τά πηδάει τον άρχίζου να τρέμουν). Είμαι από το Λιμουζέν στρατηγέ μου.

Ο στρατηγός: Να πάρη ή διάσολη. Εξω φρενών χτυπάει το μαστιγίό του και

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΛΟΤΗΤΑ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Στο απλό αυτό φόρεμα, η όρι-
ζόντια πένσα του στήθους συγ-
κρατεί μερικές σούρες που δίνουν
μια περίσσια χάρι στο κορσάκι.
Δυο μεγάλες ορθογώνιες τσέπες
γαρνιρισμένες με λευκό πικέ στο-
λίζουν τη φούστα του νεανικού
και τόσο όμορφου φορέματος.

↑ Στο χαριτωμένο αυτό φόρεμα, το
κοντό ζαпонέ μανικάκι—όπως βλέ-
πετε—είναι συνέχεια του νωμίτη. Η
φούστα του έχει άτσάκιστες πιέτες.

← Φόρεμα από λινό ύφασμα σε γ-
σια γραμμή, με όμορφο ντεκαλ-
τέ. Η ζώνη του είναι αρκετά
πρωτότυπη μ' ένα πλακέ φιόγκο.

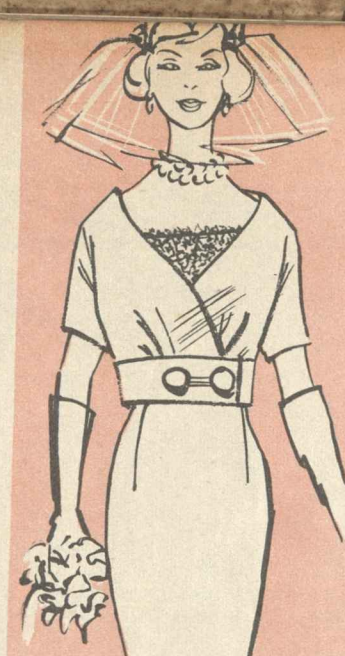
← Ένα φαρδύ άμπισιμάν δίνει την έν-
τύπωση μπολερό. Κάτω από το άμ-
πισιμάν το κορσάκι ξεκινά με πλού-
σιες σούρες. Ζωνάκι αρκετά στενό.

Το κορσάκι στολίζεται μ' ένα στενό
φιογκάκι από γκρό κορδέλα άσπρη.
Βαθειές άτσάκιστες πιέτες στολίζουν
τη φούστα του. Άπλο και ωραίο.

← Άπλο και κομψό λινό φόρεμα.
Η φούστα έχει γύρω-γύρω κου-
φόπιετες. Το ντεκαλτέ του είναι
μεγάλο και κομμένο τετράγωνο.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΦΟΡΕΜΑ ΠΟΥ ΠΟΘΕΙ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ!

Για έναν απλό πρωινό γάμο, λινό λευκό ταγιέρ με μεγάλο γιακά. Καπελάκι από λευκή ψάθα και κοντό τούλινο βέλο. Λευκά γάντια

Ένα πλαστρον κεντημένο με ψευ-τικά ανθάκια γαρνίρει ωραιότα-τα αυτό το απλό φόρεμα. Στο κεφάλι λουλούδι και κοντό πέπλο

Νυφική τουαλέτα από όργάντζα με ανάγλυφα σχέδια. Φαρδεϊά ζώνη από σατέν. Τα μαλλιά στο-λίζει ένα διάδημα από πέρλες.

Ο Ιούνιος, είναι φέτος, περισσότερο από κάθε άλλη φορά ο μήνας των γάμων, κι αυτό γιατί μεσολάβησαν η σαρακοστή και ο Μάιος που όπως θα ξέρουμε, δεν γίνονται γάμοι. Σ' αυτές τις δύο σελίδες σας δίνουμε μερικά σχέδια για το νυφικό σας φόρεμα και ιδέες για ένα καλαίσθητο και μοντέρνο στολισμα του κεφαλιού σας. Τα νυφικά φορέ-ματα γίνονται από όργάντζα, από μουσελίνα, από ταφτά ολομέταξο ή συνθετικό και από νταντέλα νάυλον. Επίσης για τους πρωινούς γάμους θα φορεθούν διάφορα ταγιέρ ή φορέματα από λινό ή σαντούγκ σε απλά σχέδια αλλά με μοντέρνα και κομψή κούπ.

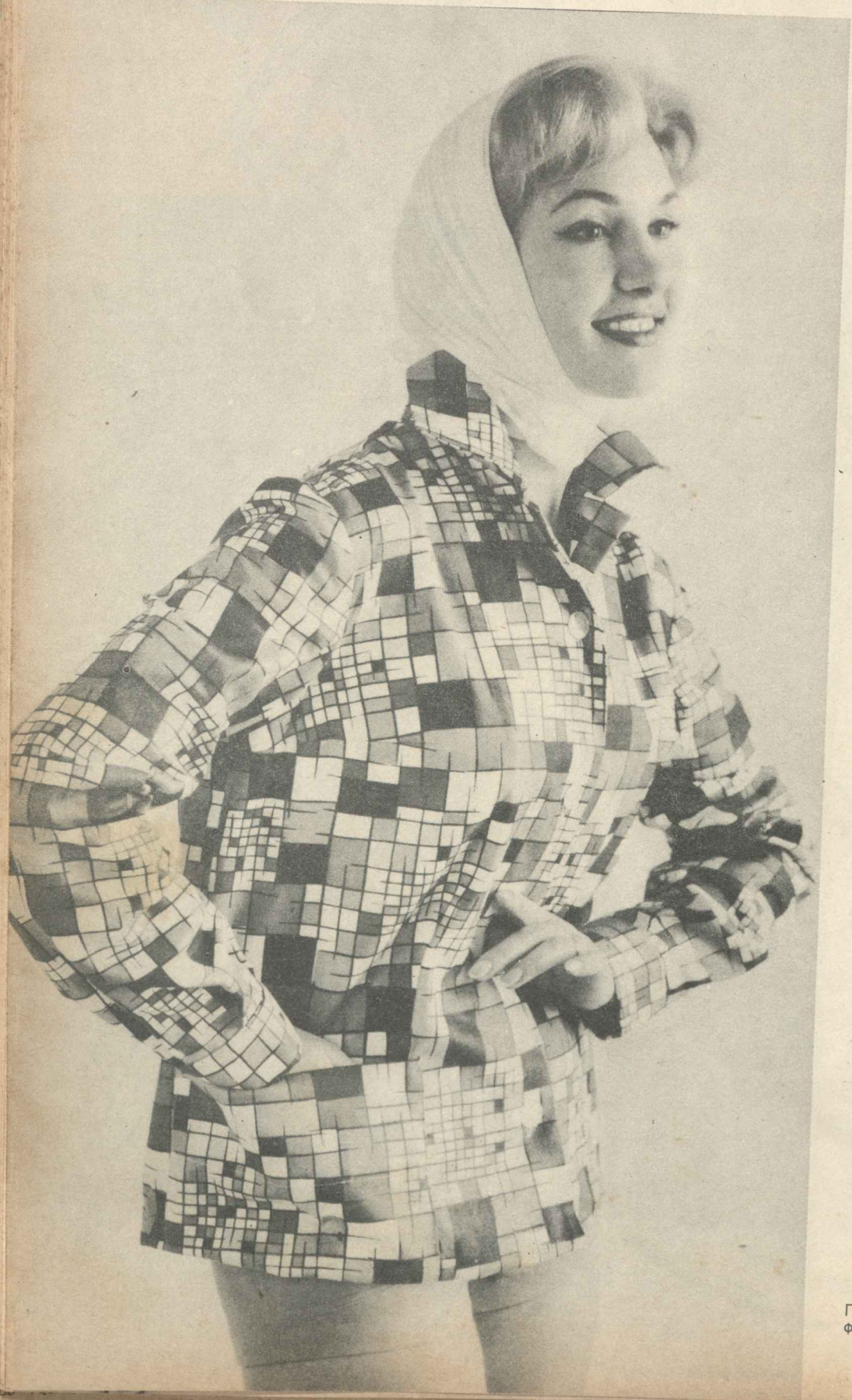
Κορσάκι από ναντέλα νάυλον συνδυ-άζεται με μία φαρδεϊά φούστα από ταφτά. Ζώνη κορσελέ από ταφτά. Μεγάλο τριαντάφυλλο στο πέπλο.

Αιθέριο νυφικό από μουσελίνα με πλούσια φούστα και ρομαντικό ντε-κολατέ στολισμένο με λουλούδια. Τα ίδια μπουκέτα και στη φούστα του.

Σ' αυτό το τόσο νεανικό νυφικό γί-νεται συνδυασμός ναντέλας-νάυλον και ταφτά. Μπροστά ή φούστα κοντή, πίσω μακραίνει, καταλήγει σε ούρα.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ,

Γιά τὸ καλοκαίρι σᾶς προσφέρουμε τὰ
μοντέρνα αὐτὰ πουκάμισα, πού θά δείξουν
τὸ σῶμα σας ὁμορφο καὶ κομψό. Φοριοῦν-
ται μέ σόρτ, παντελόγι, ἢ ἴσια φούστα καὶ εἶναι
τόσο πρακτικά ὅσο καὶ εὐκολοφόρετα

Κοτονάντ πουκάμισο γιά τὴν πλάζ μέ
μακρὺ μανίκι καὶ φαρδεῖα μανσέτα.

Βέστα ἀπὸ τουὰλ ντὲ σὰκ μέ μεγάλες
τσέπες καὶ ὄρθιο ξεχειλωτὸ γιακά.

Πουκάμισο μέ γεωμετρικά σχέδια πού
φοριέται πάνω ἀπὸ σόρτ ἢ παντελόγι

Μπλουζά ἀπὸ τρικὸ. Μανίκια καὶ ντε
κολτέ γανθιούνται μέ δίχρωμο νήμα.

ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ!...

Ριγέ μαρινιέρ μέ ξεχειλωτὸ
γιακά, κατάλληλη γιά βουνό.

Μαγιὸ ἐμπριμέ ἀπὸ κοτόν. Ἡ
φούστα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

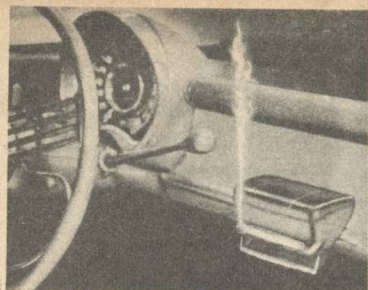
Βέστα γιά τὴν πλάζ, φτια-
γμένη ἀπὸ ἐμπριμέ πετσέτα.

Ἀνσάμπλ τῆς πλάζ. Ριγέ παντελό-
γι, πουκάμισο ριχτὸ ἀπὸ ποπλίνα.

Βαμβακερὸ παντελόγι μέ φουτουρι-
στικά σχέδια. Πουκάμισο ἀνδρικό.

**OLLSON
CARLIGHTER**

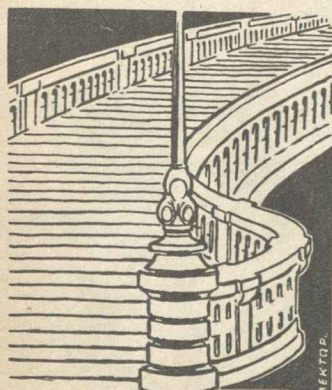
**ΣΙΓΑΡΟΘΗΚΗ ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΑΝΑΠΗΡ ΓΙΑ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ**

**ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΕΞΑΡΤΗΜΑ
ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ**

ΕΚΔΡΟΜΕΣ "Η ΤΑΞΙΔΙΑ

Πωλείται εις τὰ καλὰ καταστή-
ματα καὶ εἰς τὴν ἀντιπροσωπεία:
ΕΛΙΣΚΟ. Α. Φωτόπουλος & Σία

Πετράκη 16, Σύνταγμα.
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 28-649

**Τὰ μάρμαρα
γίνονται
καινούργια...**

... χωρίς κόπο με BAB-O.
Βρέχετε τὸ μάρμαρο,
ρίχνετε λίγο BAB-O, τὸ
ξεπλένετε. Ἔτσι, χωρίς
τρίψιμο καὶ τὰ παλαιὰ
μάρμαρα ἀστράφουν
ὡς καινούργια.

BAB-O

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΩΣ ΔΙΑ ΜΑΓΕΙΑΣ
πιάντα, νεροχύτες, μάνινα
πατώματα, νιπτήρες, ψυγεία
ΔΕΝ ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ - ΞΕΜΥΡΙΖΕΙ
BAB-O καὶ ΝΕΡΟ
ΣΠΙΤΙ ΚΑΘΑΡΟ
ΠΡΟΪΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

**ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ
ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ**

Προσέξτε τὸ ἡλεκτρικὸ πλυντήριο

ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ

"Ὅπως καὶ στὸ συνηθισμένο πλυσίμο μετὰ τὰ χέρια, ταξινομήστε πρῶτα τὰ ρούχα γιὰ νὰ ξεχωρίσετε τὰ διαφορετικὰ ποιότητος υφάσματα, τὰ πολὺ λερωμένα ρούχα ἀπὸ κείνα ποὺ εἶναι λιγώτερο, τὰ ἀσπρόρουχα ποὺ τυχὸν εἶναι λερωμένα μετὰ αἷμα ἢ χρώματα, ἀπὸ τὰ ἄλλα ποὺ ἔχουν τὸ συνηθισμένο λερωμα.

Προσέξτε στὰ εὐπαθὴ κομμάτια. Ἐκτὸς ὅτι ἡ μεγάλη περιστροφικὴ ταχύτητα θὰ κολλοῦσε ἐπικίνδυνα στὰ τοιχώματα τοῦ τυμπάνου τοῦ πλυντηρίου τὰ κομμάτια ποὺ ἡ λεπτότητά τους ἢ τὰ γανιρίσματά τους καθιστοῦν εὐαίσθητα σὲ κάθε θίξιμη μηχανικὴ κίνησι, καρδέλες, βολάν θὰ κινδύνευαν νὰ κοποῦν ἢ νὰ ἀνακατωθῶν λόγῳ τῆς περιστροφῆς. Κλείνοντάς τα σὲ σάκκους ἀπὸ ὑφασμα ἢ μαξιλαροθήκες κουμπωμένες ἀπλῶς θ' ἀποφύγετε τυχὸν βλάβες τέτοιου εἶδους ποὺ ἐπιβαρύνουν τὸν προϋπολογισμό σας.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΤΗ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Εἶναι πολὺ σπουδαῖο νὰ ξέρομε τὴ θερμοκρασίᾳ τοῦ νεροῦ ποὺ ταιριάζει στὰ διάφορα υφάσματα καὶ στὸ εἶδος τοῦ λερωμάτος τους.

● Τὸ μούσκεμα τῶν ἀσπρόρουχων πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται σὲ νερὸ θερμοκρασίας κάτω τῶν 40 βαθμῶν, ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ πλύνουμε ὅπως πρέπει λινὰ ἢ βαμβάκερὰ ἀσπρόρουχα φυσιολογικὰ λερωμένα χωρὶς νὰ φτάσουμε κατὰ τὸ πλυσίμο μιά θερμοκρασίᾳ 80 τουλάχιστον βαθμῶν.

● Τὸ νερὸ γιὰ τὰ χρωματιστὰ ἐσώρουχα δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾷ τοὺς 60 βαθμούς ὅταν πρόκειται γιὰ στερεοὺς χρωματισμούς καὶ 35 ὅ, γιὰ μέτριους.

● Γιὰ τὰ μάλλινα καὶ τὰ μεταξωτὰ μὴν ξεπερνᾶτε ποτὲ τοὺς 40 βαθμούς.

ΔΙΑΛΕΞΤΕ ΚΑΛΑ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΛΥΣΕΩΣ

● Πρέπει νὰ κανονίζετε τὸ ποσὸ τῶν προϊόντων πλυσίματος (σαπουνιὸ κ.λ.π.) ἀνάλογα μετὰ τὸ εἶδος τῶν ρούχων ποὺ θὰ πλύνετε. Τὰ προϊόντα ποὺ ἀφρίζουν πολὺ δὲν κάνουν γιὰ ὅλες τῖς μηχανές, καὶ ἰδίως γι' αὐτὲς ποὺ ἔχουν τύμπανο μετὰ ὀριζόντιο ἀξονα.

● Τὰ ἀνοξείδωτα μεταλλικὰ μέρη τῆς μηχανῆς ὑπάρχει κίνδυνος, μετὰ τὴν παρουσία ὀξυγονούχων προϊόντων, νὰ προκαλέσουν λεκέδες ἀπὸ ἄλατα τοῦ σιδήρου, χαλκοῦ κ.λ.π. ποὺ θὰ προκαλέσουν, λόγῳ ἡλεκτρολυτικῶν φαινομένων, τὴν καταστροφὴ τῶν υφασμάτων.

● Ἄν τὸ νερὸ εἶναι πολὺ ἀσβεστοῦχο, ἡ χρῆσις τῶν συνθετικῶν ἀλυσίδων περιορίζει τὴν ἐναπόθεσι ἀλάτων στὴ μηχανή.

● Μπορούμε νὰ ρίξουμε βαρεκίνα ἢ ἄλλο χλωριούχο παρασκευάσμα στὰ λινὰ ἢ βαμβάκερὰ ἀσπρόρουχα γιὰ νὰ ἀφαιρέσουμε ὀρισμένους λεκέδες. Τὸ χλωριούχο παρασκευάσμα πρέπει νὰ προστεθῇ μόνο στὸ δεύτερο ἐξπλῦμα ποὺ γίνεται μετὰ κρύο νερὸ καὶ πρὶν ἀπὸ τὰ τελευταῖα ξεπλύματα.

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ...

● Νὰ ἐμπιστευθῇτε ἀδιακρίτως στὴ μηχανή σας νὰ πλύνῃ ὅ,τιδήποτε φέρει τὴν ἐτικέτα «πλένεται».

● Νὰ ἀδειάζετε στὸ μὴνήμετὰ τὸ πανέρι μετὰ τὰ ρούχα χωρὶς νὰ ἐλέγξετε τὸ περιεχόμενο κομμάτι μετὰ τὰ ρούχα. Ἐὰν μηχανικὸ πλυντήριο πολὺ καλῆς μάρκας δὲν μπόρεσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μετὰ παντολονάκια καὶ μπλουζὲς μικρῶν ἀγοριῶν ποὺ οἱ τσέπες τους ἦταν γεμάτες ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους θησαυροὺς τους: καρφιά, πετραδάκια κλπ.

● Νὰ στοιβάξετε τὰ ρούχα στὴ λεκάνη, νὰ ρίχνετε ἀπὸ πάνω σκόνη ἀπορρυπαντικῶν, ν' ἀνοίγετε τὸ νερὸ καὶ νὰ βάζετε μπρός. Εἶναι ἕνας σίγουρος τρόπος νὰ μετατρέψετε σὲ σουρωτήρι τὰ κομμάτια ποὺ βρίσκονται ἀπὸ πάνω. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διαλύσετε τὴ σκόνη σ' ἕνα μπόλ, ἂν ξεχάσατε νὰ τὴ βάλετε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Καλύτερα εἶναι νὰ διαλύσετε τὴ σκόνη στὸ νερὸ καὶ νὰ περιστρέψετε τὴ μηχανή μερικὰ δευτερόλεπτα πρὶν βάλετε τὰ ρούχα.

● Νὰ προσθέτετε, στὸ τέλος τοῦ πλυσίματος, ἕνα ρούχο στεγνὸ μέσα στὸ καυτό περιεχόμενο, πράγμα ποὺ θὰ ἔχη σὺν δέξαιο ἀποτέλεσμα νὰ ἐψῇ στῇ πάνω στὸ ὑφασμα τοὺς λεκέδες ἀπὸ τυχὸν λευκωμάτωδη προϊόντα ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν.

● Νὰ ρίχνετε καθαρὴ βαρεκίνα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ πολὺ ζεστοῦ νεροῦ, γιὰτὶ ἡ βαρεκίνα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἔρχεται καθαρὴ σὲ ἀμεσὴ ἐπασφ.

Μερικοὶ κατασκευαστὲς συνιστοῦν νὰ βάζουμε τὴ βαρεκίνα ταυτόχρονα μαζί μετὰ τὸ σαποῦνι ἢ τῖς ἀλυσίδες. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου σωστὸ καὶ πρέπει ἀποφύγετε νὰ τὸ ἀποφεύγετε.

ΤΑ ΝΑ'ΥΛΟΝ

Τὰ νάυλον ἐσώρουχα ἢ φορέματα, τῖς νάυλον κάλτσες τῖς δικές σας ἢ τοῦ ἀνδρός σας ποτὲ μὴ τὰ βάζετε στὸ πλυντήριο, μετὰ τὴ δικαιολογία πὺς δὲν προφταίνετε νὰ τὰ πλύνετε ἄλλοτε, ἢ προβλεπόντας πὺς δὲν θὰ πάθουν τίποτα.

Τὰ νάυλον νήματα ὅσο ἀντοχῆς κι' ἂν εἶναι ὅταν φοριοῦνται εἶναι εὐπαθῆ στὸ πλυσίμο, ποτὲ δὲν τριβονται καὶ οὐδέποτε μπαίνουν σὲ ζεστὰ νήματα. Ὅπως βλέπετε τὸ πλυντήριο σας καὶ φυσικὰ κάθε τέτοιον εἶδος μηχανῆς εἶναι ἀκατάλληλη γιὰ τὰ νάυλον.

Ὅχιτὼ νοικοκυρὲς στῖς δέκα παραφορτώνουν τὸ πλυντήριό τους.

Πρέπει νὰ κανονίζουμε μετὰ ἀκρίβεια τὰ προϊόντα ποὺ κάνουν ἀφρό.

Βάλτε σὲ περιστροφὴ τὴ μηχανή σας πρὶν βάλτε μέσα τὰ ρούχα.

Τὰ μηχανήματα ρομπὸτ ξεπλένονται μόνο τους μετὰ ἀπὸ κάθε πλῆσι.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ

Πὺς διαβιβάζονταν τὰ γράμματα

ΠΡΟΣΗ χαρά, πόση λύπη, πόση ἀπογοήτευσι καὶ πόση ἐλπίδα δὲν ἦσαν χαρίζε κάποτε ἕνα γράμμα, ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο σας, ἀπὸ τὸν ἀντρα σας ἢ τὸ παιδί σας! Καὶ μετὰ πόση λαχτάρα δὲν ρίγnete πολλὰς φορὲς μέσα στὸ γραμματόκιττο ἕνα γράμμα δικό σας, σταλμένο σ' ἕνα ἀγαπημένο σας πρόσωπο!

Στὰ ἀρχαῖα ὁμοῦ χρόνια οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐρρίχναν τὰ γράμματά τους στὰ γραμματόκιττα, ἀλλὰ τὰ ἐμπιστεύονταν σὲ διαφορετικούς ὁδοιπόρους, περαστικούς ξένους, ναυτικούς ἢ ἐμπόρους. Αὐτὸ ὁμοῦ εἶναι μιά πολὺ ὁραία ἱστορία ποὺ ἀξίζει νὰ τὴ διαβάσετε.

Ἀπὸ τὰ πανάρχαια λοιπὸν χρόνια, οἱ ἄνθρωποι ἐννοῶσαν τὴν ἀνάγκη νὰ στέλνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον διάφορα μηνύματα, πληροφορίες ἢ διαταγὰς κι' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε φυσικὰ οὔτε ἀεροπλάνο, οὔτε τραῖνο, χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὰ ἄλογα, τὰ πλοῖα ἢ τὰ... πόδια τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀρχαῖοι ἔχουν ἀνακαλύψει πὺς τὸν τέταρτο αἰῶνα π.Χ. ὑπῆρχε μιά ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία στὴν Περσικὴ Αὐτοκρατορία καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη ἀσφαλεῖς πληροφορίες γιὰ τὴν ὑπάρξι μίας ὁμοῦς ὑπηρεσίας καὶ στὸν ἑλληνιστικὸν κόσμον. Οἱ ὑπηρεσίες αὐτὲς ὁμοῦ ἦσαν ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν μεγάλων ἀρχόντων, ποὺ τῖς χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τῖς διαφορὲς ὑποθέσεις τῆς χώρας.

Τὸ ταχυδρομικὸ δίκτυο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στριβόταν σ' ἕνα εἶδος σκυταλοδρομίας. Ἄλλωστε, οἱ σημερινοὶ ὁδοὶ τῆς σκυταλοδρομίας στὸ γεγονός αὐτὸ ὀφείλουν τὴν καταγωγή τους. Ἡ ταχυδρομικὴ σκυταλοδρομία γινόταν λοιπὸν ἀπὸ ἀμέτρητους γυμνασμένους δρομεῖς ἢ καθαλαρήδες ποὺ διέτρεχαν μετὰ καταπληκτικὴ ταχύτητα τῖς μεγάλες ὁδοὺς ἀρτηρίες, παραδίδοντας σὲ καθαρὰ ὁρισμένα διαστήματα τὰ διάφορα μηνύματα σὲ ἄλλους συναδέλφους τους.

Οἱ πλοῖσι καὶ ἰδιώτες ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ χρησιμοποιήσουν αὐτὲς τῖς κρατικὲς, ἄς πῶμε, ταχυδρομικὲς ὑπηρεσίες, ἐμπιστεύονταν τὴν ἀλληλογραφία τους σὲ δικούς τους ἀγγελιαφόρους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σκλάβους. Ἄλλοι πάλι, ποὺ τὰ οἰκονομικά τους δὲν ἄντεχαν σὲ τέτοια πολυτέλεια, ἔστειλαν τὰ γράμματά τους μετὰ διαφορῶν φίλους τους, μετὰ περαστικούς ξένους, ἢ μετὰ κοσμογυρισμένους ναυτικούς καὶ ἐμπόρους. Μιά τέτοια ἀποστολὴ φυσικὰ δὲν ἦταν πάντα ἀσφαλὴς καὶ βασίλειον περισσότερο στὴν καλὴ διάθεσι, στὴν εὐγένεια καὶ στὴ διακριτικότητά τῶν ταχυδρόμων... Ἔτσι, γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια, ὁ ἀποστολεὺς ἀναγκαζόταν νὰ στείλῃ δύο ἢ τρία ἀντίτυπα τοῦ ἰδίου γράμματος μετὰ διάφορα πρόσωπα.

Οἱ πρῶτες καρποφόρες προσπάθειες γιὰ τὴν ταχυδρομικὴ ἐξυπηρέτησι τῶν ἰδιωτῶν, ἀρχισαν νὰ παρουσιάζονται γύρω στὰ 1300 καὶ ὀφείλονται στὴν πρωτοβουλία τῶν δυνάμεων καὶ ὀρισμένων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἀρχῶν. Στὰ 1700 ἡ ὁργάνωσις τῶν ταχυδρομικῶν ὑπηρεσιῶν ἔχει προσεγγίσει σημερικὰ καὶ ὑπάρχουν πιά καθαρὰ ὁρισμένα ταχυδρομικὰ δρομολόγια, ὥραρια καὶ τιμολόγια ἀλληλογραφίας. Οἱ γραφικότητες ἐξ ἄλλου, ταχυδρομικὲς ἀμαξες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ ἐλέπουμε καμμιὰ φορὰ στὸν κινηματογράφον, ἦσαν νὰ ξεκουράσουν τοὺς ἐρίππους ταχυδρόμους.

Τὸν ἐπόμενον αἰῶνα οἱ διαφορὲς ναυτικὲς γραμμές ἀρχίζουν νὰ ἐξυπηρετοῦν ἐπίσημα πιά καὶ ὁργανωμένα τὴν ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους, ξεπερνώντας μετὰ ἅπλῳ γράμμα τῖς ἀποστάσεις ποὺ τους χωρίζουν. Καὶ στὰ 1874 ἱστέται στὴ Βένην ἡ πρώτη διεθνὴς ταχυδρομικὴ ὁργανωσις. Στὸ μετὰῦ ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισι του καὶ τὸ πρῶτον γραμματόκιττο ποὺ ἐκδόθηκε στὰ 1840 στὴν Ἀγγλία καὶ ποὺ ἔφερε τὴν εἰκόνα τῆς βασίλισσας Βικτωρίας. Ἄξιζε ἀκόμη νὰ ἀναφέρουμε πὺς τὸ πρῶτον ταχυδρομικὸν δελτάκιον ἐμφανίστηκε στὰ 1865 στὴ Γερμανία καὶ διαδόθηκε ἀνελλιπὴς μετὰ τὸ 1870, πλουτισμένο πιά καὶ μετὰ εἰκόνες. Λέγεται ὁμοῦ δὲ ἀπὸ τὸ 1770, ὅταν αἰῶνα δηλαδὴ προηγήθη, ὑπῆρχε ἡ συνθήκη τῆς ἀνταλλαγῆς εὐχῶν μετὰ κοινογραφημένους κάρτες ποὺ εἶχε ἐκδόσει ὁ κ. Γάλλος.

ἦρθε ἡ "Ανοιξίς!!

"ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ..

Καὶ τὸ παιδί σας ἔχει τώρα περισσότερη ἀνάγκη τὸνώσεως τοῦ ὁργανισμοῦ του. Δώστε του χαρὰ καὶ ὑγείαν προσφέροντάς του κάθε μέρα:

**ΙΟΝ
Λακάο**

ΤΥΠΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κύρια συστατικά τῶν ἄλλων τροφῶν περιέχει τὴν ΘΕΟΒΡΩΜΙΝΗ ποὺ χαρίζει τὴν εὐεξία

ΕΝΑ ΡΟΦΗΜΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ

ΤΑ ΕΚΑΝΕ ΜΟΥΣΚΕΜΑ!

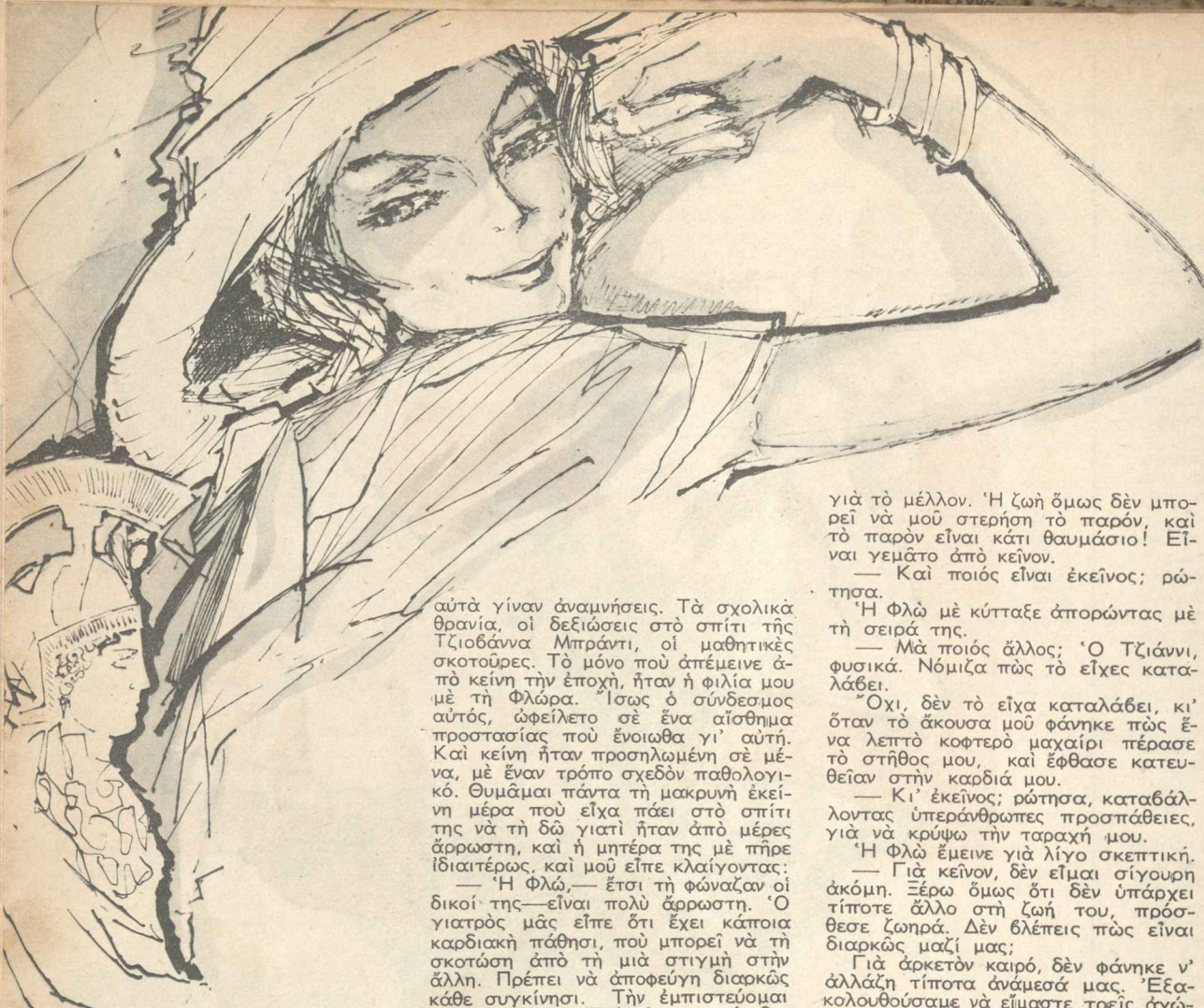
Ἡ κυρία Οὐρανία αὐτὴ τὴ μέρα ἦταν ἀναστατωμένη. Ὁ ἀντικρυνὸς σου, λοιπὸν, πρόσθεξε νὰ μὴ πῆς λέει γιὰ τὴ μὴ τοῦ κυρίου ποὺ βάρη τὸ ἀπογευματὶ. Εἶναι ὁ διευθυντὴς τοῦ γυμνασίου σου στὸ γραφεῖο ποὺ δουλεύει, καὶ θὰ μετὰ ἐξέλθῃ. Ἄν πῆς τίποτε ποὺ νὰ τὸν προσβάλῃ, μπορεῖ νὰ διώξῃ τὸ μαματὶ σου ἀπὸ τὴ δουλειά του, κατάλαβες;

Κατάλαβες, εἶπε ἡ μικρή. Ἡ μεγάλη στιγμὴ ποὺ τόσο ἔτρεμε ἡ κυρία Οὐρανία ἔφτασε. Ἡ μικρὴ συστήθηκε στὸν σημερινὸν προσκεκλημένο καὶ ἀμέσως κάρφωσε ἐπίμονα τὸ

λέμμα της στὴν τεράστια προσέχον τοῦ προσώπου τοῦ κυρίου διευθυντοῦ. Οἱ φόβοι τῆς οἰκοδέσποινας διπλασιάστηκαν. Μετὰ χίλιους τρόπους ἀλλὰ ἔτσι ποὺ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ προσπάθεια νὰ συγκρατήσῃ τὴ γλῶσσα τῆς μικρῆς τῆς κόρης. Στὸ τέλος τὸ κακὸ ἀπεσοδόθηκε καὶ ἡ Ἐλενίτσα ἔφυγε ἀπὸ τὸ σαλόνι. Μετὰ ἀνακούφισι ἡ κυρία Οὐρανία ἔβαλε στὸ φλυτζάνι τοῦ καλεσμένου τὸ τσάι καὶ τὸν ρώτησε μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο:

Καὶ τώρα, κ. διευθυντά, βάζετε γάλα ἢ λεμόνι στὴν μύτη σας;

Καὶ τώρα, κ. διευθυντά, βάζετε γάλα ἢ λεμόνι στὴν μύτη σας;

Φ

ΥΣΙΚΑ, δεν ήταν αυτό το δυνατό της, μα τη θανάτωση, έτσι στο σχολείο, ίσως γιατί βρίσκουμε πως είχε κάποια δυνάμει, όλητα με το μαρμαρίνο αγαλμα της θεάς 'Αθηνάς που στόλιζε την αίθουσα των συνεδριάσεων. Ήταν ένα ωραιότατο κορίτσι, μα είχε στη φυσιογνωμία της κάτι σκληρό, κάτι ψυχρό, που σου θυμίζει την άσχημη τελειότητα ενός αγάλματος. 'Η Τζιοβάννα Μπράντι, —που έμεις οι συμπατριώτες της τη φώναζαμε Μινέρβα— ήταν η μοναχοκόρη του διευθυντή της σχολής, κατοικούσε σε ένα παλιό θαυμασίο σπίτι, και ήταν η πρώτη μαθήτρια της τάξεως. Όλα αυτά δημιουργούσαν κάποιο χάσμα ανάμεσα σ' αυτή και σε μας τις συμπατριώτες της. Τη θεωρούσαμε σαν ένα πρόσωπο ξένο, μακρινό, λίγο μυστηριώδες, και με τον αυθορμητισμό της ηλικίας μας, δεν της κρύβαμε ούτε το θαυμασμό που νοιώθαμε γι' αυτή, ούτε τη ζηλία μας.

Η Μινέρβα δεν είχε φίλες, ήταν όραση από μητέρα, αλλά η έλλειψη της συντροφιάς δεν φαινόταν να τη στενοχωρή. Ήταν κλεισμένη στο μακρινό και άριστοκρατικό της κόσμο, αδιάφορη για ό,τι γινόταν γύρω της, για τις χαρές ή για τις πίκρες των άλλων. Πολλές φορές περιόμιον πως στη θέση της καρδιάς η Μινέρβα θα είχε ένα κομμάτι μαρμαρο, ακριβώς όπως τα αγάλματα.

Μία φορά το χρόνο, έδινε στο σπίτι της μια δεξίωση για μας.

Θυμάμαι πως τριγυρίζαμε γεμάτες περιέργεια και θαυμασμό, στα μεγάλα, λίγο ψυχρά δωμάτια, που οι περσικές σούπες από πορσελάν δεν κατόρθωναν να τα θερμάνουν εντελώς, και θαυμάζαμε τα χαλιά, τους πίνακες, τα πολύτιμα μπιμπελιό, και παίρναμε με κινήσεις δειλές, κανένα βούτημα από τους άσημένιους δίσκους.

Κι' ο χρόνος κυλούσε. Κάποτε δ'α

αυτά γίναν άναμνήσεις. Τα σχολικά θρανία, οι δεξιώσεις στο σπίτι της Τζιοβάννα Μπράντι, οι μαθητικές σκοτούρες. Το μόνο που άπτεε μεν με τη Φλώρα. Ίσως ο σύνδεσμος αυτός, ώφειλετο σε ένα αίσθημα προστασίας που ένοιωθα γι' αυτή. Και κείνη ήταν προσλωμένη σε μένα, με έναν τρόπο σχεδόν παθολογικό. Θυμάμαι πάντα τη μακρινή εκείνη μέρα που είχα πάει στο σπίτι της να τη δω γιατί ήταν από μέρες άρρωστη, και η μητέρα της με πήρε ιδιαίτερος, και μου είπε κλαίγοντας:

— 'Η Φλώ, — έτσι τη φώναζαν οι δικαί της— είναι πολύ άρρωστη. 'Ο γιστρός μάς είπε ότι έχει κάποια καρδιακή πάθηση, που μπορεί να τη σκοτώσει από τη μία στιγμή στην άλλη. Πρέπει να αποφεύγεις διαρκώς κάθε συγκίνηση. Την έμπιστευομαι σε σένα, Λέα. 'Εσύ είσαι γερή, δυνατή, και προπαντός, είσαι η καλύτερη της φίλη. Πρέπει να την προστατεύεις όταν βρίσκεται έξω από το σπίτι μακριά από τη δική μας επίβλεψη.

Ανάλαβα με πολλή θερμότητα, και ίσως και με κάποια υπερφάνεια τον καινούργιο μου ρόλο. Πλάι στη Φλώ, που έμοιαζε σε μια λεπτή ευθραυστή κούκλα από πορσελάν, αισθανόμουν τον εαυτό μου δυνάτο, και θεωρούσα ότι είχα υποχρέωση να την προστατεύω.

Έτσι πέρασαν τα μαθητικά χρόνια. Είμαστε πιά δεκαεννιά χρονών, πάνω στην άνθησι της νεότητος μας, και η ζωή μας χαμογελούσε σαν άνοιξιακό πρωινό.

Εξακολουθούσαμε να είμαστε αχώριστες, ενώ και η Φλώ, μόνο που τώρα, είχε προστεθεί στην παρέα μας και ένα τρίτο πρόσωπο, ο Τζιάνι Βαλουάρο. Ήταν ένα συμπαθητικό και ώραίο παιδί, που λάρτρει τη ζωή, και έγινε ο μόνιμος σύντροφός μας. Μαζί πηγαίναμε στη θάλασσα, μαζί ανεβαίναμε στα βουνά, μαζί επισκεπτόμασταν τις εκθέσεις, πηγαίναμε στα κονσέρτα, στα θέατρα, στους χορούς.

Αυτή όμως η ειδυλλιακή ζωή δεν έπρόκειτο να διαρκέσει έπ' άπειρον. Ένα βράδυ ήρθε η Φλώ, στο σπίτι μου άναστατωμένη. Άλλα το πρόσωπό της έλαμπε όλόκληρο σά να τη φωτίσει ένας άορατος προβολέας.

— Τι συμβαίνει; τη ρώτησα με άπορία.

— Είμαι έρωτευμένη! Μου άνταγειλε θριαμβευτικά εκείνη.

Φλώ..., μουμούρισα τρομαγμένη.

Μά δεν μπορούσα να τη πείξω άλλο, δεν μπορούσα να της εξηγήσω, ότι ένα τέτοιο παιχνίδι ήταν επικίνδυνο, ότι ο έρωτας ήταν γι' αυτή κάτι απαγορευμένο. Εκείνη όμως φαίνεται πως μόνον τις σκέψεις μου, —το ξέρω ότι είμαι άρρωστη, είπε, έστω κι' αν οι δικαί μου προσπαθούν να μου κρύψουν τη σοβαρότητα της καταστάσεώς μου. Το ξέρω ότι δεν μπορώ να κάνω όνειρα

για το μέλλον. 'Η ζωή όμως δεν μπορεί να μου στερήσει το παρόν, και το παρόν είναι κάτι θαυμάσιο! Είναι γεμάτο από κείνον.

Και ποιος είναι εκείνος; ρώτησα.

— 'Η Φλώ με κτύπαε άπορώντας με τη σειρά της.

Μα ποιος άλλος; 'Ο Τζιάνι, φυσικά. Νόμιζα πως το είχες καταλάβει.

— Όχι, δεν το είχα καταλάβει, κι' όταν τ' άκουσα μου φάνηκε πως ένα λεπτό κοφτερό μαχαίρι πέρασε στο στήθος μου, και έφθασε κατευθείαν στην καρδιά μου.

Κι' εκείνος, ρώτησα, καταβάλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες, γιά να κρύψει την ταραχή του.

— 'Η Φλώ έμεινε γιά λίγο σκεπτική. Γιά κείνον, δεν είμαι σίγουρη ακόμη. Ξέρω όμως ότι δεν υπάρχει τίποτε άλλο στη ζωή του, προσέθεσε ζωηρά. Δεν βλέπεις πως είναι διαρκώς μαζί μας;

Γιά αρκετόν καιρό, δεν φάνηκε ν' αλλάξει τίποτα ανάμεσά μας. Έξακολουθούσαμε να είμαστε τρεις αχώ-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ριστοι φίλοι και γώ προσπαθούσα να πνίξω μέσα μου την αγάπη μου γιά τον Τζιάνι, παρ' όλο που αυτό ήταν κάτι πολύ όδυνο, γιατί μαζί κι' αυτή μου φαινόταν πως έσβυνα γιά πάντα τα βουαίτερα μου όνειρα, τα νεύατά μου.

Ένα απόγευμα είχαμε πάει στον ιππόδρομο, η Φλώ, ο Τζιάνι και γώ. Ήταν μια θαυμάσια άνοιξιακή μέρα. Είμαστε μεθυσμένοι, από ήλιο, από φως και χρώματα, και διασκεδάζαμε κυττάζοντας όλο εκείνο το πλήθος, που παραληρούσε από ένθουςιασμό. Όταν ξαφνικά, ποιόν βλέπουμε μπροστά μας; Τη Μινέρβα. Ήταν πιο όμορφη παρά ποτέ. Κομψή, άωγη. Φορούσε ένα ώραίο φανίνο καπέλο και χαμογελούσε.

Τη συνέστησα στο Τζιάνι.

— 'Η νεώτερη Μινέρβα, δηλαδή Τζιοβάννα Μπράντι, διώχθηκε. Με συγχωρή, Τζιοβάννα, είπα παραγμένη γιάτι χωρίς να μπορώ να το εξηγήσω, εξακολουθούσα να αισθανόμαι μια παράενη άμνησιν απέναντί σ' αυτή την παλιά συμπατριώτη μου με το αγέρωχο ύφος που κρατούσε πάντα τον άλλον σε κάποια απόσταση.

— Συγγνώμη γιάτι; είπε εκείνη γελώντας. Έπειδή με είπες, Μινέρβα; Πρέπει να σου όμολογήσω ότι αυτό το όνομα μ' άρεσει.

— Μπορώ να σε όνομάζω και γώ έτσι; ρώτησε ευθύνα ο Τζιάνι. Μοιάζει, αλήθεια, σά θεά.

— Θα μού κάνετε μεγάλη ευχαρίστηση, που άπάντως εκείνη κυττάζοντάς τον με ένδιαφέρον.

— Όλο το απόγευμα έμεινε η Μινέρβα μαζί μας, μιλώντας διαρκώς

Η Μινέρβα ήταν ώραία σαν άγαλμα!..

— Δεν μπορώ, του άπάντησα χαμολόγως. Δεν θα μπορούσα ποτέ.

Οι παραλήψεις του Τζιάνι, δεν κατάρριψαν να με κάνουν να αλλάξω γνώμη τις επόμενες ήμερες.

Αισθανόμουν περήφανη γιά τον εαυτό μου, είχα θυσίσει τον έρωτα στο όνομα της φιλίας και παρηγοριόμουν με τη σκέψη ότι εγώ μοναχή (που δεν ήμουν ούτε κομψή, ούτε όμορφη, ενώ που ήμουν πάντα στο περιθώριο), είχα κάνει τον Τζιάνι να μ' αγαπήσει.

Και ΑΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ πέρασαν, και όλες μεταβολές ήρθαν στη ζωή μας. Εγώ θρήκα μια δουλειά στη Ρώμη, και εγκατέλειπα γιά πάντα το μέρος εκείνο που είχα ζήσει τις πρώτες και τις πίκρες της πρώτης νεότητας, και η Φλώ με τη δύναμη που έβριζε τα νεύατα, και τη βοήθεια της επιστήμης, έγινε καλή, πέρασε τον κόπο που άπειλούσε τη ζωή της.

Ήταν δεν ήταν εντελώς καλή, πάντως ο γιστρός δεν της άπαγόρευε πια τις συγκινήσεις, το γάμο, τον έρωτα.

Μου το είπε η ίδια μια μέρα που ήρθε στη Ρώμη να με δει, και τα μάτια της έλαμψαν πάλι σά δυο μικρά άστρες, όπως τότε που μου είχε έμμελως την αγάπη της γιά τον Τζιάνι.

— Ξέρεις, Λέα, μου είπε, αυτή τη φορά άγαπώ πραγματικά. Δεν προσπατώ πιά γιά μια παιδιαστική φανταστική, αλλά γιά την αληθινή αγάπη, αυτή που κάθε γυναίκα αναζητά μια φορά στη ζωή της. Και με μια κίνησι που πρόδινε δειλία και υπερηφάνεια, μου έδειξε το μικροσκοπικό μπιγνιόν που φορούσε στο δαχτυλίδι της. Μου το χάρισε ο Λουίτζι, είπε. Θα παντρευτούμε τα Χριστούγεννα. Τον θυμάσαι το Λουίτζι, το γιού του γιστρός Μαυέλλι; Εκείνο το σοβαρό νεό με τα γυαλιά που τότε δεν του δινανε πολύ σημασία.

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Θυμόμουν το Λουίτζι Μαυέλλι. Τα θυμόμουν όλα. Θυμόμουν ακόμη και την άσχημη θυσία μου. Θυμόμουν πως είχα θυσίσει τον Τζιάνι γιά τη παιδιαστική φανταστική έρωτα της Φλώ, όπως η ίδια όμολογούσε. Τον Τζιάνι που υπήρθε η μοναδική αγάπη της ζωής μου.

Αισθανόμουν ένα κόμπο να μου πνίγη το λαιμό, και δεν μπορούσα να μιλήσω, δεν μπορούσα να συμμετοχή τη χαρά της Φλώ.

— Και γιά τον Τζιάνι, τί συμβαίνει; κατόρθωσα τέλος να προφέρω.

— Έμμεσα τον κατέστρεψε τη ζωή της Μινέρβα. Τώρα και τρία χρόνια μετά, ο Τζιάνι, έχοντας εγκατασταθεί έδω στη Ρώμη, καταλαβαίνει ότι η επαγγελία δεν άνεχεται τέτοιου είδους καταστάσεις.

Ναι αυτό το ήξερα. Μου το είχε πιά η ίδια η Μινέρβα ένα πρωί που την συνάντησα μπροστά στην πόρτα του σπιτιού μου. Μου το είπε με ένα ύφος άγρυπνο, σχεδόν θριαμβευτικό, που μ' έφερε σε άμνησιν, και ρας πού μισούσα τη Μινέρβα. Δεν ήταν γιά τη Φλώ που έδισαφρόμουν, ούτε την παράενη αυτή γυναίκα που να μάθω αν η καρδιά του Τζιάνι ήταν ελεύθερη. Μισούσα τον εαυτό μου, αλλά συγχρόνως αισθανόμουν να με συνεπαίρνει μια άγρια χαρά: 'Ο Τζιάνι με προτιμούσε από τη Φλώ!... Με προτιμούσε από τη Μινέρβα!...

Όμως, δεν μπορούσα να το κάνω αυτό στη Φλώ. Στη Φλώ που μου είχεν έμπιστευθεί γιά να την προστατεύω, στη Φλώ που άναστασε σ' αδελφή, και που περίμενε να άκούση τον Τζιάνι να της μιλά γιά την αγάπη του.

— Δεν μπορώ, του άπάντησα χαμολόγως. Δεν θα μπορούσα ποτέ.

Οι παραλήψεις του Τζιάνι, δεν κατάρριψαν να με κάνουν να αλλάξω γνώμη τις επόμενες ήμερες.

Αισθανόμουν περήφανη γιά τον εαυτό μου, είχα θυσίσει τον έρωτα στο όνομα της φιλίας και παρηγοριόμουν με τη σκέψη ότι εγώ μοναχή (που δεν ήμουν ούτε κομψή, ούτε όμορφη, ενώ που ήμουν πάντα στο περιθώριο), είχα κάνει τον Τζιάνι να μ' αγαπήσει.

Και ΑΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ πέρασαν, και όλες μεταβολές ήρθαν στη ζωή μας. Εγώ θρήκα μια δουλειά στη Ρώμη, και εγκατέλειπα γιά πάντα το μέρος εκείνο που είχα ζήσει τις πρώτες και τις πίκρες της πρώτης νεότητας, και η Φλώ με τη δύναμη που έβριζε τα νεύατα, και τη βοήθεια της επιστήμης, έγινε καλή, πέρασε τον κόπο που άπειλούσε τη ζωή της.

Ήταν δεν ήταν εντελώς καλή, πάντως ο γιστρός δεν της άπαγόρευε πια τις συγκινήσεις, το γάμο, τον έρωτα.

Μου το είπε η ίδια μια μέρα που ήρθε στη Ρώμη να με δει, και τα μάτια της έλαμψαν πάλι σά δυο μικρά άστρες, όπως τότε που μου είχε έμμελως την αγάπη της γιά τον Τζιάνι.

— Ξέρεις, Λέα, μου είπε, αυτή τη φορά άγαπώ πραγματικά. Δεν προσπατώ πιά γιά μια παιδιαστική φανταστική, αλλά γιά την αληθινή αγάπη, αυτή που κάθε γυναίκα αναζητά μια φορά στη ζωή της. Και με μια κίνησι που πρόδινε δειλία και υπερηφάνεια, μου έδειξε το μικροσκοπικό μπιγνιόν που φορούσε στο δαχτυλίδι της. Μου το χάρισε ο Λουίτζι, είπε. Θα παντρευτούμε τα Χριστούγεννα. Τον θυμάσαι το Λουίτζι, το γιού του γιστρός Μαυέλλι; Εκείνο το σοβαρό νεό με τα γυαλιά που τότε δεν του δινανε πολύ σημασία.

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Θυμόμουν το Λουίτζι Μαυέλλι. Τα θυμόμουν όλα. Θυμόμουν ακόμη και την άσχημη θυσία μου. Θυμόμουν πως είχα θυσίσει τον Τζιάνι γιά τη παιδιαστική φανταστική έρωτα της Φλώ, όπως η ίδια όμολογούσε. Τον Τζιάνι που υπήρθε η μοναδική αγάπη της ζωής μου.

Αισθανόμουν ένα κόμπο να μου πνίγη το λαιμό, και δεν μπορούσα να μιλήσω, δεν μπορούσα να συμμετοχή τη χαρά της Φλώ.

— Και γιά τον Τζιάνι, τί συμβαίνει; κατόρθωσα τέλος να προφέρω.

— Έμμεσα τον κατέστρεψε τη ζωή της Μινέρβα. Τώρα και τρία χρόνια μετά, ο Τζιάνι, έχοντας εγκατασταθεί έδω στη Ρώμη, καταλαβαίνει ότι η επαγγελία δεν άνεχεται τέτοιου είδους καταστάσεις.

Ναι αυτό το ήξερα. Μου το είχε πιά η ίδια η Μινέρβα ένα πρωί που την συνάντησα μπροστά στην πόρτα του σπιτιού μου. Μου το είπε με ένα ύφος άγρυπνο, σχεδόν θριαμβευτικό, που μ' έφερε σε άμνησιν, και ρας πού μισούσα τη Μινέρβα. Δεν ήταν γιά τη Φλώ που έδισαφρόμουν, ούτε την παράενη αυτή γυναίκα που να μάθω αν η καρδιά του Τζιάνι ήταν ελεύθερη. Μισούσα τον εαυτό μου, αλλά συγχρόνως αισθανόμουν να με συνεπαίρνει μια άγρια χαρά: 'Ο Τζιάνι με προτιμούσε από τη Φλώ!... Με προτιμούσε από τη Μινέρβα!...

Όμως, δεν μπορούσα να το κάνω αυτό στη Φλώ. Στη Φλώ που μου είχεν έμπιστευθεί γιά να την προστατεύω, στη Φλώ που άναστασε σ' αδελφή, και που περίμενε να άκούση τον Τζιάνι να της μιλά γιά την αγάπη του.

— Δεν μπορώ, του άπάντησα χαμολόγως. Δεν θα μπορούσα ποτέ.

Οι παραλήψεις του Τζιάνι, δεν κατάρριψαν να με κάνουν να αλλάξω γνώμη τις επόμενες ήμερες.

Αισθανόμουν περήφανη γιά τον εαυτό μου, είχα θυσίσει τον έρωτα στο όνομα της φιλίας και παρηγοριόμουν με τη σκέψη ότι εγώ μοναχή (που δεν ήμουν ούτε κομψή, ούτε όμορφη, ενώ που ήμουν πάντα στο περιθώριο), είχα κάνει τον Τζιάνι να μ' αγαπήσει.

Και ΑΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ πέρασαν, και όλες μεταβολές ήρθαν στη ζωή μας. Εγώ θρήκα μια δουλειά στη Ρώμη, και εγκατέλειπα γιά πάντα το μέρος εκείνο που είχα ζήσει τις πρώτες και τις πίκρες της πρώτης νεότητας, και η Φλώ με τη δύναμη που έβριζε τα νεύατα, και τη βοήθεια της επιστήμης, έγινε καλή, πέρασε τον κόπο που άπειλούσε τη ζωή της.

Ήταν δεν ήταν εντελώς καλή, πάντως ο γιστρός δεν της άπαγόρευε πια τις συγκινήσεις, το γάμο, τον έρωτα.

Μου το είπε η ίδια μια μέρα που ήρθε στη Ρώμη να με δει, και τα μάτια της έλαμψαν πάλι σά δυο μικρά άστρες, όπως τότε που μου είχε έμμελως την αγάπη της γιά τον Τζιάνι.

— Ξέρεις, Λέα, μου είπε, αυτή τη φορά άγαπώ πραγματικά. Δεν προσπατώ πιά γιά μια παιδιαστική φανταστική, αλλά γιά την αληθινή αγάπη, αυτή που κάθε γυναίκα αναζητά μια φορά στη ζωή της. Και με μια κίνησι που πρόδινε δειλία και υπερηφάνεια, μου έδειξε το μικροσκοπικό μπιγνιόν που φορούσε στο δαχτυλίδι της. Μου το χάρισε ο Λουίτζι, είπε. Θα παντρευτούμε τα Χριστούγεννα. Τον θυμάσαι το Λουίτζι, το γιού του γιστρός Μαυέλλι; Εκείνο το σοβαρό νεό με τα γυαλιά που τότε δεν του δινανε πολύ σημασία.

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Θυμόμουν το Λουίτζι Μαυέλλι. Τα θυμόμουν όλα. Θυμόμουν ακόμη και την άσχημη θυσία μου. Θυμόμουν πως είχα θυσίσει τον Τζιάνι γιά τη παιδιαστική φανταστική έρωτα της Φλώ, όπως η ίδια όμολογούσε. Τον Τζιάνι που υπήρθε η μοναδική αγάπη της ζωής μου.

Αισθανόμουν ένα κόμπο να μου πνίγη το λαιμό, και δεν μπορούσα να μιλήσω, δεν μπορούσα να συμμετοχή τη χαρά της Φλώ.

— Και γιά τον Τζιάνι, τί συμβαίνει; κατόρθωσα τέλος να προφέρω.

— Έμμεσα τον κατέστρεψε τη ζωή της Μινέρβα. Τώρα και τρία χρόνια μετά, ο Τζιάνι, έχοντας εγκατασταθεί έδω στη Ρώμη, καταλαβαίνει ότι η επαγγελία δεν άνεχεται τέτοιου είδους καταστάσεις.

Ναι αυτό το ήξερα. Μου το είχε πιά η ίδια η Μινέρβα ένα πρωί που την συνάντησα μπροστά στην πόρτα του σπιτιού μου. Μου το είπε με ένα ύφος άγρυπνο, σχεδόν θριαμβευτικό, που μ' έφερε σε άμνησιν, και ρας πού μισούσα τη Μινέρβα. Δεν ήταν γιά τη Φλώ που έδισαφρόμουν, ούτε την παράενη αυτή γυναίκα που να μάθω αν η καρδιά του Τζιάνι ήταν ελεύθερη. Μισούσα τον εαυτό μου, αλλά συγχρόνως αισθανόμουν να με συνεπαίρνει μια άγρια χαρά: 'Ο Τζιάνι με προτιμούσε από τη Φλώ!... Με προτιμούσε από τη Μινέρβα!...

Όμως, δεν μπορούσα να το κάνω αυτό στη Φλώ. Στη Φλώ που μου είχεν έμπιστευθεί γιά να την προστατεύω, στη Φλώ που άναστασε σ' αδελφή, και που περίμενε να άκούση τον Τζιάνι να της μιλά γιά την αγάπη του.

— Δεν μπορώ, του άπάντησα χαμολόγως. Δεν θα μπορούσα ποτέ.

Οι παραλήψεις του Τζιάνι, δεν κατάρριψαν να με κάνουν να αλλάξω γνώμη τις επόμενες ήμερες.

Αισθανόμουν περήφανη γιά τον εαυτό μου, είχα θυσίσει τον έρωτα στο όνομα της φιλίας και παρηγοριόμουν με τη σκέψη ότι εγώ μοναχή (που δεν ήμουν ούτε κομψή, ούτε όμορφη, ενώ που ήμουν πάντα στο περιθώριο), είχα κάνει τον Τζιάνι να μ' αγαπήσει.

Και ΑΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ πέρασαν, και όλες μεταβολές ήρθαν στη ζωή μας. Εγώ θρήκα μια δουλειά στη Ρώμη, και εγκατέλειπα γιά πάντα το μέρος εκείνο που είχα ζήσει τις πρώτες και τις πίκρες της πρώτης νεότητας, και η Φλώ με τη δύναμη που έβριζε τα νεύατα, και τη βοήθεια της επιστήμης, έγινε καλή, πέρασε τον κόπο που άπειλούσε τη ζωή της.

Ήταν δεν ήταν εντελώς καλή, πάντως ο γιστρός δεν της άπαγόρευε πια τις συγκινήσεις, το γάμο, τον έρωτα.

Μου το είπε η ίδια μια μέρα που ήρθε στη Ρώμη να με δει, και τα μάτια της έλαμψαν πάλι σά δυο μικρά άστρες, όπως τότε που μου είχε έμμελως την αγάπη της γιά τον Τζιάνι.

— Ξέρεις, Λέα, μου είπε, αυτή τη φορά άγαπώ πραγματικά. Δεν προσπατώ πιά γιά μια παιδιαστική φανταστική, αλλά γιά την αληθινή αγάπη, αυτή που κάθε γυναίκα αναζητά μια φορά στη ζωή της. Και με μια κίνησι που πρόδινε δειλία και υπερηφάνεια, μου έδειξε το μικροσκοπικό μπιγνιόν που φορούσε στο δαχτυλίδι της. Μου το χάρισε ο Λουίτζι, είπε. Θα παντρευτούμε τα Χριστούγεννα. Τον θυμάσαι το Λουίτζι, το γιού του γιστρός Μαυέλλι; Εκείνο το σοβαρό νεό με τα γυαλιά που τότε δεν του δινανε πολύ σημασία.

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Θυμόμουν το Λουίτζι Μαυέλλι. Τα θυμόμουν όλα. Θυμόμουν ακόμη και την άσχημη θυσία μου. Θυμόμουν πως είχα θυσίσει τον Τζιάνι γιά τη παιδιαστική φανταστική έρωτα της Φλώ, όπως η ίδια όμολογούσε. Τον Τζιάνι που υπήρθε η μοναδική αγάπη της ζωής μου.

Αισθανόμουν ένα κόμπο να μου πνίγη το λαιμό, και δεν μπορούσα να μιλήσω, δεν μπορούσα να συμμετοχή τη χαρά της Φλώ.

— Και γιά τον Τζιάνι, τί συμβαίνει; κατόρθωσα τέλος να προφέρω.

— Έμμεσα τον κατέστρεψε τη ζωή της Μινέρβα. Τώρα και τρία χρόνια μετά, ο Τζιάνι, έχοντας εγκατασταθεί έδω στη Ρώμη, καταλαβαίνει ότι η επαγγελία δεν άνεχεται τέτοιου είδους καταστάσεις.

Ναι αυτό το ήξερα. Μου το είχε πιά η ίδια η Μινέρβα ένα πρωί που την συνάντησα μπροστά στην πόρτα του σπιτιού μου. Μου το είπε με ένα ύφος άγρυπνο, σχεδόν θριαμβευτικό, που μ' έφερε σε άμνησιν, και ρας πού μισούσα τη Μινέρβα. Δεν ήταν γιά τη Φλώ που έδισαφρόμουν, ούτε την παράενη αυτή γυναίκα που να μάθω αν η καρδιά του Τζιάνι ήταν ελεύθερη. Μισούσα τον εαυτό μου, αλλά συγχρόνως αισθανόμουν να με συνεπαίρνει μια άγρια χαρά: 'Ο Τζιάνι με προτιμούσε από τη Φλώ!... Με προτιμούσε από τη Μινέρβα!...

Όμως, δεν μπορούσα να το κάνω αυτό στη Φλώ. Στη Φλώ που μου είχεν έμπιστευθεί γιά να την προστατεύω, στη Φλώ που άναστασε σ' αδελφή, και που περίμενε να άκούση τον Τζιάνι να της μιλά γιά την αγάπη του.

— Δεν μπορώ, του άπάντησα χαμολόγως. Δεν θα μπορούσα ποτέ.

Οι παραλήψεις του Τζιάνι, δεν κατάρριψαν να με κάνουν να αλλάξω γνώμη τις επόμενες ήμερες.

Αισθανόμουν περήφανη γιά τον εαυτό μου, είχα θυσίσει τον έρωτα στο όνομα της φιλίας και παρηγοριόμουν με τη σκέψη ότι εγώ μοναχή (που δεν ήμουν ούτε κομψή, ούτε όμορφη, ενώ που ήμουν πάντα στο περιθώριο), είχα κάνει τον Τζιάνι να μ' αγαπήσει.

Και ΑΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ πέρασαν, και όλες μεταβολές ήρθαν στη ζωή μας. Εγώ θρήκα μια δουλειά στη Ρώμη, και εγκατέλειπα γιά πάντα το μέρος εκείνο που είχα ζήσει τις πρώτες και τις πίκρες της πρώτης νεότητας, και η Φλώ με τη δύναμη που έβριζε τα νεύατα, και τη βοήθεια της επιστήμης, έγινε καλή, πέρασε τον κόπο που άπειλούσε τη ζωή της.

Ήταν δεν ήταν εντελώς καλή, πάντως ο γιστρός δεν της άπαγόρευε πια τις συγκινήσεις, το γάμο, τον έρωτα.

Μου το είπε η ίδια μια μέρα που ήρθε στη Ρώμη να με δει, και τα μάτια της έλαμψαν πάλι σά δυο μικρά άστρες, όπως τότε που μου είχε έμμελως την αγάπη της γιά τον Τζιάνι.

— Ξέρεις, Λέα, μου είπε, αυτή τη φορά άγαπώ πραγματικά. Δεν προσπατώ πιά γιά μια παιδιαστική φανταστική, αλλά γιά την αληθινή αγάπη, αυτή που κάθε γυναίκα αναζητά μια φορά στη ζωή της. Και με μια κίνησι που πρόδινε δειλία και υπερηφάνεια, μου έδειξε το μικροσκοπικό μπιγνιόν που φορούσε στο δαχτυλίδι της. Μου το χάρισε ο Λουίτζι, είπε. Θα παντρευτούμε τα Χριστούγεννα. Τον θυμάσαι το Λουίτζι, το γιού του γιστρός Μαυέλλι; Εκείνο το σοβαρό νεό με τα γυαλιά που τότε δεν του δινανε πολύ σημασία.

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Θυμόμουν το Λουίτζι Μαυέλλι. Τα θυμόμουν όλα. Θυμόμουν ακόμη και την άσχημη θυσία μου. Θυμόμουν πως είχα θυσίσει τον Τζιάνι γιά τη παιδιαστική φανταστική έρωτα της Φλώ, όπως η ίδια όμολογούσε. Τον Τζιάνι που υπήρθε η μοναδική αγάπη της ζωής μου.

Αισθανόμουν ένα κόμπο να μου πνίγη το λαιμό, και δεν μπορούσα να μιλήσω, δεν μπορούσα να συμμετοχή τη χαρά της Φλώ.

— Και γιά τον Τζιάνι, τί συμβαίνει; κατόρθωσα τέλος να προφέρω.

— Έμμεσα τον κατέστρεψε τη ζωή της Μινέρβα. Τώρα και τρία χρόνια μετά, ο Τζιάνι, έχοντας εγκατασταθεί έδω στη Ρώμη, καταλαβαίνει ότι η επαγγελία δεν άνεχεται τέτοιου είδους καταστάσεις.

Ναι αυτό το ήξερα. Μου το είχε πιά η ίδια η Μινέρβα ένα πρωί που την συνάντησα μπροστά στην πόρτα του σπιτιού μου. Μου το είπε με ένα ύφος άγρυπνο, σχεδόν θριαμβευτικό, που μ' έφερε σε άμνησιν, και ρας πού μισούσα τη Μινέρβα. Δεν ήταν γιά τη Φλώ που έδισαφρόμουν, ούτε την παράενη αυτή γυναίκα που να μάθω αν η καρδιά του Τζιάνι ήταν ελεύθερη. Μισούσα τον εαυτό μου, αλλά συγχρόνως αισθανόμουν να με συνεπαίρνει μια άγρια χαρά: 'Ο Τζιάνι με προτιμούσε από τη Φλώ!... Με προτιμούσε από τη Μινέρβα!...

Όμως, δεν μπορούσα να το κάνω αυτό στη Φλώ. Στη Φλώ που μου είχεν έμπιστευθεί γιά να την προστατεύω, στη Φλώ που άναστασε σ' αδελφή, και που περίμενε να άκούση τον Τζιάνι να της μιλά γιά την αγάπη του.

Προς τις νεαρές μητέρες

ΑΚΟΥΣΤΕ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ!

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ αυτές απευθύνονται στις νεαρές μητέρες που απέκτησαν το πρώτο τους παιδί. Όταν θα αποκτήσουν τα άλλα θα έχουν πιά την πολύτιμη πείρα τους γιά όλην.

- Γιά να καρφώνονται εύκολα οι παραμένει επάνω σε πολλά πανιά, καρφώνετε τις πρώτα σε ένα κομμάτι σαπαίνι. Αν τυχόν δεν έχετε, σε μια ώριμη στιγμή, παρά μερικές σκουριασμένες παραμένει, τριψέτε τις με λίγο φιλό γυαλόχαρτο ή συμριδόχαρτο ή βάλετε τις σε λίγο πετρέλαιο.
- Κρεμάστε μια νάυλον θήκη παπουτσιών στο δωμάτιο του μωρού. Σε κάθε μικρή τάση της μπορείτε να βάλετε κουδούνιστρες, κρικούς, μπαμπάκι και κάθε τι που χρειάζεσθε γιά το μωρό.
- Άσπρότερα το ίδιο θα βάζει και θα βιάζει σ' αυτή τη θήκη τα μικροπράγματα του. Εκείνο θα αποσχολείται και σεις θα μένετε λίγο ήσυχη.

Ο Ύπνος
των παιδιών

ΟΛΕΣ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις δὲν ἔχουν μᾶλλον καμμία ἰδιαίτερη σημασία καὶ δὲν ὑπάρδουν λόγοι γιὰ τὴν ἀνησυχίαν. Ἀλλες πάλι ἀπελευθερὸν ἔκφραση εἰς δραματικῆς ἀπορίας, ἐνῶ ἄλλες ἀντιπροσώπευουν μίαν ἄπλην διαταραχὴ νευρικοῦ χαρακτῆρος ποὺ οφείλεται στὴν ἰδιοσυγκρασία τοῦ παιδιοῦ ἢ στὸ περιβάλλον τοῦ ζῆ. Ὅλες διωξι, πολὺ ἢ λίγο, μποροῦν νὰ διορθωθοῦν μὲ τὴν ἐπιβολὴ ὑγιεινῶν συνθηκῶν.

Πρέπει νὰχοῦμε ὑπ' ὄψιν, πρὶν ἀπ' ὅλα, ὅτι ὅπως γιὰ κάθε λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ, ἔτσι καὶ γιὰ τὸν ὕπνο υπάρχουν μεγάλες διαφορὲς ἀπὸ ἄτομο σὲ ἄτομο. Ἀξιοσημειώτες διαφορὲς στὴ διάρκεια, στὴ θεώτητα καὶ στὴν ἡμέρα τοῦ ὕπνου μπορεῖ νὰ εἶναι φυσιολογικὲς καὶ νὰ ὀρισκωνται σὲ ἁρμονία μὲ τὴ γενικὴ ὑγεία τοῦ παιδιοῦ.

Υπάρχουν, ύστερα, παιδιά που κοιμούνται την ημέρα και ξαγρυπνούν τη νύχτα, άναυτηπόντας έτσι το φυσιολογικό ρυθμό. Το φαινόμενο εξηγείται με την υπερβολική εύαισθησία του παιδικού νευροφυτικού συστήματος και διορθώνεται με τον καιρό και με την κατάλληλη μητρική δόθεια.

ΟΙ «ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΤΡΟΜΟΙ»

42

Η πιο έντυπωσησική όμως μορφή είναι ο «ευκτερισμός τρώμες». Το παιδί κοιμάται δυο ή τρεις ώρες και ξαπλώνεται θυθισμένο στ' ύπνο βαθύ, ενώ φωνικά ακούγονται θορύβοι από το μυρμιγκό τρώμε, σά να αναπνέησε ο μικρός πάλιν στο κρεβάτι του, ύστερα από μία κραυγή τρώμου που μοιάζει σάν να ζητή θούθεια το παιδί. Τρέχεται να δής: ο μικρός είναι καθισμένος στο κρεβάτι του, με τα μάτια γουρλωμένα να (πού όμως δεν βλέπουν) και με μία έκφραση άγνωσης και τρώμου προφέρει άκατανόητες λέξεις και κοινές φράσεις. Άγχαλίζοντάς το διαπιστώνεται ότι τρώει.

είναι ότι κάποιο αγνώριδος όνειρο το τρομάζει και υπό την επίδραση του έξακολουθεί να δρισκεται ακόμα. Σιγά - σιγά, το παιδί ησυχάζει, χωρίς να ξαναποκτήσει συνειδητό των γύρω, συνέχεται και ξανακοιμάται πάλι. "Όμως, έσεις δεν έχετε ησυχάσει και δεν τολμάτε να απομακρυνήτε από το κρεβάτι.

Καί, πράγματι, ύστερα από λίγα λεπτά, ή σκήνη επαναλαμβάνεται. Ή ίδια κραυγή, το ίδιο ποσολάλημα, βλέμμα, ή ίδια τερούση, ο ήλιος κινήσεις αήμις ή φόδου. Αύτη τη φορά, όμως δεν σάν προκαταλάβει απότομα, και μπορείτε να αναλύσετε καλύτερα τη συμπεριφορά του. Το παιδί έχει το ύψος από να βέλη να φύγει για να γλυτώσει από κάποιο κινούνιο. Φέρνει το πρόσωπο μπροστά του, κρύβει το πρόσωπο στα χέρια, θέλει να τρέξει στο άλλο

Ἡ κρίσις ἐπαναλαμβάνεται, ὅχι σπάνια, πολλές φορές τὴν ἴδια νύχτα. Καὶ μπορεῖ νὰ περάσῃ μιά ὁλόκληρη ὥρα πρὶν τὸ παιδί, ἐξαντλημένο, ἐκνευρωμένο ἀπὸ τὸν ὕπνο του καὶ μπο-

αγκυλωματική που βρίσκεται στη βάση αυτών. Μία άλλη υπόθεση είναι ότι η αιτία είναι ο άμεσος εκδηλωτής και η υπερτροφία των αγγείων, η δυσκολία της αναπνοής που προκαλείται από το φρέδιο της ρινοφαρυγγικής κοιλότητας προκαλεί μια κατάσταση οξείας δηλητηρίασης (φυσικά προσοχή) από ανθρακικούς ανδρίτες, με συνέπεια η διαταραχή του ύπνου. Κι όταν παρατηρούνται τέτοιες κρίσεις σε ένα άδενοναθέ, παιδί, είναι ένας λόγος παραπάνω για μια χειρουργική επέμβαση.

Είναι όμως αναμφισβήτητο ότι μεγάλη σημασία έχει η ιδιοσυγκρασία, το περιβάλλον, η ανατροφή. Τα φαινόμενα όμως αυτά νυκτερινής άνησυχίας ανάγονται στα προβλήματα της παιδικής ψυχολογίας.

«Έχει, πράγματι, παρατηρηθεί ότι υπάγουν μία κληρονομική προδιάθεση. Το φαινόμενο είναι πιο συχνό στα παιδιά νεωρίων γονέων και στα παιδιά που ζουν σε μία παρατεταμένη οικογενειακή άμεσησφαιρα, στα νεωρτικά άτομα, υπεργυκινησιακού χαρακτήρα, που παραπονοιοιούν για συχνούς πονοκεφάλους, ταχυταλμίες, άσπασια, στα παιδιά με ζωήρ αναστασία ή σε κείνα που αναστρέφουν με έκαιρητική μαλθακότητα ή δοκιμασία υπεργύγερσης και όθοο. Άσπασια κίνηση των νεωρικών κρισηών είναι, επίσης, συνηθισμένη».

τα παιδιά συνήθως συγκινησεις που δοκίμασε την ημέρα ή τρομακτικές ιστορίες που διηγείται ή για να ή ο τρόμος που προκλήθηκε από έναν απροσδόκητο καυγά των γονιών.

ΕΡΜ. ΣΒΟΜΠΟΝΤΑ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 7

ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΣΤΗ ΖΩΗ

Ἡ θεωρία τοῦ Βιεννέζου καθηγητῆ Ἑρμαν Στόμποντα, θερμοῦ φιλέλληνα ποὺ γνωρίζει ἄριστα τὴ γλῶσσα μας, μεταφράζει Ἑλληνες συγγραφεῖς καὶ διαβάζει τὴ «Γυναίκα»!

Θὰ φανταζότανε κανείς ποτέ ἕναν
καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς
Βιέννης νὰ διαβάξῃ τὴ «Γυναίκα»;
Ὁ καθηγητὴς τῆς Ψυχολογίας τοῦ
Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, δόκτορας
Έρμαν Σδόμπμαντ, ἀρέσκειται νὰ
ξεφυλλίζῃ τὴ «Γυναίκα», νὰ ρίχνῃ
μὰ μὰτὰ σὲ ὅλα τῆς τὰ ἄρθρα, νὰ
ἐπιφεύρῃ κρίσεις καὶ πάντοτε νὰ δι-
ατυπῶναι μὴ ἀπορία:

— Γιατὶ ξένες κυρίες στὸ ἐξώφυλ-
λο;

— Οἱ Ἕλληνίδες ἔχουν δικαίως πρὸς φῆμὴ ὅτι εἶναι ὠραίες. Κομψές καὶ ὠραία μὲν Ἕλληνίδα, ἔχει ἐνδιαφέρον πρὸς πρόσωπο. Ἐκφραστικὸ. Λοιποῦν, γιὰ τὴν ἑξέως κυρίως «εἰς τὸ ἐξῆςφυλλο».

— Πού εἶναι τὰ γραφεῖα τῆς «Ἰωναίκας»;

— Στὴν οἰκὸν Πανεπιστημίου.

— «Α! Στὴν οἰκὸν Πανεπιστημίου».

ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ.

Γνωρίζει την όδο Πανεπιστημίου
 την όδο Σταδίου, τα Πατήσια, τις
 Πλάκας που είναι γραφική και έχει
 τις καλύτερες ταβέρνες, το Λυκαβη-
 ττό, ότι κείται στα βορειοανατολικά
 της 'Ακροπόλεως και είναι ο άγος-
 πτότερος περιπάτος των έρωτων
 νών. Γνωρίζει την 'Αθήνα, όποτα το
 φαντάστηκε από τα διηγήματά του
 Βουτρά. Κατά την γνώμη του, ο α-
 νθρωπίνως υπέροχος οδός του Βουτρά
 γραφείς παραμένει οδός του Βουτρά.
 Γνωρίζει την 'Αθήνα από τον Ξε-
 νόπουλο, τον Ταγκόπουλο και τον Ξε-
 νόπουλο, από τον συρτάρι έχει, με χρονί-
 ον γραμμάτια του Νιρβάνα. 'Ο Τα-
 γόπουλος και ο Βουτράς όρισκο-
 νται και αυτοί στο συρτάρι, ταμπό-
 λα διηγημάτων τους, μεταφρασμέ-
 νη γερμανικά, από τον κύριο κα-
 γητή τον ίδιο.

Καὶ δὲν ἔδειξαν, δυστυχῶς, οἱ
δοτικοί μας οἴκοι τὸ ἐλάχιστον
διαφέρουν γι' αὐτοὺς τοὺς Νεοέλ-
νες συγγραφεῖς, γι' αὐτὰ τὰ ἐξαι-
ρητικὰ διηγήματα.

Καὶ ποιά εἶναι ἡ ἰδιαίτερη πα-
τήρησι πού ἔχει νὰ κάνη γι' αὐτά
διηγήματα;
Ἰδιαίτερη ἐντύπωσι τοὺ κάνει
τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο περιγράφει
ὁ ἔρωτας στὴ νεοελληνικὴ λογο-
χνία. Ὁ ἔρωτας, ὅπως εἶναι σ:
Ἑλλάδα. Ἄλλες συνήθειες, ἄλ

λύτερος τρόπος συμπεριφορᾶς μπρ
στὰ σὲ τέτοιες ἐκδηλώσεις. Κατὰ
διάρκεια τῶν κρίσεων ὑπνοβασίαις
νυκτερινῶν τρόμου εἶναι ἀνάγκη
μὴ τρομοκρατῆσθε σεῖς ἢ ἴδια καὶ
μὴ τρομοκρατῆτε καὶ τὸ παιδί.

Προσπαθήστε μονάχα να τὸ ἐ-
ποδίσετε να πάθῃ κάτι κακὸ, πέφ-
τας ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἢ χτυπώντας
καμιά πόρτα ἢ στὸν τοίχο. Π
πάντων πρέπει νὰ ἀποφύγετε νὰ
ἐξυπνήσετε ἀπὸτομα. Προκειται, ὅπ-
εῖπαι καὶ παραπάνω, γιὰ παι-
με εὐαισθησία τοῦ νευρικοῦ συστή-
τος καὶ κάθε ψυχικὸ τραῦμα θὰ μ-
ροσε νὰ ἐπιδεινῶσι τὴν κατάστα-
ση.

παιδί ξυπνήση μόνο του, πρέπει

συμπεριφορά έχει στον τόπο του αὐ-
τός ο μικρός θεός, αὐτός ο παμύχι-
στος θεός. Είναι θυμωμένος. Είναι
καί εκδικητικός. Ἀλλά είναι καί κα-
ρισιώδης. Ναι, ναι, πολλές φορές
είναι ἡ διαγωγή του ἀνεκρίθητη.

Ἐπί χρόνια ὁ κύριος καλεῖται
διδασκαλογεῖται τὴν νεολαία. Τίς πε-
ντηπονητειακές παραδόσεις του τι-
παρολοιοῦσαν αὐτὸ μόνο ὅι φοι-
τητὰί, πάσης φύσεως ἦταν ὁ ἀκροα-
ταὶ του, ἀπὸ ἐλατὰ ἐπαγγελλομέ-
νες τίς ἡλικίας, υπερπλήρεις πάν-
τε ἡ μεγάλαι αἰθούσαι τῶν παραδο-
σεων, τὸ «Ἰνστιτοῦτον Μαξίμου».

Τελευταία, τὸ ἀπενεμήθη ἐκ μερὸς
τοῦ Δήμου τῆς Βιέννης, τιμητικὸ μί-
τάλλιο.

Ὁ κύριος καθεύδωντες εἶναι γνωστοὶ ἀπὸ τῆς ἐκρήνης του, ὅσον ἡ φωνὴ τῆς κληρονομικότητος. Ἐκινῶντας ἀπὸ τῆς θεωρίας τοῦ Ἱπποκράτους, «περὶ ἐβδομάδων», ἀπέδειξε ὅτι τὰ ἐτῆ τὰ διαιρούμενα διὰ πέντε ἔχουν μίαν πολὺ μεγαλύτερην σημασίαν, παρότι το ἔχαν διαπιστώσει ἀρχαίοι μας πρόγονοι. Εἶναι κοινὴ γὰρ γιὰ το γυναικῆματα αὐτὰ τὰ ἔτη καὶ ὡς ἐκ τούτου πολὺ κατάλληλα χρόνια γιὰ τὴν τέλει γάμων. ὁ θεὸς Ὑμέναιος θὰ τοὺς δῇ μετὰ τὴν μάτη τοὺς νεονυμφεύτους καὶ θὰ τοὺς εὐλογῇ. Τὰ παῖδιά τοὺ θὰ γεννηθῶν ἀπὸ τέτοιαις χρονίαις, τῆς ἐπὶ τούτοις περιόδου, ὅπως τῆς ὀνομαζομένης κύριος καθηνότης, διακρίνονται ἀπὸ τῶν ἄλλων, ὅχι μοναχὰ γιὰ τὴν μεγάλαν ζωτικότητα, ἀλλὰ εἶναι καὶ προικισμένα μετὰ πνευματικῆς ἀρετῆς. Ἀπὸ μίαν στατιστικὴν ποὺ περιλάμβανε πλεον ὅτι 500 μεγάλους ὄντας, προκύπτει ὅτι οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτοὺς προέρχοντο ἀπὸ μητρικῆς πατρὸς ποὺ γεννήθηκαν ὅταν ἦτο τοιο εὐνοϊκὸν χρόνον, ἐτὸ χρόνο 73.

Τὰ χρόνια πού διανύουμε κατὰ
ζωή μας δὲν εἶναι διόλου τὰ ἴσα
ὡς πρὸς τὴ σημασία τους. Ἀκό-
μα ὅταν μεγαλώσουμε καὶ περσι-
με τὰ πέντηνα καὶ προχωρήμε π-
ρὶ τὰ κάτω, πάλι δὲν εἶναι τὰ ἴδια.
Ζωή μας ἄλλωστε δολιχότερη, ἀπὸ
ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος της, ῥεεῖ κυμα-
ειδώς, σὲ γραμμὴ κυματοειδῆ.
Κύμα, μὴ πέφτει καὶ μὴ σπῇ.
«Ὁμοῦ τέτοια κύματα εἶναι ἡ ζωὴ μ-
ἐν.»
Τὸ καθένα τους βρίσκεται σὲ μὴ

δη τὸ πρόσωπό σας γαλήνιο. Ἄν
πὸ τὴν κατάστασι τῆς ἀγωνίας
ναπέσῃ, χωρίς νὰ ἐξηπνῇ, σὲ ἡ
ὁ ὕπνο, τόσο τὸ καλύτερο. Τὸ σπ
δαῖο εἶναι νὰ μὴν ἐπιμείνετε νὰ
ἐξηπνήσετε.

Ἀντίθετα, μπορείτε να κάνετε πολλά για να ἐμποδίσετε τὴν ἐξάπλωση τῶν κρίσεων. Σ' αὐτὸ τὸ θέμα θὰ χρειασθῇτε ὅλη τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν εὐφύια σας, ἀλλὰ προὔπῃ ὅλα τὴν ψυχραιμίαν σας.

Ἐφαρμόστε ἐκεῖνο πού μποροῦν
να ὀνομάσουμε ὑγιεινὴ τοῦ ὑπνους.
Παιδιὶ πρέπει νὰ τρώῃ ἀπὸ νωρί-
στα φαγητό, ὥστε νὰ μὴ κοιμάται
φορτωμένο τὸ στομάχι. Εἶναι κα-
τερο νὰ μὴ θερμαίνεται πολὺ ἡ
δατοκάμαρα, τὸ στρώμα νὰ μὴ εἶ-
ναι πολὺ μαλακό, οἱ κοῦβέρτες ὅχι
πολύ βαρύνοντες. Καὶ νὰ κοιμάται μὲ τὸ π

πρόστασι 7 ἐτῶν ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ προηγούμενόν του, ὅπως οἱ ἔρευνης τὸ ἀπέδειξαν, κατὰ τὸν κύριο καθηγητή.

Τὰ ἐπιστάθια αὐτὰ κύματα εἶναι πολλὰ ἀποδείξεις γιὰ τὸν ἀνθρώπινον ὁργανισμό, λέγει ὁ κύριος Σέδριμπατον καὶ γύρω σ' αὐτὰ ἀποκρυφίσανται καὶ τῶν ζωῶν. "Ὁν πάρομοι δηλαδὴ τὰ χρόνια πού ἔχουμε ζήσει καὶ τὰ διατρέξουμε διὰ τοῦ 7, θὰ δοῦμε ὅτι τὰ χρόνια πού ἤμασταν 7 ἢ 14 ἢ 21, 28, 35, 41, 49 ἐπὶ καὶ καθένης, εἶναι ἢ ἦταν τὰ πτωχαιότερα τῆς ζωῆς μας.

Μιλούν συνήθως για την ηλικία των γονέων. Υποστηρίζουν ότι όταν οι γονείς είναι ξεπερασμένης ηλικίας, κάνουν παιδιά όχι ολότελα υγιή Σφάλμα. Μήπως ό φιλόσοφος Λαΐπνις δεν γεννήθηκε από πατέρα που ήταν ήδη 49 χρονών; Ο μουσικός Χάιντλ γεννήθηκε επίσης από υπερ-ήλικα πατέρα 63 ετών!

«Ὅριστε λοιπόν! Ἡ ἔποχὴ μας δὲν εἶναι τόσο ξερὴ, τόσο στεγνὴ, ὅπως τὴ νομίζαμε, τόσο κυκλωμένη ἀπὸ τὴν χημεία, τὴ φυσικὴ, τὴ μηχανικὴ τῶν τρεῖς αὐτὲς φοβερὲς κυράδες ποὺ μᾶς ἔφεραν τοὺς σπουτὶκὺν καὶ ὅλο το καταρμένον τοὺς τὸ συνάφι καὶ μᾶς κατάρνησαν ἔτσι τὴν κάθε ποίησιν μᾶς ὑκρέμισαν τοὺς μαγεμένους οὐρανοὺς, μᾶς ἐξερρίζωσαν τοὺς κήπους τοῦ Παραδείσου, μᾶς διέλυσαν τὴν ἀστροφίαν τῶν Ἀγγέλων.

Ορίστε! Στην εποχή μας υπάρχουν
χει ένα 7, γεμάτο μυστήριο, που κα-
νείς δεν ξέρει από που ξεστρώσω-
νά χαριτωμένο 7 με κινήσεις αίλου-
ρου και κερατάκια διαβόλου που
ταν πιάσει στα χέρια του το τιμό-
νι της ζωής μας...

Δὲν προφαίνω νὰ τελειώσω τὰ λόγια μου καὶ νιώθω νὰ μὲ συντριπὴ τὸ ἀσπντρὸ βλέμμα τοῦ κυρίου καὶ θνητοῦ. Εὐλόγω τὸ Θεὸ ποὺ ἐγγὺς τέλειψα ἤδη τὰ θρανία καὶ ἂς ἔχῃ περάσει ἀναριθμητὰ ἔτη, ἔκτοτε. Ἐν τὸς τοῦ νιώθω μαθήτριά. Καὶ εἰν συνθηβὰ τῶν μαθητῶν, τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ πρὸ τῆς ἔδρας, νὰ εἶ δόλῃ μέγα τὸς νῆ ὀψια τῆς μαθητῶς, δι' ὃ καὶ ριχθῶν ἀπεγνωσμένῳ ματιές στὸ τὶ θὰ τοὺς σφουρίξοι συνωμωτῆς.

Ξεφυλλίζω καὶ γὰρ τῶρα τὰ συ
νέγραμματα τοῦ κυρίου καθηγητοῦ.

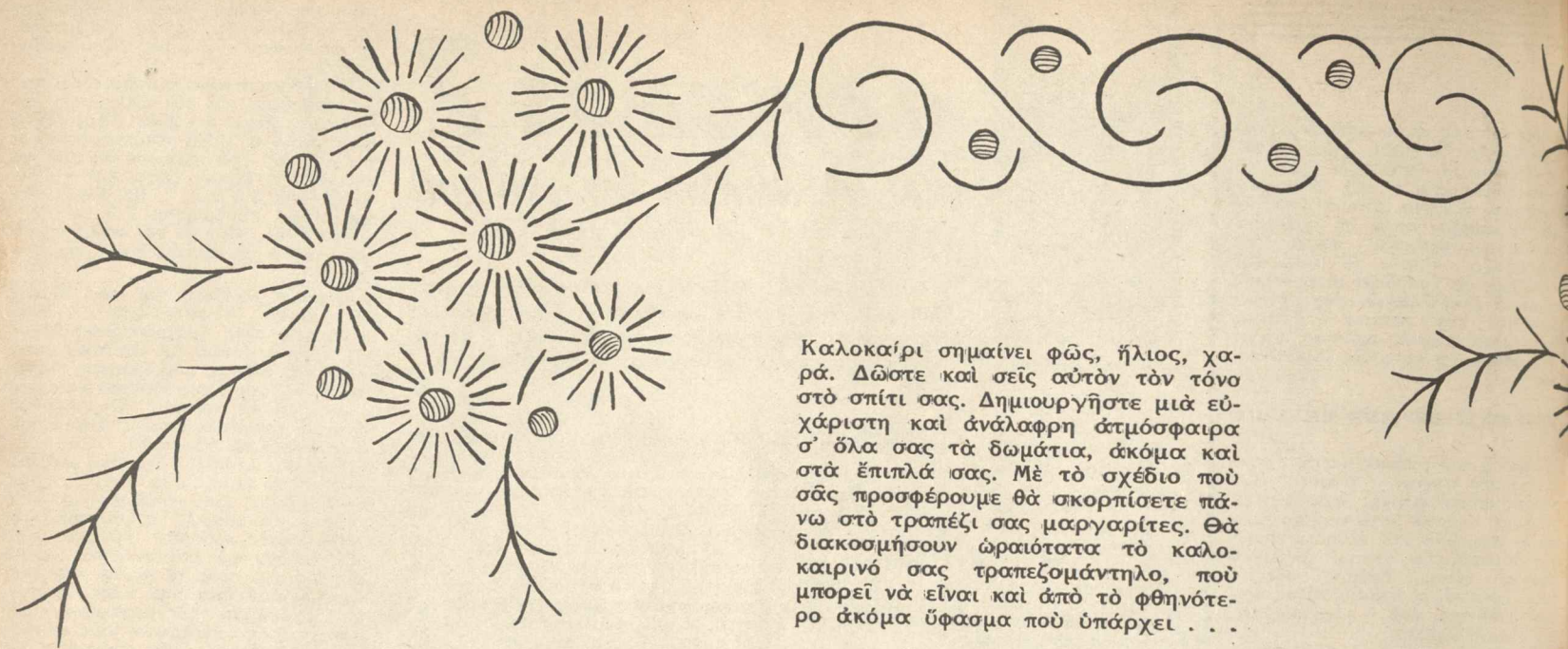
Τὸ ἔτος τοῦ 7, γὰρ τὸν ἄνδρα,
ἔτος τοῦ 7 γὰρ τὴν γυναῖκα. Ὁ ἅγιος
ἐργασία τοῦ ἔτους τοῦ 7 τοῦ πατέ-
ρος καὶ τῆς μητέρας. Τὸ μοναδικό π.
61. Τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο π.
61. Ἡ ὕψηλ ἡ περίοδος καὶ ἡ χαμη-
λή τοῦ 7. Τὰ ἑπτά παιδιὰ κλητ. κ.
Ὅταν ἐρχεται ἡ ὥρα να φύγω
συνομιλήσεις ποὺ δὲν εἶναι πᾶς ὁ
σπέρς κυρίου καθ' ἑαυτὸν. Ἐκεῖ
να γίνει ὁ ἀγαπώτατος φίλος. Ν.
λέγει:

Σ' ένα από τα τελευταία φύ-
λης «Γυναίκα» μία αναγνώστρια
φράζει φόβους, έπειδη έφερε αρ-
ηδη ένα παιδι στον κόσμο. Το γε-
νος αυτό δέν πρέπει να τή ρήνχη
συλλογή. Ο Ντάρβιν είχε υπερλή-
μητέρα. Επίσης ο μουσικός Μπρε-
χάρ ένα πλήθος άλλων μεγάλων
δωών

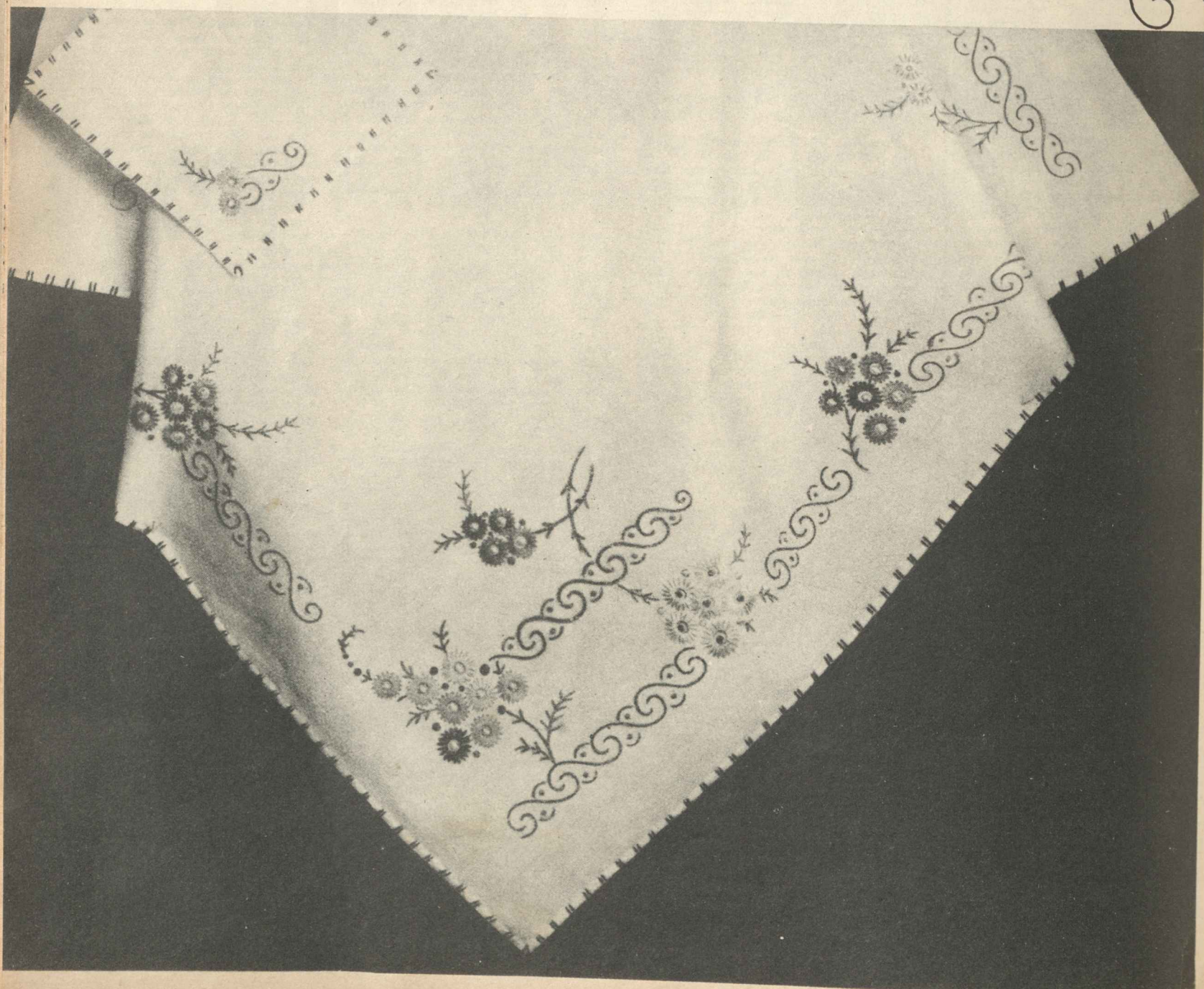
Πηνελόπη Μαξίμου

«Αν δυσκολεύεται να κοιμηθεί, ρομμε να το βοηθήσουμε κανονι του ένα μπάνιο ή ένα χλιαρό ν πριν πάει για ύπνο, ακολουθούμε λίγη γυμναστική. Μπορούμε να δώσουμε ένα ζεστό από ένα φυ καταπραυντικό, όπως είναι το χ μηλί ή το τίλλιο.

Μεγαλύτερη όμως σημασία έχει η ψυχολογική και νοσηφική πείρα. Αυτή μπορεί να αποβεί καθ' ύλην μόνο φράσι: μην εισάγετε στη ζωή του παιδιού καμιά ατίττα που συγκρούεται και προσπαθήστε το απαλλάξετε από κείνες που έρχονται μόνο του. Αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος να φροντίσετε τον ύπνο του.

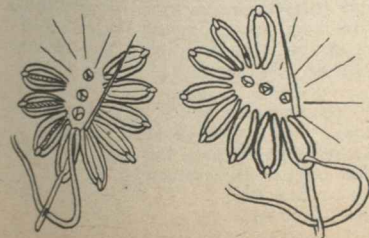
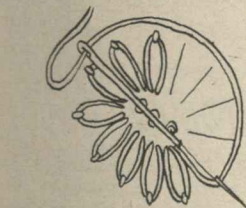
Καλοκαίρι σημαίνει φώς, ήλιος, χαρά. Δώστε και σεις αυτόν τόν τόνο στο σπίτι σας. Δημιουργήστε μια ευχάριστη και ανάλαφρη ατμόσφαιρα σ' όλα σας τα δωμάτια, ακόμα και στα επιπλά σας. Με το σχέδιο που σάς προσφέρουμε θα σκορπίσετε πάνω στο τραπέζι σας μαργαρίτες. Θα διακοσμήσουν ωραιότατα το καλοκαιρινό σας τραπέζομάντηλο, που μπορεί να είναι και από το φθηνότερο ακόμα ύφασμα που υπάρχει . . .

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μαργαρίτες στο τραπέζι σας!

Το σχέδιο του σημερινού μας τεύχους είναι κατάλληλο για τραπέζομάντηλο τσαγιού ή φαγητού. Το μοτίφ που σάς δίνουμε είναι ή μία γωνία του κεντήματος και που θα επαναληφθεί, αφού προεκτείνετε τις πλευρές όσο χρειάζεται και στις τέσσερες γωνίες. Κεντήστε σε λινό ή ημίλινο ύφασμα (όπως δείχνουμε στα παραπλευρή με βελονιά μαργαρίτας) με ριζοβελονιά και άνεστατά τα πουά. Θα χρειαστείτε δυο τόνους πράσινο για τα στελέχη και τα φυλλοποιήστε και διάφορα χρώματα για τις μαργαρίτες, ρόζ, σάξ, λαράκια και κίτρινα. Τις γιρλάντες που συνδέουν τα με το κέντρο τους κίτρινα. Τα πετσετάκια θα κεντήσετε ένα μικρό μοτίφ από το σχέδιο και το τελείωμα θα γίνει με λεπτό στρίφωμα που θα πιάνετε με κάθετες βελονιές στο πράσινο χρώμα. Μια δημοφιλή παραλλαγή του σχεδίου αυτού είναι να το κεντήσετε σε χρωματιστό ύφασμα με λευκή κλωστή για τις μαργαρίτες, με κίτρινα τα κέντρα τους και πράσινα τα φύλλα και τα στελέχη. Οι γιρλάντες θα γίνουν ανοιχτότερες από το ύφασμα.

Περνάτε εύχарιστα τήν ώρα σας

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Οριζοντίως:

1. Δεν έχει άρχηγό, ή- γεσία.
2. Το κρατάνε και με- ταφορικά στα χέρια. — Τό τέταρ- το μιάς πεσέτας (νόμισμα).
3. Τον είπαν «γενναίο των γε- ναιών». — Κάτι που έχουν οι γε- νναίκες του κόσμου.
4. Η μάνα του Δία. — Πρό- θεσις της αρχαίας. — Ουδέτερο άντωνυμίας.
5. Κλασικό φιλμ γκράν γκινιόλ.
6. Διφθογγος. — Αρχαίος σύνδεσμος. — Θύμα της τεχνητής μεταξής.
7. Παίζεται στο θέατρο. — Τι- μάτια από την εκκλησία.
8. Μεταφέρει αντίστασι. — Στρα- τηγός της Γαλλικής επανάστασε- ως. — Επιφώνημα.
- 9) "Όνομα 2 αμερικανών προέ- δρων. — Αιγυπτιακή θεότης.
10. "Άρθρο. — Μικρός προφή- της του "Ισραήλ. — Σημαίνει και μαζί.
11. "Αρρώστεια. — "Ηρθε απ' την Αμερική.

Καθ'έτως:

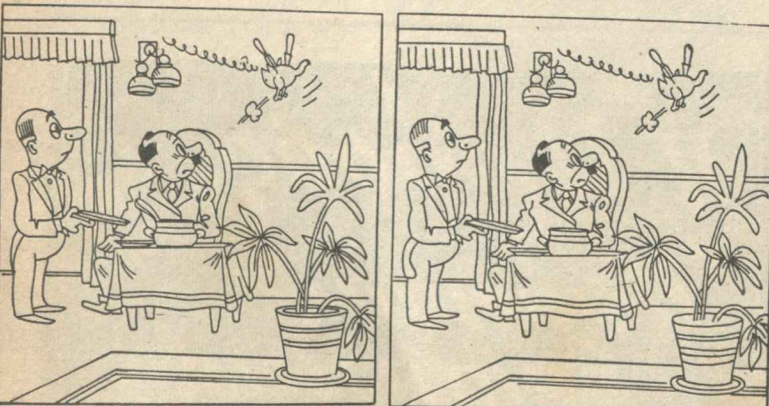
1. "Όπως και νάναι μάς κου- ράζει.

ΤΑ ΜΗΛΑ

Οι τρεις Χάριτες περπατούσαν στην έξοχη. Κάθε μιά τους κρα- τούσε στα χέρια τον ίδιο αριθμό μήλων. Καθώς εβάζιζαν συναντή- θηκαν με τις ένενά Μούσες που έ- καναν κι' εκείνες τον περίπατό τους. Με προθυμία οι τρεις Χάρι- τες μοιράστηκαν τα μήλα τους με τις ένενά Μούσες. Καί, δίκαια καθώς ήταν, μοίρασαν ισάριθμα μήλα σε κάθε μιά. Τώρα, ύστερα από τη μοιρασιά αυτή, όλες — Μούσες και Χάριτες, έχουν ίσο ά- ριθμό μήλων στα χέρια. Ποσα μή- λα είχε άρχικα στα χέρια της ή κάθε Χάρις;

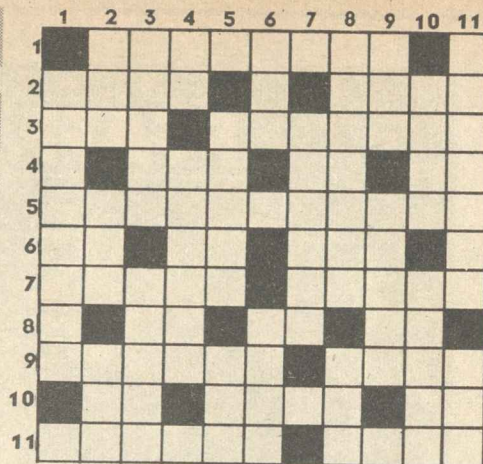
ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

"Ένας κύριος μπαίνει σ' ένα δι- βλισπωλείο και λέγει:

ΤΟ ΨΗΤΟ ΕΚΑΝΕ ΦΤΕΡΑ

Φυσικά, βλέπετε και μόνες σας ότι το ψητό έκανε φτερά. "Αλλά δεν βλέπετε και τίποτ' άλλο; Κι' όμως ή δεύτερη εικόνα διαφέρει σε όχτώ ουσιώδη σημεία από την πρώτη. Δοκιμάστε λοιπόν τις ικανότητές σας: πρέπει να τα βρήτε το άργότερο και τα όχτώ μέσα σε τρία λεπτά!

2. "Έπειδή. — Τό συναντάς συ- χνά στις πόλεις και την ύπαιθρο της Νοτίου "Αμερικής. — Μουσικ- ή νότα.
3. Δουλειά που θέλει ψαλίδι ή μηχανή. — Εξωτικός καρπός.
4. "Επίρρημα ή διφθογγος. — "Ενοχλητικά τό καλοκαίρι.
5. Μάς θυμίζουν τον "Ησαΐ. — "Η κόμη του ξυρφοιού είναι έργο του.
6. Περιφανο ζώο. — "Ελληνικό βουνό.
7. Κένταυρος που σκότωσε ό "Ηρακλής.
8. "Εκδικήθηκε τον "Αγαμέμνονα. — Ποταμός της Σιδηρίας, παρα- πόταμος του "Όμπ.
9. Αιγύπτιος θεός, αδελφός του "Όσιρι. — Κατά τη μυθολογία σώθηκε από ένα δελφίνι.
10. Πόλις στη θόρεια "Ιταλία όνομαστή για τα κρασιά της. — "Εχθρός του... ποδορόδρομου.
11. Είναι δίπλα σας. — Παλιά πρωτεύουσα του Μαρόκου.

—Θά ήθελα ένα άστυνομικό μυ- θιστόρημα. Μά άληθινό άστυνομι- κό μυθιστόρημα... με μπλόκους, φό- νους, σκληρές τρώμους και μυστη- ρίου και τα παρόμοια.

—Νά πάρετε τότε αυτό έδώ, τον συμβουλευέ ή πωλήτρια, δί- νοντάς του ένα διόλιο. Είναι τόσο τραμακτικό που θα σας σηκωθούν οι τρίχες της κεφαλής από την ά- γωνία.

—Δεσποίνις, δεν ήρθα έδώ για να με κοιροδέμστε, άπαντά άναγκα- κτισμένος ό κύριος. Εύχαριστώ πολύ, δεν θέλω διόλιο!

Καί φορώντας τό καπέλο του, που τό είχε βγάλει καθώς είχε μπη στο κατάστημα, δγαίνει θυμωμέ- νος στο δρόμο.

Γιατί τάχα παρεξηγήθηκε ό κύ- ριος, άφού τόσο προθυμα θέλησε να τον εξυπηρετήσει ή πωλήτρια;

ή Μαγεμένη Γή...

εύθυμία του Μπουν όταν της έδωσε αυτό τό όνομα. «Σ' άνάμνησι της σκηνης στο μπαλκόνι, Μαίριρ», της είχε πη.

Μά ό Πήτερ δεν χαμογελούσε. Σή- κωσε την κούκλα και σά ν' άπευθύ- νονταν σε κείνη είπε:

—Μη φύγης καμιά μέρα με κα- νένα Ρωμάιο, μικρή "Ιουλιέττα. Θά είσαι πιο εύτυχισμένη έδώ στα μαζι- λάρια σου.

—Γιατί της τό λές αυτό; ρώτησε με περιέργεια ή Μαίριρ. Γιατί να μη φύγη με κανέναν Ρωμάιο;

—Γιατί μπορεί να μη διάλεγε τον καλό!

"Η Μαίριρ τον κύτταξε. "Ηταν όρ- θιος εκεί με τη ροζ κούκλα στα χέ- ρια, με τα άνάκατα μαλλιά του που έρχιχαν χρυσές ανταύγειες και τα γαλανά μάτια του που κύτταζαν τα δικά της. Δεν ήταν παράξενο γιατί άρεσε τόσο στις γυναίκες. Δεν ήταν παράξενο γιατί ή Λού "Γκόρμαν...

Μέ έλαφρά ψυχρό τόνο ή Μαίριρ του είπε:

—"Αν έφευγε μ' ένα έραστή που δεν θάταν καλός, αυτό θα σήμαινε ότι αυτός δεν θάταν ό Ρωμάιος!

"Ο Πήτερ άφησε την κούκλα και έαναγύρισε κοντά στο κρεβάτι της Μαίριρ.

—Είσαι εύτυχισμένη; ρώτησε.

—"Αλλά ναι, Πήτερ, είναι φανε- ρό.

—"Όχι και τόσο «φανερό». Καί ζηλεύω τό Ρωμάιο...

—Πήτε, σε παρακαλώ!

—"Ω! ξέρω. "Υπάρχουν πράγμα- τα για τα όποια δεν κάνει να μιλάς κανείς. "Όμως μπορεί να μη ξανα- βρώ εύκαιρία να σ'απώ. Μαίριρ, στο λέω ειλικρινά, θέλω να είσαι εύτυ- χισμένη. Κι' αν μπορώ να κάνω κά- τι...

Σταμάτησε. "Επικράτησε για λί- γο σιωπή, που την έπασσε ή Μαίριρ με φωνή που έτρεμε:

—Πόσο ευγύνικος είσαι, Πήτερ!

Του άπλωσε τό χέρι της κι' αυτός τό πήρε και τό φίλησε. "Υστερα χω- ρίς να πη λέξι δγñκε από τό δωμά- τιο.

Περιμένοντας τό Μπουν έκανε βόλτες στη δενδροστοιχία του κήπου. "Όραία άσπρη τριαντάφυλλα άνθι- ζαν γύρω. Μέσα στο μυαλό του Πή- τερ συγγέονταν ή Μαίριρ και τα τρι- αντάφυλλα εκείνα. Είχε φύγει γρήγο- ρα από τό δωμάτιο, γιατί άν έμενε θάλεγε πράγματα που δεν έπρεπε να πη. Κάτι τέτοιες συναντήσεις ήταν μία φοβερή δοκιμασία για την ψυ- χραιμία του.

Τό μεγάλο άμάξι του Μπουν φά- νηκε τρέχοντας ολотаχώς και ήρθε και σταμάτησε στην είσοδο.

—Πώς είναι; ρώτησε άνήσυχος.

—Καλύτερα.

—Μά τί συνέβη;

—Τη φόβισε ό Τύντωλ. Είχε ά- πειλήσει νάρθη να σε δη και τον πρό- σεχα. "Αλλά σήμερα γυρίζοντας στο σπίτι μου άνακάλυπα πώς είχε φύ- γει και έπειδή ήταν μεθυσμένος έτρε- χε να τον βρώ. Είπε στη Μαίριρ ένα σωρό πράγματα. "Εφτασα τη στι- γμή που είχε πέσει κάτω λιπόθυμη.

"Ο Μπουν τόν δέικοψε:

—Δεν πιστεύω να ένωσης ότι την άγγιξε!

—"Όχι. Καί κανονικά δεν θάπρε- πτε να είχε τόσο ταραχτή, όστε να λιποθυμήσει. Φοβάμαι μήπως είναι ή καρδιά της. Δεν μπόρεσα να την έ- ξετάσω λεπτομερέστερα, αλλά έχω τη γνώμη ότι κάτι δεν πάει καλά στην καρδιά.

Στέκονταν κι' οι δύο όρθιοι στο κατώφλι του σπιτιού. "Ο Μπουν φα- νόταν συλλογισμένος.

Εύχαριστώ για τη βοήθεισά, "Υπάρχει στην Τάμπια ένας καλός καρδιολόγος και θα τον φέρω.

"Ηταν ένα είδος άποπομπής κι' ό Πήτερ τό κατάλαβε άμέσως.

—Τό σπουδαιότερο είναι να μεί- νη ήσυχη, είπε.

—Θά μείνι. Στο άναμεταξύ πέρ,

στον Τύντωλ να μη φανη κατά δώδε, αν θέλη να μην έχη φασαρίες.

"Αν ήμουν στη θέση σας δεν θα προσπαθούσα να χειροτέρενα τα πράγματα.

—Με τον Τύντωλ; Καί γιατί;

—Διάβολε! "Υπάρχει κάποια ύ- πόθεσι και τό ξέρετε καλά.

Τό πρόσωπο του Μπουν έγινε σκληρό.

Τό πιστεύεις; Είπε. Λοιπόν, άκούσε με: Καλά θα κάνης να μην άνακατεύσας σ' αυτές τις δουλειές. Φέρον!

—Πώς θα μπορούσα να μένω έ- ξω, όταν ένας άνθρωπος έχη την ά- νάγκη μου;

—Εγώ πάντως σε είδοποίησα και κάνε όπως καταλαβαίνεις, άπάν- τρας, με άνυπόφορη άναιδία ό Μπουν.

—Με είδοποίησες για ποιά πρά- γμα;

—"Ε, νά... Θά μπορούσα να σου δημιουργήσω μερικές δυσκολίες.

—"Εμένα;

—"Ακριδώς.

"Ο Πήτερ προσήλωσε πάνω του τό δλέμμα και έαφνικά έδαλε τα γέ- λια.

—"Αν πιστεύης, Μάσγκραιφ, ό- τι για ένα σπίτι και μία υποθήκη πάνω του θα σου πουλήσω και την ψυχή μου, κάνεις λάθος!

Άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά, αλλά σταμάτησε στα μισά.

—Άφησα ένα φάρμακο στην Τζούλια για τη γυναίκα σου. "Όταν θα άνέδης φρόντισε να της δώσουν άλλη μία δόσι. Αύριο τό πρωί θα εί- ναι κατά πάσα πιθανότητα καλά, αλλά είναι καλύτερα να μείνι στο κρεβάτι ως ότου την εξετάσει ειδι- κός.

"Η φωνή του ήταν ψυχρή, άπό- σπωπη. Τίποτα δεν έμενε από τό ύ- φος προκλήσεως με τό όποίο είχε άντιμετωπίσει τό Μπουν πρό όλί- γου. "Εκλείσε την πόρτα και δρεθή- κε στον κήπο. "Εκεί άρχισε να γελά μονάχος του. "Ο άνθρωπος αυτός ή- ταν τρελλός να τον άπειλή. Θά του έπαιρνε τό σπίτι! "Ε, άς τού τα έ- παίρνουν όλα! "Ο Πήτερ θα ήταν ό Πήτερ Φέρρυ, με ένα όνομα που μπο- ρούσε να κερδίσει τη ζωή του.

Καθώς περνούσε στον κήπο στά- θηκε να κόψη ένα μπουμπουκί, από μία άσπρη τριανταφυλλιά και τό έ- βαλε στο πέτο του σακκαριού του.

"Επειτα άπομακρύνθηκε, άνέδηκε στο αυτοκίνητό του και ξεκίνησε...

Ο ΠΗΤΕΡ πήγε να πάρη τό βάνς Τύντωλ στο σπίτι του Ντένις και να βρήκε νηφάλιο, όχι όμως και μετ- νοιμένο για ό,τι είχε κάνει.

—Θά τον τραβήξω στα δικαστή- ρια και ξέρετε αν έχω δίκιο! είπε θυμωμένος στον Πήτερ.

—"Αλλά ή κυρία Μάσγκραιφ εί- ναι άθώα και θα μπορούσε να την εί- χεις σκοτώσει μ' αυτό που έκανες!

—Κι' αυτός σκότωσε τη γυναίκα μου!

—"Ελα, άρκετά! είπε ό Πήτερ!

"Ο Ντένις, που καθόταν χωρίς να μιλά σε όλο αυτό τό διάστημα, άπο- φάσισε να επέμβει.

—"Ακούστε με, είπε, θα πάω να δω τό Μπουν Μάσγκραιφ. "Ισως κατορθώσω να τον πείσω για τό δι- κιο του βάνς. Καί τώρα πάμε όλοι στον κήπο να πάρουμε τό τσάι με τη Τζίκινς και τη Σίντυ.

Σε λίγο ό Πήτερ κρατούσε τη Σίντυ στην άγκαλιά του και ένωι- θε να ησυχάζη κάτω από τα μικρά αυτά χεράκια που τό γάιδευαν με μαγούλα. Κι' ό ίδιος ό Τύντωλ είχε ήσυχασει μέσα στην φιλική αυτή ά- μόσφαιρα. "Ετσι όταν έβγαιναν οι τρεις με τ' άμάξι του Πήτερ, ό Τύν- τωλ είπε στον τελευταίο αυτόν με μελαγχολικό ύφος:

—"Α! αν ό κόσμος ήταν φτια- γμένος από ανθρώπους σαν και σάς, γιατίρ...

—"Αν ό κόσμος ήταν φτιαγμέ-

νος από ανθρώπους σαν και μένα, ίσως ό Πήτερ, θα πήγαινε κατά διαδόλου, γιατί θα ήταν ένας κόσμος από άθεράπευτους παλαδούς!

—"Όλοι μας είμαστε λίγο - πο- λύ παλαδοί, είπε ό βάνς, αλλά οι χειρότεροι είναι αυτοί που κάνουν κακό στους άλλους. "Αρχίζω να πι- στεύω ότι υπάρχουν στον κόσμο δυό είδη ανθρώπων: Αυτοί που σκέ- φονται πώς να κάνουν κακό και αυτοί που σκέφτονται να βοηθούν τους άλλους. Καί πιστεύω ότι ό Θεός εί- ναι με τό μέρος των τελευταίων.

Τό σπίτι του Πήτερ, όταν γύρι- σαν, ήταν λουσμένο στο φώς. Τα νε- ρά του κόλπου άστραφταν στις χρυ- σές άκτινες του ήλιου. "Ο νεαρός γι- ατρός ήταν εύτυχισμένος όταν γύριζε στο σπίτι του. "Η Σίντυ νύσταζε κι' ό βάνς θα άνέβαινε να ξεκουραστή λίγο περιμένοντας την ώρα του φα- γητού. "Ο Πήτερ είχε τον καιρό να καθί ένα υπάνιο και να ξεπλώσει στην βιμονιδια.

Στο γάλ βρήκε ένα γράμμα της Λού. Είχε λάβει πολλά από την ή- μέρα που είχε φύγει έαφνικά για τό νησι των Στόκ — "Αρονλντς.

Λίγο μετά τό πάρτο του Πήτερ. Την πρώτη φορά που είχε γράψει για να πρη άπογαιρέτησιν και να του συ- στήση να μη την έχασει. Στη δεύ- τηρη, γεμάτη μελαγχολία, τον πα- ραλούσε σχεδόν να της γράψη. Καί να τώρα που είχε ρθη και τε- λούση, με άρκετά φουσκωμένο φά- ρμακο στην καρδιά του.

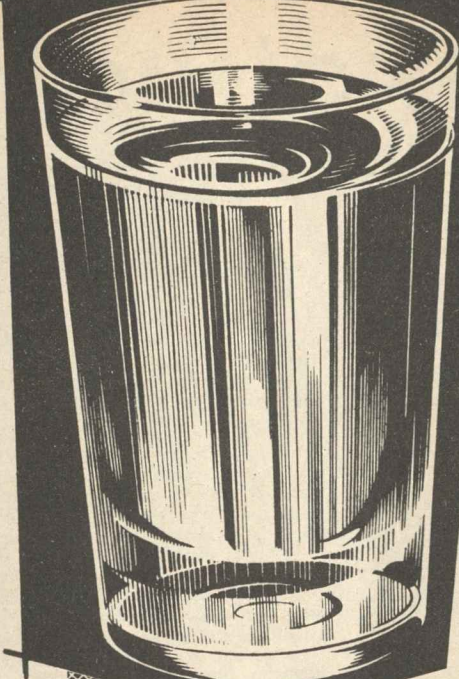
—"Η σφαγίδα προελεύσεως, όταν άνοιξε τό γράμμα ήταν από την Τά- μπη και είχε σταλή την περασμένη ήμερα.

—"Εγώ είμαι πάλι, άγαπημένο μου Πήτερ, και τώρα μόλις έμαθα ότι ή μίς Χαμίλτον παντρεύτηκε. Πώς έγινε αυτό, Πήτερ; "Η καρδιά σου έσπασε μήπως; Στην περιπτώ- σιν αυτή, έπιτρέψε μου να κολλήσω τό κομμάτι της.

—Δεν άπάντησε ούτε σε ένα μο- νάχα από τα γράμματά μου, ούτε και όταν πρό όλίγου σε πήρα στο πλέκονο. Οι Στόκ — "Αρονλντς έχουν άντικυβόλο στην έδώ για λίγες μέρες. Κάνουμε μία άπέλειωτη κρουαζιέρα από τό ένα νησι στο άλλο. "Αλλά τώρα είμαστε έδώ και θα ήθελα να έρθης να με βής. Θέλω μάλιστα κα- τί πάρα πάνω. Νά σε πάρουμε μαζί μας στο νησι για τη Βαλτιμόρη. Α- ντιστρέψω όλοι να σε έχουμε μαζί μας και φαντάσου τί θα γινόταν αν ήθελες να άνοιξης τα μάτια σου και να άποφασίσης να γυρίσης εκεί κά- τα. "Οι γιατί έπιμένεις σ' αυτό, Πή- τερ; Τί σε κρατάει έτσι στη Φλώ- ρνς, τώρα που παντρεύτηκε ή Μαί- ριρ Χαμίλτον; "Ασφαλώς δεν θα ύ- παρχη τίποτα πιά, δεν είναι έτσι; Καί θα μπορούσες να άποκτήσης φή- μη και μία εξαιρετική πελατεία, στην Τσάρλς Στρίτ, με άρρωστους που θα έρχονταν να τους εξετάσης με τις Ρόλς - Ρόυς τους. Θά ήταν ό,τι χρει- αζόταν για σένα! Νομίζω πώς σε έλπειω με δυό νοσοκόμες με άσπρες μπλούζες, έναν άνθρωπο στην πόρτα και ένα βοηθό για τις μη ένδιαφέ- ρουσες περιπτώσεις. "Όλες οι γυναί- κες θα τραλαινώνται για σένα κι' όλοι οι άνδρες θα σε ζηλεύουν. "Α- ρέξει τον κόπο, δεν βρίσκεις;

—"Αν δεν έρθης να με βής θάρθω ένώ σε σένα. Μου φαίνεται πώς όλος ό ένωγισμός μου πάει περίπατο ό- ταν πρόκειται για σένα. Πιστεύω πως έχω δίκιο να θέλω να σε άπο- σπασω από τό Ντένις Κόλτ και τις χιμαρές του για να σε φέρω σε έ- να μέρος που θα με βοηθήσει να ζή- σω όπως πρέπει να ζή ένας άνδρας της εποχής μας κι' όποιος ζούσεσ όταν ήμουν εκεί έγώ και χορεύαμε οι δύο μας κάθε βράδυ κάτω από τό φως της σελήνης, θυμάσαι;

Καί βέβαια θυμάται. "Ηταν μία από τις μαγικές εκείνες νύχτες που ό άνδρας χάνουν τό μυαλό τους, μία νύχτα που αυτός και ή Λού, χορεύ- οντας μετά τό φαγητό, είχαν δια- στείσει τό γάλ χορεύοντας άκόμα και στα σκαλοπάτια μέχρι την άμμου-

Κάθε φορά
που πίνετε
ένα
ποτήρι νερό,
σκεφδhτε
την

ΙΖΟΛΑ

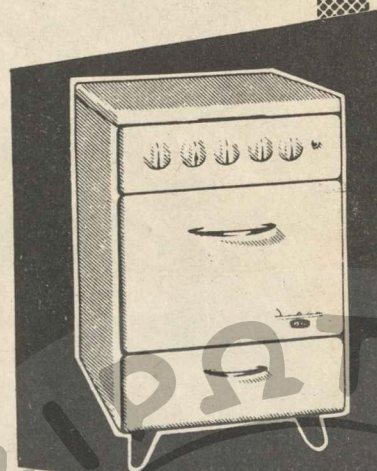
Γιατί και ή ΙΖΟΛΑ σās σκέπτεται κάθε μέρα, φροντίζοντας να καλύτερευη πάν- τοτε την ποιότητα και να ελαττώνη συ- νεχώς τις τιμές.

ΚΟΥΖΙΝΑ Κ 700. Με τρεις έστίες των 1.800, 1.200 και 800 θάττ • Οι έστίες είναι από ειδικό χυτοσίδηρο και άποδι- δουν ταχύτητα • Φούρνος με θερμοστά- τη, μεγαλύτερος από κάθε αντίστοιχης ζένης, σχολαστικά μεμονωμένος με ύαλο- θάμβακα • Θερμοθάλαμος, όπου μπορεί- τε να ζεσταίνετε τό φαγητό σας, δίχως να ζοδεύετε πολύ ρεύμα. "Η κουζίνα είναι έμαγέ και συνοδεύεται από ένα ταψι έμαγέ και δυο σάφες.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 3.600

ΙΖΟΛΑ

Η ΙΖΟΛΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ 14 ΤΥΠΟΥΣ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΚΟΥΖΙΝΩΝ

διά, που έσκαζε τό κύμα. "Εκείνη τη νύχτα είχε ζητήσει από τη Λού να τον παντρευτή. Την άλλη μέρα τό πρωί είχε νιώσει και ό ίδιος έκπλη- ξι για την πρόσάσι του. Κατάλαβε ότι είχε πέσει θύμα της ώραίας φεγ- γαρολουπτης βραδυάς, γιατί στο βάθος της ψυχής του ήξερε πάντοτε ότι ή Λού δεν ήταν ή μοναδική γε- ναίκα, όπως ήταν ή Μαίριρ, όπως θα ήταν πάντοτε ή Μαίριρ!

"Η Λού τελείωνε έτσι τό γράμμα της:

—"Ξέρω ότι θα μού πής πώς θα μείνις εκεί έξ αίτίας δεν ξέρω τίνος ιδανικού. "Αλλά ή μόδα των ιδανικών περσασε πιά και κανένας σήμερα δεν σκέφτεται κάτι τέτοιες πρωτοτυπίες.

Καθώς όμως καθόταν έτοις έαπλω- μένος στην άμμο και με μισόκλει- τον ούρνο μέσα από τό κατέλαβε ό πει- στα μάτια του τον κατέλαβε ή "Ι- ρασμός. "Η Μαίριρ ήταν χαμένη γι' αυτόν για πάντα. Βέβαια, ή Λού δεν μπορούσε να συγκριθή μ' αυτή, αλλά είχε και αυτή τη γοητευτική

πλευρά της. Φανταζόταν τον εαυτό του στο λατρείο του της Τσάρλς Στρίτ, να περιβάλλεται από την έκ- τίμηση των συναδέλφων του, των πε- λατών του. "Εβλεπε κιόλας τον έ- αυτό του με περιουσία. Καί τη Λού, με ένα γαλάζιο φόρεμα, να χορεύη κάτω από τη μαρκίζα, με τα άστρα- φτερά μαλλιά της, τα μακριά σκου- λαρίκια της να άστραποβολούν πά- νω από τό βελουδένιο δέρμα των ώ- μων της, που χρύσιζε κάτω από τό φώς του ήλιου. "Εβλεπε όλο τον κό- σμο χαρούμενο, όλο τον κόσμο γελα- στό! "Ενώ αυτός καθόταν τώρα έ- δώ, δουλεύοντας όλη την ήμερα σχε- δόν δωρεάν, έαναγυρίζοντας τό βρά- δυ για να παλεψ όλη τη νύχτα με τα δαιμόνια του Τύντωλ, πληγωμέ- νος στην καρδιά από μερικές συναν- τήσεις, όπως τό άπόγευμα με τη Μαί- ριρ, και άγανακτώντας με την ανεί- δεια και τη θρασύτητα του Μάσγ- κραιφ.

Γιατί τα δεχόταν όλ' αυτά; Τί τον κρατούσε έδώ;

Κάτι πιο δυνατό από αυτόν σίγου- ρα, κάτι που είχε μέσα στο αίμα του από τον παππού του και τον πατέρα του. Αυτό τό κάτι δεν είχε καμιά σχέση με τα ύλικά συμφέρον- τα και την επιτυχία, αλλά μάλλον με κάποιο ιδανικό που θεωρούσε εντελώς ή Λού και που αυτός τό θεωρούσε σπουδαίο, γιατί ό άνθρω- ποι από τους όποιους καταγόταν τό είχαν θεωρήσει τέτοιο και που βρίσκονταν μέσα στο βαθύτερο ένώ του.

—Νά, ναι, ήταν ένας τρελλός και καλίστα τρελλός άθεράπευτος!

XXI

ΓΟΝΑΤΙΣΜΕΝΟΣ δίπλα στο κρεβάτι της Μαίριρ, ό Μπουν, άνα- στατώνμένος, έπαυελαμβανε:

—Δεν θα σ' άφήσω δίμα πιά!

—Νά μην είσαι άνόητος, αγάπη μου!

* ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έπόμενο *

Πλεκτά καί για τὸ καλοκαίρι ἀκόμη!..

ΕΛΑΦΡΙΑ ΜΟΧΑΙΡ ΖΑΚΕΤΑ

ΥΛΙΚΑ: 50 γραμ. μαλλί Η.Ε.Σ. «Αρδα Κρέπ» ή άλλης καλής ποιότητας σε ανοικτό χρώμα. 210 γραμ. μαλλί Μοχαίρ στο ίδιο χρώμα. Βελόνες Νο 3 και 7. 6 κουμπιά.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Λάστιχο 1+1π = 1π καλή, 1π ανάποδη. Τὸ λάστιχο θὰ πλέξετε με τὶς βελόνες Νο 3 καὶ τὸ ἄπλο μαλλί. Φανταζιὶ πλέξι=θὰ πλέξετε με τὸ Μοχαίρ μαλλί καὶ τὶς βελόνες Νο 7, ὡς ἑξῆς: Ἡ καλὴ μεριά τοῦ πλεκτοῦ: 1π οὐγία, * 1 ζετέ (=βάλτε κλωστή στὴ βελόνα σας), 2π μαζί καλὴ τοῦ θὰ τοὺς πάρете ἀπὸ τὸ πίσω μέρος. Συνεχίστε ἀπὸ * καὶ τελειώστε με 2π μαζί καὶ 1π οὐγία. Ἡ ἀνάποδη μεριά τοῦ πλεκτοῦ: 1π οὐγία, * 1 ζετέ, 2π μαζί τοῦ θὰ τοὺς πάρете ἀνάποδη. Συνεχίστε ἀπὸ * καὶ τελειώστε με 2π μαζί, 1π οὐγία.

ΔΕΙΓΜΑ: Ἐὰν θὰ πλέξετε 10π ἐπὶ 10 βελόνες με τὴ φανταζιὶ πλέξι θὰ ἔχετε ἓνα τετράγωνο 7 ἐκ. φάρδος καὶ 5 ἐκ. ὕψους. Σὰς συμβουλευομε νὰ πλέξετε πρώτα ἓνα δείγμα καὶ νὰ παραβάλετε τὶς διαστάσεις του μ' αὐτὲς τοῦ σὰς δίνουμε. Θὰ πρέπει νὰ ἔχετε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

ΠΛΑΤΗ

Βάλτε στὶς βελόνες Νο 3. 109π με τὸ ἄπλο μαλλί καὶ πλέξετε 5 ἐκ. λάστιχο 1+1π. Συνεχίστε με τὶς χονδρὲς βελόνες καὶ τὸ μοχαίρ μαλλί πλέκοντας τὴ φανταζιὶ πλέξι, ἀφοῦ κλείσετε στὴν πρώτη βελόνα 41π σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις. Θὰ σὰς μείνουν τότε 68π.

Ἀφοῦ πλέξετε 26 ἐκ. ἐν ὅλῳ θὰ σχηματίσετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας καὶ στὶς 2 ἄκρες ἀπὸ 6π. Ὅταν τὸ πλεκτό σας θὰ ἔχῃ γενικὸ μᾶκρος 47 ἐκ. θὰ σχηματίσετε τοὺς ὤμους, κλείνοντας καὶ στὶς 2 ἄκρες καθε 2η βελόνα ἀπὸ 6π (3 φορές). Τοὺς ὑπόλοιπους θὰ κλείσετε σὲ 1 φορά γιὰ τὸ λαιμὸ τῆς πλάτης.

ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΠΡΟΣΤΙΝΟ

Βάλτε στὶς λεπτὲς βελόνες 67π με τὸ ἄπλο μαλλί καὶ πλέξετε 5 ἐκ. λάστιχο 1+1π, προσέχοντας νὰ ἔχετε στὴν καλὴ μεριά τοῦ πλεκτοῦ 1π καλὴ κεντὰ στὸν πόντο τῆς οὐγίας. Ἀφοῦ πλέξετε 5 ἐκ. λάστιχο, θὰ ἀφήσετε τοὺς 12π τοῦ μέρους τοῦ κουμπώματος νὰ περιμένουν καὶ θὰ συνεχίσετε με τοὺς ὑπόλοιπους πόντους, τοὺς ὁποίους θὰ πλέκετε με τὶς βελόνες Νο 7 καὶ τὴ φανταζιὶ πλέξι ἀφοῦ κλείσετε στὴν πρώτη βελόνα 20π σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις πλέκοντας τοὺς πόντους 2 μαζί. Θὰ προσθέσετε καὶ 1π πρὸς τὴ μπροστινὴ ἄκρη γιὰ τὴ ραφή καὶ ἔτσι θὰ ἔχετε 36π.

Ὅταν τὸ πλεκτό σας θὰ ἔχῃ γενικὸ μᾶκρος 26 ἐκ. θὰ σχηματίσετε τὴ μασχάλη, κλείνοντας πρὸς αὐτὴ τὴ μεριά 6π.

Σὲ γενικὸ μᾶκρος 43 ἐκ. θὰ γιῇ τὸ στρογγύλεμα τοῦ λαιμοῦ κλείνοντας πρὸς αὐτὴ τὴ μεριά καθε 2η βελόνα ἀπὸ 4π, 2π (2 φορές) καὶ 1π (4 φορές). Ὅταν θὰ ἔχετε πλέξει 47 ἐκ. τὸ ὅλον θὰ σχηματίσετε τὸν ὤμο, κλείνοντας πρὸς αὐτὴ τὴ μεριά καθε 2η βελόνα ἀπὸ 6π (3 φορές).

Πάρτε τώρα στὶς λεπτὲς βελόνες τοὺς 12 μπροστινοὺς πόντους πού εἰχατε ἀφήσει νὰ περιμένουν καὶ ἀφοῦ τοὺς προσθέσετε πρὸς τὰ μέσα 1π γιὰ τὴ ραφή πλέξετε τοὺς λάστιχο 1+1π ἕως ὅτου ἔχετε γενικὸ μᾶκρος 43 ἐκ. Τότε θὰ κλείσετε τὸν πόν-

το πού εἴχατε προσθέσει καὶ θὰ ἀφήσετε τοὺς 12 νὰ περιμένουν.

ΔΕΞΙ ΜΠΡΟΣΤΙΝΟ

Θὰ πλέξετε ὅπως καὶ τὸ ἀριστερό μπροστινὸ ἀλλὰ θὰ σχηματίσετε κουμπότρυπες κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Τὴν πρώτη θὰ σχηματίσετε ἀφοῦ πλέξετε 2½ ἐκ., κλείνοντας τὸν 6ο, 7ο, 8ο, 9ο καὶ 10ο π. Τοὺς πόντους αὐτοὺς θὰ προσθέσετε στὴν ἐπομένη βελόνα. Τὶς ἄλλες κουμπότρυπες θὰ σχηματίσετε με τὸν ἴδιο τρόπο καθε 8 ἐκ. Τὴν 5η κουμπότρυπα θὰ σχηματίσετε σὲ σημεῖο πού ἔχετε ἀφήσει τοὺς πόντους νὰ περιμένουν καὶ ἔτσι θὰ σχηματισθῇ σὲ ἀπόστασι περίπου 7½ ἐκ.

ΜΑΝΙΚΙ

Βάλτε στὶς βελόνες σας Νο 3 58π με τὸ ἄπλο μαλλί καὶ πλέξετε 6 ἐκ. λάστιχο 1+1π. Συνεχίστε με τὶς χονδρὲς βελόνες καὶ τὸ μοχαίρ μαλλί πλέκοντας τὴν φανταζιὶ πλέξι, ἀφοῦ κλείσετε στὴν πρώτη βελόνα 4π σὲ κανονικὲς ἀποστάσεις.

Ὅταν τὸ μανίκι θὰ ἔχῃ γενικὸ μᾶκρος 48 ἐκ. θὰ σχηματίσετε τὸ στρογγύλεμα κλείνοντας καὶ στὶς 2 ἄκρες καθε 2η βελόνα ἀπὸ 3π (6 φορές). Τοὺς ὑπόλοιπους σὲ 1 φορά.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙ

Ράψτε τὶς πλαγινὲς ραφὲς καὶ τὶς ραφὲς τῶν ὤμων. Ὅταν θὰ κλείσετε τὰ μανίκια ἀφήστε σὲ ἐπάνω μέρος 5 ἐκ. χωρὶς νὰ τὸ ράψετε. Αὐτὰ τὰ 5 ἐκ. θὰ ἐνώσετε σὲ μέρος τῆς μασχάλης, δηλ. στοὺς 6π πού εἴχατε κλείσει.

Σηκώστε γύρω στὸ ντεκολτέ 115π. προσθέστε καὶ τοὺς 12π καθε μπροστινοῦ πού εἴχατε ἀφήσει νὰ περιμένουν. Θὰ ἔχετε 139π τοὺς ὁποίους θὰ πλέξετε 2½ ἐκ. λάστιχο 1+1π, σχηματίζοντας καὶ τὴν τελευταία κουμπότρυπα ἀφοῦ πλέξετε ½ ἐκ. Ἀφοῦ πλέξετε 2½ ἐκ. λάστιχο θὰ κλείσετε τοὺς πόντους τοὺς μὲν ἀκρινοὺς 12 κανονικὰ τοὺς δὲ ὑπολοίπους παίρνοντας τοὺς δυὸ - δυὸ καὶ κλείνοντας κατόπιν. Πλέξετε τέλος κατὰ μῆκος τῶν μπροστινῶν 1 σειρά με τὸ βελονάκι, γιὰ νὰ στρώσουν καλύτερα. Ράψτε τὰ κουμπιά.

ΝΤΑΝΤΕΛΕ ΜΠΛΟΥΖΑΚΙ

ΥΛΙΚΑ: 260 γραμ. κοτὸν περλέ Νο 10 σὲ χρώμα ἄσπρο. 1 βελονάκι κατ'ἀλληλο, 10 κουμπάκια φιλντι-σένια.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Γαϊτανάκια στὸν ἀέρα=τὰ συνηθισμένα γαϊτανάκια. Ἀρχίζο γαϊτανάκι. Μπήξτε τὸ βελονάκι σας σὲ 1π, πάρτε θηλιά καὶ φέρτε τὴ ἐπάνω πᾶρτε πάλι θηλιά σὲ βελονάκι σας καὶ περάστε τὴ ἀπὸ τὶς 2 θηλίες πού ἔχετε σὲ βελονάκι σας. Ποδοράκι=πάρτε κλωστή σὲ βελονάκι σας, μπήξτε τὸ βελονάκι σας σὲ ἓνα πόντο, πάρτε θηλιά καὶ φέρτε τὴ ἐπάνω. Πάρτε πάλι θηλιά σὲ βελονάκι σας καὶ περάστε τὴ ἀπὸ τὶς 2 θηλίες πού ἔχετε σὲ βελονάκι σας. Ξαναπάρτε θηλιά καὶ περάστε τὴ ἀπὸ τὶς 2 τελευταῖες θηλίες πού ἔχετε σὲ βελονάκι σας.

Γιὰ τὴν κορὸ πλέξι θὰ πλέξετε ὡς ἑξῆς: 1η σειρά: (ἀφοῦ θὰ ἔχετε πλέξει τὴ βάση σας με γαϊτανάκια στὸν ἀέρα): 7 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα, 1 ποδοράκι σὲ 1ο γαϊτανάκι τῆς βάσεως. * 2 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα, 1 ποδοράκι σὲ 2ο γαϊτανάκι τῆς βάσεως. Συνεχίστε ἀπὸ *. Στὸ τέλος καθε σειράς θὰ πλέκετε 3 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα γιὰ νὰ γυρίσει-

τε 2η σειρά: * πλέξετε 2 φορές (2 ποδοράκια πάνω ἀπὸ τὰ 2 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα τῆς κάτω σειράς καὶ 1 ποδοράκι σὲ 2ο γαϊτανάκι τῆς ἀνω σειράς). κατόπιν 2 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα, 1 ποδοράκι σὲ 3ο γαϊτανάκι τῆς ἀνω σειράς. Συνεχίστε ἀπὸ *. 3η σειρά: * 2 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα, 1 ποδοράκι πάνω ἀπὸ καθε ἓνα ἀπὸ τὰ ποδοράκια τῆς προηγούμενης σειράς. 4η σειρά: * 2 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα, 1 ποδοράκι σὲ 4ο ἀπὸ τὰ 7 ποδοράκια τῆς προηγούμενης σειράς, 2 γαϊτανάκια, στὸν ἀέρα, 1 ποδοράκι σὲ 7ο ἀπὸ τὰ 7 ποδοράκια τῆς προηγούμενης σειράς, 2 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα, 1 ποδοράκι σὲ 10 ἀπὸ τὰ ἐπόμενα 7 ποδοράκια τῆς προηγούμενης σειράς. Συνεχίστε ἀπὸ * ἐπαναλάβετε ἀπὸ τὴ 2η σειρά, προσέχοντας ὥστε τὰ τετραγώνια νὰ περνοῦν τὸ ἓνα πάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο.

ΕΚΤΕΛΕΣΙ

Γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ πλεκτό σας πλήρη ἐπιτυχία θὰ πρέπει νὰ κόψετε ἓνα πατρόν νὰ πλέκετε σύμφωνα μ' αὐτό. Γιὰ τὸ καθε μπροστινὸ θὰ πλέξετε πρώτα ἓνα κορδόνι με γαϊτανάκια στὸν ἀέρα μῆκους 26 ἐκ. Τὴ μασχάλη θὰ σχηματίσετε ἀφοῦ πλέξετε 40 ἐκ. Γιὰ τὴν πλάτη θὰ πλέξετε πρώτα ἓνα κορδόνι μῆκους 42 ἐκ. Γιὰ τὸ γιᾶκά: θὰ πλέξετε πρώτα ἓνα κορδόνι μῆκους 34 ἐκ. καὶ κατόπιν θὰ πλέξετε 8 σειρὲς ὅλο ποδοράκια. Στὴν πρώτη σειρά θὰ πλέξετε 1 ποδοράκι σὲ καθε γαϊτανάκι στὸν ἀέρα. Στὶς ἐπόμενες σειρὲς θὰ πλέκετε 1 ποδοράκι σὲ καθε ποδοράκι τῆς προηγούμενης σειράς. Πρὶν ἀρχίσετε μιὰ καινούργια σειρά θὰ πλέκετε 3 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα γιὰ νὰ γυρίσετε.

Ἀφοῦ πλέξετε τὴν 6η σειρά στὴν ἐπόμενη θὰ πλέξετε μόνον 30 ποδοράκια καὶ κατόπιν 5 ἀριχτα γαϊτανάκια, θὰ γυρίσετε θὰ πλέξετε 5 ἀριχτα γαϊτανάκια πάνω στὰ 5 ἀριχτα γαϊτανάκια τῆς προηγούμενης σειράς καὶ 30 ποδοράκια πάνω στὰ ἐπόμενα 30 ποδοράκια. Στὴν ἐπόμενη βελόνα θὰ πλέξετε ποδοράκια πάνω σὲ ὅλους τοὺς πόντους καὶ κατόπιν θὰ πλέξετε πάλι μόνον 30 ποδοράκια καὶ 5 ἀριχτα γαϊτανάκια, θὰ γυρίσετε, πάλι θὰ πλέξετε 5 ἀριχτα γαϊτανάκια καὶ 30 ποδοράκια θὰ γυρίσετε καὶ θὰ πλέξετε σὲ ὅλους τοὺς πόντους. Πλέξετε τώρα 3 σειρὲς ποδοράκια στὴν ἐξῶ ἄκρη τοῦ γιᾶκά πλέκοντας σὲ καθε γωνία 2 φορές ἀπὸ 2 ποδάρ. σὲ καθε ποδάρ.

Γιὰ τὰ πὰτ τοῦ κουμπώματος θὰ πλέξετε ἓνα κορδόνι 4,5 ἐκ. καὶ ἔπειτα σὲ ὅλα τὰ γαϊτανάκια θὰ πλέκετε ποδοράκια. Στὸ δεξι πὰτ θὰ σχηματίσετε 10 κουμπότρυπες τὴν πρώτη 3 ἐκ. ἀπὸ τὸ κάτω μέρος καὶ τὶς ἄλλες καθε 4,5 ἐκ. Γιὰ τὴν καθε κουμπότρυπα ἀφοῦ πλέξετε 6 ποδοράκια θὰ πηδάτε τὰ ἐπόμενα 6 με 6 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα. Στὴν ἐξῶ ἄκρη τοῦ πὰτ θὰ κάνετε 1 σειρά με πικὸ κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: * 1 ἀριχτο γαϊτανάκι, 3 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα, 1 ἀριχτο γαϊτανάκι σὲ 1ο ἀπὸ τὰ 3 γαϊτανάκια στὸν ἀέρα. Συνεχίστε ἀπὸ *.

Πλέξτε καὶ τὸ ἄλλο πὰτ ἀντικρουστὰ ἀλλὰ χωρὶς τὶς κουμπότρυπες.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙ

Τεντώστε τὰ κομμάτια καὶ σιδερώστε τα με ἓνα νωπὸ πανί. Ράψτε τὶς πλαγινὲς ραφὲς καὶ τὶς ραφὲς τῶν ὤμων. Ράψτε τὰ πὰτ. Ἐνώστε τὸ γιᾶκ 2,5 ἐκ. ἀπὸ τὴν ἄκρη. Κάντε γύρω στὴ μανικάκια 4 σειρὲς με τὸ βελονάκι. Ράψτε τὰ κουμπιά.

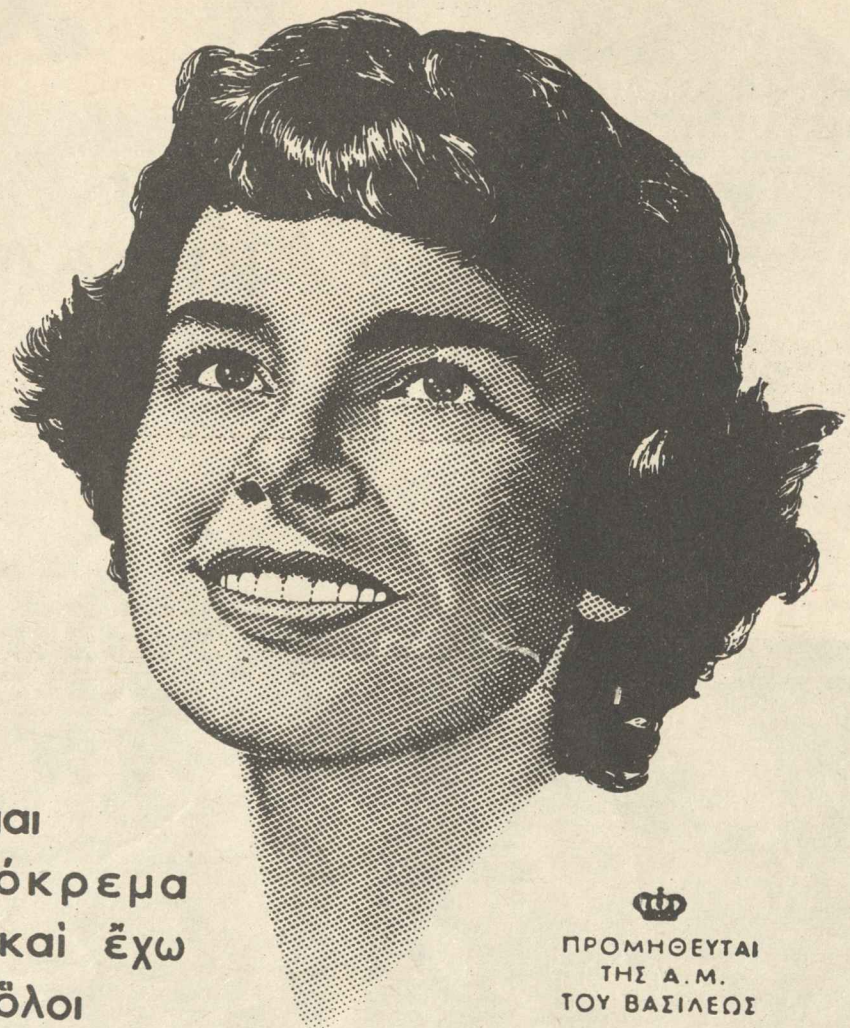
X. K.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΕΦΑΛΑΚΙΑ

Ἡ νέα μόδα χαιρετίσθηκε με ἀνακούφισι ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες. Κι' αὐτό, γιατί μὰς κάνει ὅλες ὁμορφότερες, μὰς δίνει περισσότερη χάρι. Τὰ νέα μοντέλα θυμίζουν λίγο τὸν περασμένο αἰῶνα: κορδέλες, φιόγκους τριαντάφυλλα... Φυσικά καὶ οἱ κομμώσεις ἀκολουθοῦν τὴν ἴδια πορεία. Ἡ ρομαντικὴ γραμμὴ θριαμβεῖ, καὶ ὁ καιρὸς τῶν ἀγορίστικων κεφαλιῶν πέρασε. Ἐκιννοβόλα μαλλιά πού ἀνέκαθεν ἐθεωροῦντο σὰν τὸ ὠραιότερο στολισμὸ τῆς γυναίκας. Ἀπὸ τὰ τέσσερα αὐτὰ μοντέλα πού σὰς δίνουμε ἐδῶ, μπορεῖτε νὰ ἐμπνευσθῆτε καὶ νὰ πῆτε στὸν κομμωτὴ σας νὰ σὰς κἀνὶ τὸ ἴδιο χαριτωμένες...

γκρέκα

Από μικρή
μεταχειρίζομαι
την όδοντόκρεμα
ΚΟΛΥΝΟΣ και έχω
δόντια που όλοι
τά θαυμάζουν.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ
ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Γεν. Άντ. Δ^οι ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Μετά το Τζέιμ Μακρόλ, ένας άλλος Έλληνας τραγουδιστής, ο Λέων Λέωνος, κατέλαβε τον χώρο της μουσικής. Ο Λέωνος, που είναι από την Αθήνα, τραγουδούσε πριν από δύο περίπου χρόνια για να κατακτήσει το ευρωπαϊκό κοινό με τη ζεστή και ρυθμική φωνή του. Η πρώτη του επιτυχία ήταν το «Μπαρμπα Μπούτ», αλλά η μεγαλύτερη παραμένει η «Μαρία Μπαρμπαρ» που έχει μεταφραστεί και στα ελληνικά. Μια τελευταία επιτυχία του Λέωνος είναι το «CARI WAITS FOR ME» A. A. 345089 2F σε δίσκο PHILIPS.

Ο Τζέιμ Μακρόλ είναι πραγματικά ο βασιλιάς του ροκ. Είναι ακόμη ένας πολυσύνθετος καλλιτέχνης, παίζει πιάνο, τύμπανο, είναι διευθυντής ορχήστρας, τραγουδιστής και ο ίδιος, έχει συνθέσει επί πλέον πολλά τραγούδια που τον έκαναν πασίγνωστο. Οταν πρωτοεμφανίστηκε ο ρυθμός του ροκ ο Τζέιμ ήταν από τους πρώτους που ενθουσιάστηκαν μαζί του. Το 1949 άνοιξε το πρώτο νυχτερινό του κέντρο, όπου κυριαρχούσε αποκλειστικά ο γοργός ρυθμός και νεανικός θυμός του ροκ εντ ρολ. Το 1949 δημιούργησε την ορχήστρα του, που έχει εκτός των μουσικών, και μελωδικότητα φωνητικά συγκροτήματα. Όταν κάποτε θέλησαν να ηχογραφήσουν μερικά από τα τραγούδια του την ώρα της παραστάσεως, ήταν τόσος ο ενθουσιασμός και τα νεύρα του κοινού που έκαιναν την ηχογράφηση εντελώς αδύνατη.

CAPITOL F 4168 TELEPHONE BABY και CASTIN MY SPELL με τον Τζέιμ. Ότι και την MARCI LEE.

Χωρίς αμφιβολία το νεότερο αλλά και το πιο μελωδικό τριό της Αμερικής είναι το Κίνγκστον Τριό. Το αποτέλεσμα τρεις γλυκύτατες φωνές που έχουν μια παράξενη και εντελώς ιδιαίτερη γοητεία. Οι τρεις αυτοί νέοι, εκτός από τη θαυμάσια φωνή τους, παίζουν ακόμη κιθάρα, τύμπανο, μπλόκο και κόγκο και εμφανίζονται κάθε βράδυ με καταπληκτική επιτυχία. Ένα αμερικανικό νυχτερινό κέντρο, το τραγουδι Τόμ Ντούλντ τραγουδισμένο από το Κίνγκστον Τριό είναι μια πραγματική απόλαυση. Το τραγουδί αυτό που τώρα αποτελεί τη μεγαλύτερη παγκόσμια επιτυχία, εξιστορεί με πολύ μελωδικό τρόπο τις περιπέτειες ενός ληστή που αγάπησε πολύ τις διασκεδάσεις νυχτερινές και πέθανε για ναί τους. CAPITOL F 4049 RUBY RED και ΤΟΜ ΝΟΥΛΕΥ με το Κίνγκστον Τριό.

Ο Τζέιμ Βίνσεϊτ ξεκίνησε από το Νόρφολκ της Βιρτζίνια τάν 'Ην. Πολιτειών με εφόδια μια ρυθμική φωνή, καί ζωρή ιδιοσυγκρασία με σκοπό να κατακτήσει την Αμερική. Σήμερα ο νεαρός αυτός με τη δυνατή φωνή και αρσενικό αίσθημα, που έχει γίνει ένας δροσιστικός και ζωηρός στυλ έχει γνωρισθεί ως ένας πολύ σοβαρός αντίπαλος του Έλβις Πρίσλεϊ. Το τραγουδί του χαρακτηρίζεται από μια εντελώς αυθεντική και νεανική δοξα και τέλεια ρυθμικότητα.

ROCKS με τον Τζέιμ Βίνσεϊτ CRYING WORDS και IMPORTANT WORDS F. 3617, CAPITOL.

ΟΠΕΡΕΤΤΑ

Η διενέζικη όπερέτα αποτελεί ένα είδος μουσικής που εξακολουθεί να ανθίζει. Ίσως, αυτό να οφείλεται κατά ένα μεγάλο μέρος στη γλυκιά νοσταλγία των παλιών καλών καιρών, που πλημμυρίζει την καρδιά μας όταν ακούμε ένα όρατο διενέζικο βάλς. Η Έλισαβετ Σούμαν που πέθανε το 1952 εξακολουθεί να θεωρείται από μια από τις καλύτερες σοπράνο με συνκρητική διαύγεια φωνής. Δύο συνθέτες ο Κάρολ Ζέλλερ και ο Ζίγκαν Στράους ανήκουν στην κλασική σχολή της διενέζικης όπερέτας. Αξέχαστες μελωδίες του Στράους και του Ζέλλερ με τραγουδά η Έλισαβετ Σούμαν με μια ακτινοβολία νεανικότητας και διαύγεια τόσο χαρακτηριστικές της φωνής της μεγάλης σοπράνο.

Έλισαβετ Σούμαν σε διενέζικες όπερέτες 7. E.R. 5108 HIS MASTER'S VOICE.

Ο Δισκοθέλος

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑΚΙΟΥ ΩΣΠΟΥ ΝΑ ΓΙΝΗ ΥΦΑΣΜΑ

Οι πρόοδοι της ελληνικής βιομηχανίας στον τομέα της υφαντουργίας

Πάλλαικα και άγνωτο εχόνετα μέσα από τον καρπό του —την κάψα— το μπαμπάκι στα μέσα του καλοκαιριού και λάμπει στον ήλιο σαν απόλαυση χιόνι στον καμπίο. Και σκύβουν οι αγρότες με τραγούδια και χαρές και μαζεύουν τον καρπό, όξια κέρδους του μόχθου τους μιας ολόκληρης χρονιάς. Και συσσωρεύεται το πολύτιμο προϊόν της ελληνικής γης στα κοφίνια και στα σακιά και παίρνει το δρόμο του έκκοκιστηρίου. Από κει θα βγή καθαρισμένο από τους σπόρους του, για να υποστεί κατόπι μια επέλεωτη κατεργασία ώστε να γίνει υφασμα. Αυτή η κατεργασία είναι μια μεγάλη περιπέτεια, κι αν δεν την δει κανείς και δεν την παρακολουθήσει δύσκολα την πιστεύει. Κι' ασφαλώς, έσεις αγαπητή αναγνώστρια, δεν θ' αναρωτηθήκατε ποτέ πώς έγινε το υφασμα από το οποίο είναι κατασκευασμένο το φόρεμα που σάς κάνει τόσο ωραία, το σατέν, η ποπλίνα, το κοτονάντ, το άπλό τσιτί, ο πικέ, η έταμίνα, ή οι άπαλές φανελλένες πυτζάμες σας και τα δροσερά σεντόνια που σάς χαρίζουν ύπνο ξεκούραστο και ευχάριστο ή οι έλαφές δουβακερές κουβέρτες που σάς προστατεύουν από το νυχτερινό αγιάζι, κάρουν ή τόσα και τόσα άλλα είδη που φοράτε επάνω σας, έσεις, ο άνδρας σας, τα παιδιά σας ή πλουτίζουν το νοικοκυριό σας; Κι' όμως, θα ήταν πολύ ενδιαφέρον να το μαθαίνατε. Το κέρος σας τότε θα ήταν διπλό: θ' αποκούσαστε από τη μία μεριά και θ' έχετε μάθει πολλά και θα είχατε την ευκαιρία να βοηθήσετε με μια πολύτιμη πείρα που θα σάς βοηθούσε στις μελλοντικές καινούργιες γνώσεις και από την άλλη θα έξιπλάζομαστε με μια πολύτιμη πείρα που θα σάς βοηθούσε στις μελλοντικές γνώσεις. Έλατε λοιπόν μαζί μας να παρακολουθήσουμε το μπαμπάκι από τη στιγμή που βγαίνει από τα έκκοκιστήρια έως τη στιγμή που διοχετεύεται στο έμποριο με χίλιες μεταμορφώσεις. Πραγματικά αξίζει κανείς να το παρακολουθήσει.

Α. ΤΟ ΜΠΑΜΠΑΚΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΗΜΑ

Η ρομαντική έποχή της γιαγιάς που παγιάζε με το λανάρι (χτένι), τη ρόκα και το αόραχτι να φτιάξει κλαστί από το μπαμπάκι, είναι πολύ μακριά. Σήμερα γίνονται μηχανές που έχουν διαδεχθεί τα πρωτόγονα υφαντικά μέσα και η έπεξεργασία του μπαμπάκιού πέρασε από το κατ'οίκον σπιτικό στα μεγάλα εργοστάσια συγκροτήματα. Σε ένα από αυτά τα συγκροτήματα θα παρακολουθήσουμε το μπαμπάκι στη μακρινή πορεία του. Πρόκειται για την «Παράκη - Πειραιή», που τα εργαζόμενα της, είχαν την ευκαιρία να επισκεφθούμε, πριν από λίγες ήμερες, έπειτα από μια ευγενική πρόσκληση. Η «Παράκη - Πειραιή» είναι μια από τις πιο πρωτοπόρες βιομηχανίες και διαβέτι τα τελευταία χρόνια και κάνουν αρχή από τα μεγάλα νηματοουργεία της που βρίσκονται στη Νέα Πέραμο κοντά στα Μέγαρα. Το εργοστάσιο αυτό απασχολεί χίλιους κι' επάνω εργάτες νηματούχες και άνδρες και χρησιμοποιεί κατά 97% ελληνικό μπαμπάκι που είναι από τα καλύτερα του κόσμου. Το εργοστάσιο αυτό, όπως, έξέλλου, και τα άλλα τέσσερα εργοστάσια της εταιρίας, δεν σταματά ποτέ! Δουλεύει συνέχεια όλο το 24ωρο και οι εργαζόμενοι που δουλεύουν εκεί έχουν τη νύχτα παράσες από κει θα το έπαι να λάμπει ολόφωτο.

Η πρώτη κατεργασία

Η κατεργασία του μπαμπάκιού δεν αρχίζει άμέσως μόλις καταφθάσει, σε μεγάλες «μπάλες», στο εργοστάσιο. Το μπαμπάκι προέρχεται από διάφορες περιοχές της χώρας και δεν είναι όλο της ίδιας κατηγορίας. Άλλο έχει μικρές ίνες και άλλο μακρές, άλλο είναι περισσότερο λεπτό και άλλο λιγότερο κλπ. Γι-

νεται λοιπόν διάφορα «χαρμάνια», όπως συμβαίνει και με τον καρπό, ανάλογα με το είδος του νήματος που θέλει η εταιρία να κατασκευάσει. Και υπάρχει γι' αυτό ολόκληρη υπηρεσία από ειδικούς.

Όταν λοιπόν γίνεται το «χαρμάνι» τοποθετείται σε ένα μεγάλο μηχανήμα, το «σκουότερ». Αυτό αναλαμβάνει να το καθαρίσει από τις διάφορες ξένες ουσίες, που δεν βγήκαν στο έκκοκιστήριο.

Από το «σκουότερ» το μπαμπάκι θα βγει σε βάτες. Αμέσως οι βάτες υποβάλλονται σε έλεγχο για να διαπιστωθεί αν έχουν το μέγεθος και το πάχος που έχει καθοριστεί από πριν. Καμιά φορά τα μηχανήματα δεν είναι απόλυτως υπάκουα στον άνθρωπο. Έχουν και αυτά τις παραενοχίες τους. Πολλές βάτες βγαίνουν δεικές και κανονικές και ξαναεργάζονται στο «σκουότερ» για νέα έπεξεργασία.

Φυτίλι, βάτα και πάλι φυτίλι

Η βάτα μετατρέπεται κατόπι σε χοντρό φυτίλι. Την εργασία αυτή την

αναλαμβάνουν σε μια μεγάλη αίθουσα τελειότητα μηχανήματα, που λέγονται «χάρτζια». Τα μηχανήματα αυτά υποβάλλουν το μπαμπάκι σε νέα καθάρια, το χτενίζουν διαορφα και το «παράλληλίζουν». Κάθε ένα «χάρτζι» είναι έφεδιασμένο με μεγάλους απορροφητήρες ώστε να μη γεμίσει η αίθουσα—όσο αυτό είναι δυνατό—με χνούδι.

Από τα «χάρτζια» το φυτίλι δεν βγαίνει ισοπάχο. Χρειάζεται λοιπόν καινούργια έπεξεργασία. Μέσα σε κυλινδρικά κάναστρα από πεπιεσμένη χαρτί μεταφέρεται σε μια νέα σειρά από μηχανήματα, τους «σύστες». Έπειτα το φυτίλι δε αποκτήση ομοιόμορφο το πάχος. Και από τα τριαντάεξη φυτίλια που έπεξεργάζεστε κάθε «σύστης» θα βγουν έξη.

Μα το φυτίλι δεν πήρε ακόμα την όριστική του μορφή. Θα ξαναγίνει βάτα. Άλλα βάτα πιο μικρή από την προηγούμενη. Τη μετατροπή αυτή την κάνουν τα «σκουτεράκια», τα μικρά αδέλφια των μεγάλων «σκουτεσών» που είδαμε πιο πάνω.

Την καινούργια βάτα την παραλαμβάνουν κατόπιν οι «κενιστρες» για να την ξανακάνουν φυτίλι. Οι «κενιστρες» ούτε να μας θυμίσουν καν μπορούσαν τα παλιά «λανάρια» με τα καρφιά που χρησιμοποιούσαν οι

παπούδες μας για το χτένισμα του μπαμπάκιού. Είναι πολύπλοκα μηχανήματα με τελειότητα απόδοσι.

Το φυτίλι τώρα ξαναγυρίζει στους «σύστες» και υποβάλλεται στην ίδια με την προηγούμενη διαδικασία. Και για να γίνει τελειότερο περνάει από δυο και τρεις «σύστες» διαδοχικά. Οι ίνες του παράλληλίζονται πάλι και γίνεται ισοπάχο. Ταυτόχρονα παίρνει το «νούμερό» του.

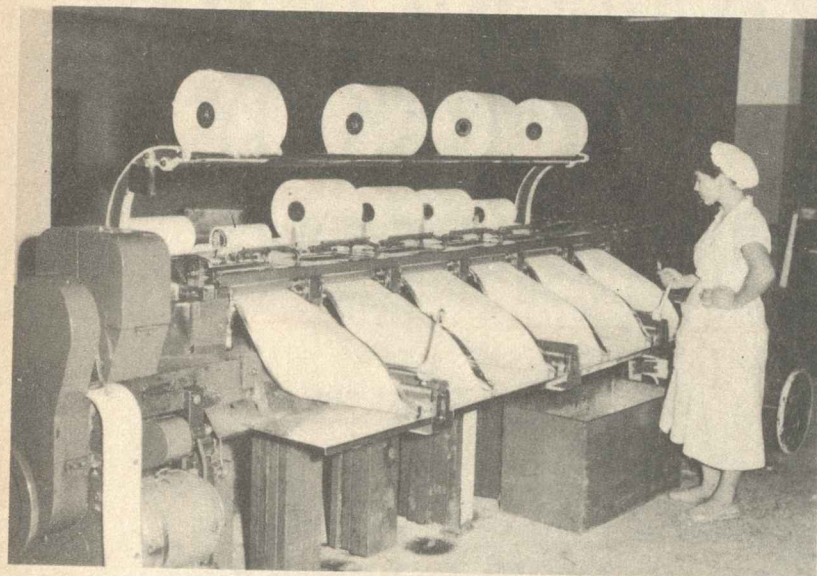
Η έπόμενη έπεξεργασία του φυτίλιού γίνεται στις «προγνέστρες», άλλα μεγάλα μηχανήματα, που δουλεύουν όλα αυτόματα και δεν χρειάζονται παρά μόνον έναν εργάτη για να τα παρακολουθή. «Προγνέστρες» υπάρχουν τριών ειδών: Οι «χονδρές» που κάνουν το φυτίλι χοντρό, οι «μετρίες» από τις οποίες το φυτίλι βγαίνει λεπτότερο και οι «φιλέες» που παράγουν πολύ λεπτό φυτίλι.

Η πολύτιμη κλώστή

Όλα αυτά που αναφέραμε πιο πάνω δεν ήταν παρά προεργασία. Η κυρίως εργασία αρχίζει τώρα. Η αμορφή μάζα του μπαμπάκιού έγινε βάτα, κατόπι φυτίλι, ύστερα πάλι βάτα και στο τέλος ξανά φυτίλι. Το λεπτό φυτίλι που παράγουν οι «φιλέες προγνέστρες» το παίρνουν οι «κλώστρες» για να το δώσουν την τελική μορφή του νήματος που θα χρησιμοποιηθεί στην υφαντουργία.

Οι «κλώστρες» είναι μηχανήματα—μεγαθήρια που έχουν πολλά μέρη μακρός και κάνουν την ίδια δουλειά που έκαναν άλλοτε η ρόκα και τα αόραχτι της γιαγιάς, στρίβουν το νήμα. Μα καμιά σύγκριση, φυσικά, δεν μπορεί να γίνει με τα παλιά εκείνα μέσα. Οι «κλώστρες» του εργοστασίου διαβέτουν 37.000 μεταλλικά αόραχτια και μπορούν να παράγουν μέσα σε ένα 24ωρο 6.000 κιλά νήματα! Πόση διαφορά, αλήθεια, με τη γιαγιά που παιδεύονταν ώρες πολλές να γεμίσει ένα αόραχτι με νήμα και του ίδιου πάντοτε πά-

Η άμορφη μάζα του μπαμπακιού περνά από πολλές κατεργασίες έ

Η πρώτη έπεξεργασία του μπαμπακιού είναι να μετατραπεί σε βάτα.

χους! Ένώ οι μηχανικές «κλώστρες» είναι σε θέση να κατασκευάσουν νήματα διαφόρου πάχους, από χοντρό νήμα Νο 40 έως λεπτότατο Νο 140 (όσο λεπτότερη η κλώστη τόσο μεγαλύτερος ο άριθμός).

Οι «κλώστρες», που εργάζονται κατά τρόπο τέλειο και με μεγάλη ταχύτητα, χωρίς ποτέ σχεδόν να σπάει ένα νήμα, είναι εφωδιασμένες και με ένα εξάρτημα που κινείται γύρω από κάθε μηχανήμα και φυσάει συνεχώς αέρα πάνω στ' άδράχτια. Κατ' αυτόν τον τρόπο, οι σκόνες, τα χνούδια και άλλα μικροαντικείμενα που αιώρουνται στον αέρα και υπάρχουν στο έπεξεργαζόμενο νήμα και να το αλλοιώσουν διασκορπίζονται. Πόσες προφυλάξεις λαμβάνονται αλήθεια ώστε το προϊόν να βγει άμωγο!

Μά το νήμα δεν είναι ακόμα έτοιμο για το ύφαντοργείο. Θέλει κι άλλες φροντίδες και έπεξεργασίες. Από τις «κλώστρες» πηγαίνει στις «μπομπίνες», πολύπλοκα και αυτά μηχανήματα. Έδώ το νήμα τυλίγεται σε «μασούρια» και «διπλασιάζεται» ή «τριπλασιάζεται», ανάλογα με το σκοπό για τον οποίο προορίζεται, και ύστερα τυλίγεται σε «μπομπίνες».

Οι «μπομπίνες» μεταφέρονται κατόπι σε ένα άλλο μηχανήμα, το «στριπτήριο», όπου η «διπλασιασμένη» ή «τριπλασιασμένη» κλώστη στρίβεται και γίνεται το γνωστό σε

όλες τις γυναίκες «δικλωνα» ή «τρίκλωνο» βαμβακερό νήμα.

Αυτό καθ' αυτό το νήμα είναι τώρα έτοιμο, καλοδουλεμένο, γερό, στέρεο. Για να αποκτήσει όμως και άλλες πρόσθετες ιδιότητες, που θα το κάνουν πιο έλκυστικό για ώριμένες χρήσεις, υποβάλλεται και σε άλλες κατεργασίες. Σημαντικές ποσότητες από το νήμα γίνονται «μερσεριζέ» ή «γκαζέ». «Μερσεριζέ» είναι τα νήματα που έχουν μεταξίνη όωι και έπιτυγχάνεται αυτό με τη μεσολάβηση διαφόρων χημικών ουσιών.

Η μετατροπή του άπλου νήματος σε «μερσεριζέ» γίνεται στο έργοστάσιο της «Πατραϊκής-Πειραικής», στην Καλλιθέα. «Ικαζέ» νήμα είναι εκείνο που δεν έχει καθόλου χνούδι, που είναι έντελως λείο. Για να γίνει «γκαζέ» το νήμα καυαλίζεται από ένα ειδικό μηχανήμα. Στην «καυαλιστική μηχανή» υπάρχουν αναριθμητες μικρές εστίες από πυρακτωμένα (με ηλεκτρισμό) σίδηρα, ανάμεσα στις οποίες περνάει με ταχύτητα το νήμα και τσουρουφλίζεται. Παληότερα οι εστίες του μηχανήματος είχαν μικρές φλόγες από γκαζί (από εκεί πήρε και το όνομά του το είδος αυτό του νήματος), σήμερα όμως το γκαζί αντικαταστάθηκε από τον ηλεκτρισμό.

Έδώ τελειώνει το πρώτο μέρος της μεγάλης διαδρομής που ακολουθεί η έπεξεργασία του μπαμπακιού. Η άμορφη λευκή μάζα έγινε νήμα.

Β'. ΤΟ ΝΗΜΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΥΦΑΣΜΑ

Στο δεύτερο μέρος της διαδρομής του μπαμπακιού, το νήμα γίνεται ύφασμα. Για να παρακολουθήσουμε όμως το νέο αυτό στάδιο της κατεργασίας πρέπει να μεταφερθούμε στην Πάτρα, όπου βρίσκεται το μεγάλο ύφαντοργείο της εταιρίας. Το έργοστάσιο είναι χτισμένο κοντά στη θάλασσα, έκω από την πόλι, στο δρόμο προς τις «Ιτίες», έχει δε τεράστιες μηχανικές εγκαταστάσεις μπροστά στις οποίες μένει κανείς έκστατικός.

Η προεργασία

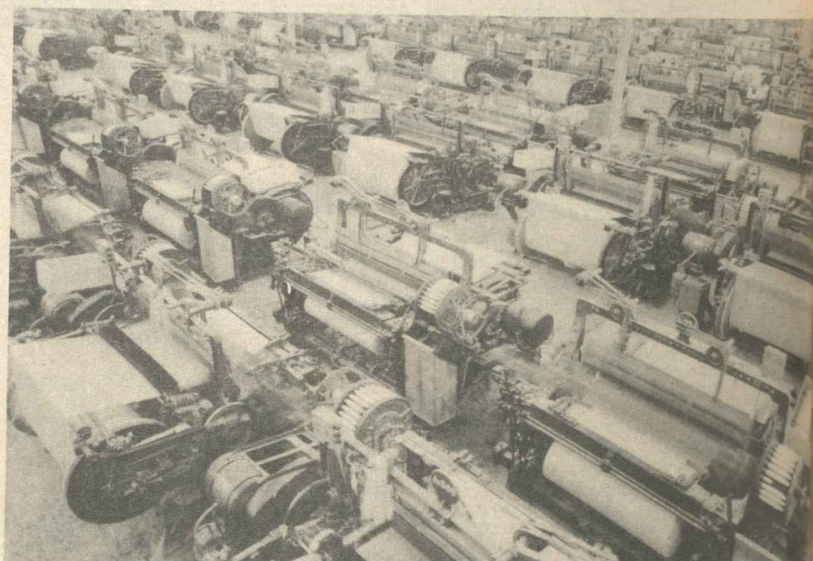
Πριν άρχισι η ύφανση, το νήμα υποβάλλεται σε μια ώρισμένη προεργασία.

Δεν μπορεί να πάει κατ' ευθείαν όπως έρχεται με τα μασούρια στους άργαλειούς. Πρώτο μηχανήμα που το υποδέχεται για την προεργασία αυτή είναι το «μπομπινούαρο». Στο μηχανήμα αυτό το νήμα περνάει από τα μασούρια στις μπομπίνες (τεράστιες κουβαρίστρες) και ταυτοχρόνα καθαρίζεται χωρίς σε ένα εξάρτημα που απορροφάει τα χνούδια του. Μά το «μπομπινούαρο» έχει και ένα άλλο, καταπληκτικό αυτό, εξάρτημα. Είναι ο «κομποδέκτης», που πάει και έρχεται διάδοχα πάλι στην κυρίως μηχανή και δίνει την κλώστη από τα μασούρια στις μπομπίνες.

Οι μπομπίνες μοιράζονται κατόπιν και άλλες μηχανισμούς στη «μα-

Μηχανήματα «χάρτζια» που μεταβάλλουν την όλόλευκη βάτα σε φυτίλι.

Έκατοντάδες άργαλειοί ύφαινον συνεχώς όλων των ειδών τα ύφασματα.

σουρίστρα» για να γίνουν ύφάδι για τις σάιτες του άργαλειού και άλλες στη «διάστρα» για να γίνουν ρόλοι για το στιμόνι. Η «διάστρα» αποτελείται από δυο μηχανήματα. Στο ένα είναι τοποθετημένες έκατοντάδες μπομπίνες κατά τρόπο που να μπορούν να περιστρέφονται. Τα νήματα από όλες αυτές τις μπομπίνες είναι συνδεδεμένα με το άλλο μηχανήμα που κατασκευάζει το ρόλο για το στιμόνι. Καθώς είναι απλωμένες στον άέρα οι έκατοντάδες αυτές κλωστές δίνουν την έντυπωση μιας δέσμης λευκού φωτός. Η «μασουρίστρα» έχει το προσόν να σταματά άμέσως μόλις σπάσει μια κλώστη. Η εργάστρια που την επιβλέπει δίνει την κλώστη και η μηχανή παίρνει πάλι μπρος μόναχη της.

Η ύφανση

Το στιμόνι πριν πάει στον άργαλειό κολλαρίζεται. Περνάει από ένα ειδικό μηχανήμα που του βάζει κόλλα και κατόπι στεγνώνει. Ακολουθεί το «μίτωμα». Οι κλωστές περ-

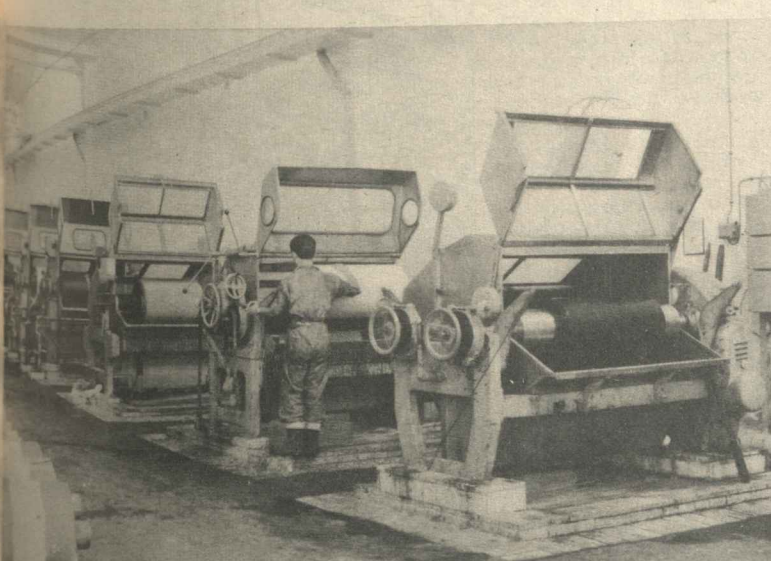
νιούνται στα τελάρια, ενώ ένας μικρός «κομποδέκτης» δίνει τις κλωστές του παλιού στιμονιού με το καινούργιο.

Τώρα το νήμα είναι έτοιμο για ύφανση. Στην τεράστια αίθουσα του ύφαντοργείου εργάζονται με έκκωφαντικό θόρυβο έκατοντάδες μηχανικοί άργαλειοί που είναι τόσο τελείο ώστε δεν χρειάζεται να τους επιβλέπει κανείς. Το μόνο που χρειάζονται είναι ηλεκτρικό ρεύμα για να κινούνται και νήμα για να παράγουν. Και στο τελευταίο είναι πολύ άποδοτικό. Σε κάθε βάρδια, δηλαδή όκταώρο, γυαίνουν από τους άργαλειούς αυτούς 12½ με 13.000 γυάρδες ύφασμα, όλων των ποιότητων και όλων των ειδών, από το ταπεινό κάμπιτ ως τη λεπτή ποπλίνα.

Τα ύφασματα αυτά δεν έχουν κανένα ψευγάδι ή ελάττωμα γιατί, πριν μεταφερθούν στα άλλα τμήματα για την παρατέρας έπεξεργασία τους, υποβάλλονται σε αυστηρό έλεγχο. Άπλώνονται πάνω σε τεράστια τελάρια, που πίσω έχουν δυνατό φως και εξετάζονται μέτρο με το μέτρο από ειδικούς τεχνίτες. Άν ά-

Από τις μεγάλες «κλώστρες» θα βγεί το νήμα με την όριστική του μορφή.

Μηχανήματα βαφής για μονόχρωμα λεπτά ύφασματα όπως οι ποπλίνες.

νακαλυφθεί κανένα λάθος, σημειώνεται επάνω «ελαττωματικό» και άχρηστεύεται.

Το ύφασμα εξευγενίζεται

Το ύφασμα βγήκε από το ύφαντήριο, δεν έχει ελαττώματα, πρέπει όμως να εξευγενισθεί, να υποστεί, δηλαδή μερικές έπεξεργασίες που θα το κάνουν πιο έμφανισμό, πιο ώραίο και να το δώσουν διάφορες μορφές και χρωματισμούς. Και όπως, ένας πολιτισμένος άνδρας, που σέβεται τον εαυτό του, δεν πρέπει ποτέ να είναι άζύριστος, έτσι και το ύφασμα πρέπει να άπαλλαγί πρώτα από το νεανικό του χνούδι. Περνάει λοιπόν από ένα μεγάλο μηχανήμα με κυλίνδρους που το ξυρίζει.

Μά δεν έγινε ακόμα το ύφασμα λείο, όπως το μάγουλο μιας δεκαεξαχρονης κοπέλλας. Κατι έχει άπομεινει επάνω του και μετά το ξύρισμα. Μεταφέρεται λοιπόν για περαιότερη περιποίηση σε ένα άλλο κοντινό μηχανήμα. Είναι η καυαλιστρα. Αύτη είναι διαφορετική από

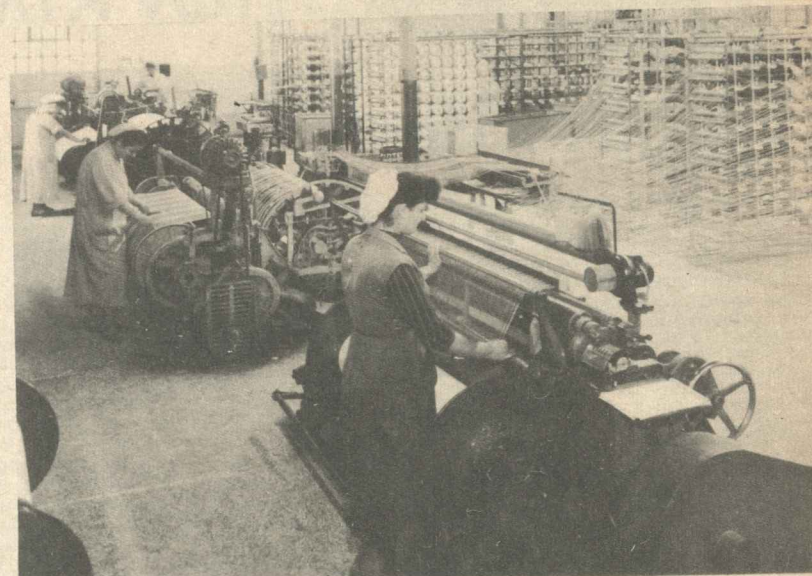
την άνάλογη μηχανή που τσουρούφλισε το νήμα στο κλώστήριο της Νέας Περάμυ. Από μικρές τρυπίτσες γυαίνουν γαλάζιες φλόγες που καίνε όλες κλωστίτσες δεν μπόρεσε να εξαφανισθεί η «ευριστική μηχανή».

Έν συνεχεία, όσα ύφασματα πρόκειται να μείνουν άσπρα (λευκά είδη) μεταφέρονται σε ένα γιγάντιο μηχανικό συγκρότημα, δέκα πέντε μέτρων περίπου μήκος και τεσσάρων ύψους. Είναι η λευκαντική μηχανή. Το βάζιμο. Οι δίες μηχανές θα κλονίσουν την ύγρασία που πρέπει να διατηρήσει το ύφασμα, ώστε να μην γίνη πολύ ξερό, και με την πάροδο δόν ανθρώπινο χέρι, λερώθηκε κάπως η δεν είναι από την πηγή του τόσο λευκό. Η λευκαντική μηχανή το καθαρίζει και το κάνει χιονάτο.

Ακολουθεί η «μερσεριζιστική» μηχανή που δίνει στο ύφασμα μεταξένια έμφάνιση.

Χρώματα και σχέδια

Και τώρα το ύφασμα περνάει σε άνώτερα στάδια έπεξεργασίας. Βά-κοντινό μηχανήμα. Είναι η καυαλιστρα. Αύτη είναι διαφορετική από

Οι «διάστρες» φτιαχνουν τους ρόλους που θα χρησιμοποιηθούν στο στιμόνι

νετα «ένφρουσαμπλ» ή άδιάδροχο, άποκτά ελαστικότητα, δεν «μπαινει». Ένα μηχανικό μεγαθήριο περιμένει τα ύφασματα για να τα βάψει και να τους δώσει λογής-λογής χρώματα, ανάλογα με το σκοπό που θα χρησιμοποιηθούν και τις άπαιτήσεις της μόδας. Μπαίνει το ύφασμα σ' αυτό άσπρο και γυαίνει-αυτόματα όλα-μπλέ, κίτρινο, ροζ, πάλ, κόκκινο, πράσινο. Η μηχανή αυτή γυαζει 50 μέτρα ύφασμα το λεπτό. Παράλληλα, μέσα στη γιγάντεια αίθουσα υπάρχουν και καμιά δεκαριά άλλες μικρότερες μηχανές βαφής που χρησιμοποιούνται κυρίως για τα λεπτότερα ύφασματα.

Τα χρώματα που χρησιμοποιούνται για το βάζιμο είναι όλα άπολύτως στέρεα. Όστόσο, μετά την έπεξεργασία αυτή γίνεται έλεγχος της άντοχής του χρώματος στο φως. Ένα κομμάτι από το βαμμένο ύφασμα τοποθετείται πάνω σε ένα τελάριο πίσω από το όποιο ύπάρχει μια ειδική λυχνία που παράγει φως όμοιο με του ήλιου. Το ύφασμα μένει εκεί μιάμιση μέρα. Άν δεν «κόψη» θα ιπή πως είναι καλό, άν «κόψη» περνάει πάλι από το βαφείο.

Άλλα ύφασματα, που θα χρησιμοποιηθούν κυρίως για φορέματα, πηγαίνουν στο τυποβαφείο, σε μια άλλη πλευρά της αίθουσας. Δυο μηχανήματα αναλαμβάνουν να δώσουν στα ύφασματα διάφορα σχέδια με ποικίλους χρωματισμούς.

Μά ακόμα δεν τελείωσε η περιπέτεια του ύφασματος. Θα περάσει πάλι από ειδικές μηχανές, τις «ρόμες» που θα το στεγνώσουν και θα το τεντώσουν ώστε να ξαναπαρή το άρχικό του πλάτος, που έχασε κατά το βάζιμο. Οι δίες μηχανές θα κλονίσουν την ύγρασία που πρέπει να διατηρήσει το ύφασμα, ώστε να μην γίνη πολύ ξερό, και με την πάροδο δόν ανθρώπινο χέρι, λερώθηκε κάπως η δεν είναι από την πηγή του τόσο λευκό. Η λευκαντική μηχανή το καθαρίζει και το κάνει χιονάτο.

Ακολουθεί η «μερσεριζιστική» μηχανή που δίνει στο ύφασμα μεταξένια έμφάνιση.

Ένφρουσαμπλ και άδιάδροχα

Το ύφασμα τώρα υποβάλλεται σε μια ειδική έπεξεργασία που το κάνει «ένφρουσαμπλ» (άσφαλάκωτο). Το ύφασμα έγινε άσφαλάκωτο,

πρέπει όμως και να μη «μπαινει» στο πλύσιμο. Αυτό θα το πετύχει ένα άλλο μηχανικό μεγαθήριο, το «σάνφοραίντ». Είναι μοναδικό στην Ελλάδα και ό Άμερικανός εφευρέτης του δεν έχει πουλήσει ακόμα την «πατέντα» του για το μηχανήμα αυτό, ή «Πατραϊκή-Πειραική» πληρώνει έ-να ώοισμένο χρηματικό ποσό κάθε χρόνο για δικαίωμα χρήσεως. Είναι όμως θαυματουργό. Το ύφασμα που θα βγί από το «σάνφοραίντ» δεν θα «μπή» όσο και να πλυθεί κατόπι.

Και ακολουθούν πολλά άλλα μηχανήματα, για ειδικές περιπτώσεις ύφασμάτων, όπως εκείνο που κάνει τις καμπαντίνες, οι «χνουδιέςστρες» που μεταβάλλουν το ύφασμα σε φανέλλα για ρόμπες, για πυτζάμες, για κουβέρτες κλπ.

«Ζακάρ»

Τα σχέδια πολλών ύφασμάτων δεν είναι τυπωμένα. Γίνονται κατά την ύφανση. Είναι τα περίφημα «ζακάρ», που πήραν το όνομά τους από το μηχανήμα που τα κατασκευάζει. Το μηχανήμα αυτό τοποθετείται πάνω από έναν κόνιν άργαλειό και με διάφορους συνδυασμούς των νημάτων καταρθώνεται να γίνουν σχέδια μικρά, ή μεγάλα, άπλά ή πολύπλοκα. Άκόμα και πρόσωπα και τοπία μπορεί να «ζωγραφισθεί» το «ζακάρ», άνάλογα με τον προσρισμό του ύφασματος. Ειδικοί καλλιτέχνες δίνουν τα σχέδια για να γίνουν τα «ζακάρ».

Έδώ τελειώνει η μεγάλη, η άπύστεμη περιπέτεια του μπαμπακιού. Η χιονάτη μάζα που βγήκε από τον άργαλειό έγινε νήμα και το νήμα ύφασμα. Όπως αντιληφθήκατε, άγατητή αναγνώστριά, δεν πρόκειται καθόλου για μια άπλη υπόθεση. Για να κατασκευασθεί το ύφασμα από το όποιο είναι φτιαγμένο το ώραίο φορέμα σας ή τα τόσα άλλα είδη που φοράτε ή χρησιμοποιείτε για το νοικοκυριό σας, χρειάστηκαν άτέλειωτες μηχανικές κατεργασίες και πολλοί ανθρώπινοι μόχθοι και φροντίδες. Μά γι' αυτό και τα βαμβακερά είδη που παράγονται σήμερα στην Ελλάδα δεν έχουν να ζηλήσουν τίποτα από τα άντιστοιχα ευρωπαϊκά ούτε σε ποιότητα ούτε σε μορφή.

Άλέξ. Καρρέ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ σκυλί τῶν Κίλμπουρνι

τοῦ ΤΖΕΡΑΛΝΤ ΦΙΛΓΟΥΑΙΝ

3

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ἡ Φιόνα Στάρ μένει κοντὰ στὸν πύργο τῶν Κίλμπουρνι, σὲ μιὰ ἀκτὴ τῆς Σκωτίας. Ἡ Φιόνα μὲ λυπητὴ μαθαίνει ὅτι ὁ πύργος πρόκειται νὰ πουληθῇ. Μία μέρα, ἕνας ὑπερόχος σκύλος, ποὺ ὀνομάζεται Πιστός, καταρθώνει ἀπὸ τὴ θάλασσα πάνω σὲ μιὰ σκεδία. Στὸ περιλαίμιό του ἔχει ἕνα σημεῖωμα ποὺ ἀπευθύνεται στὴ Φιόνα. Τὸ σημεῖωμα λέει ὅτι ὁ σκύλος μπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν πύργο, ὅπως ἀναφέρει ἕνας παλιὸς θρύλος. Δυὸ ξένοι δῶς προσπαθοῦν νὰ πιάσουν τὸ σκύλο. Γιὰ νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο, ἡ Φιόνα ὀδηγεῖ τὸν Πιστὸ στὸν πύργο, μὰ, στὸ δρόμο πηγαίνοντας πρὸς τὸν πύργο, ὁ σκύλος τὸ σκάει.

Η ΦΙΟΝΑ ὅταν ἔφθασε στὴν κορυφὴ τοῦ μονοπατιοῦ, ὁ Πιστὸς εἶχε ἐξαφανιστῇ κι' ὅλας. «Θὰ μῆκε στὸν πύργο», σκέφθηκε ἡ Φιόνα, «θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω». Τότε ἡ νέα εἶδε στὴν ἀκρὴ τοῦ μονοπατιοῦ ἕνα πράγμα ποὺ δὲν εἶχε ματαθῇ ὡς τότε. «Μπῶ», εἶπε ἀπὸ μέσα της, «μὴ ἐπιγραφῇ. Ποιὸς τὴν ἔβαλε ἐδῶ καὶ γιατί;» Μὲ ἐκπληξί της, ἡ Φιόνα, διέβλεψε:

ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΚΙΛΜΠΟΥΡΝΙ
ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΑΥΣΤΗΡΩΣ
Η ΕΙΣΟΔΟΣ

«Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος! εἶπε μέσα της ἡ Φιόνα. Μὰ ἔως τώρα, ὅποιος ἤθελε ἔμπαινε ἐλεύθερα στὸν πύργο!»

Καθὼς προχώρησε ὁμως ἡ Φιόνα, εἶδε κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ πύργου μιὰ ἄλλη παρόμοια ἐπιγραφή. «Δὲν καταλαμβάνει τίποτα», σκέφθηκε ἡ νέα. «Ποιὸς τάχα τοποθέτησε αὐτὲς τὶς ἐπιγραφές;»

Ἡ Φιόνα, ὥστόσο, ἀποφάσισε νὰ μῆγῃ στὸν πύργο παρὰ τὶς ἀπαγορευτικὲς ἐπιγραφές. Καθὼς ὁμως ἐσπρωχνε τὴ μεγάλη πόρτα, μὲ θυμωμένη φωνή τὴν ἔκανε νὰ ἀναπηδήσῃ.

«Εὐχαριστοῦμαι, δὲν εἶδατε τὴν ἐπιγραφή;» Ὁ Φιόνα ἀναγνώρισε τοὺς δυὸ χθεσινούς ξένους ποὺ εἶχε δῇ καὶ ἀκούσει, κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο. Ἀνέστηρε τὴν ψυχραιμία της καὶ κύτταξε μὲ ὕψος ἀγέρωχο τοὺς δυὸ ἀγνώστους, ποὺ στὸ μεταδῆ εἶχαν φθάσει κοντὰ της.

Μὲ ποῖο δικαίωμα, εἶπε, τοποθετήσατε αὐτὲς τὶς ἐπιγραφές;

«Ὁὰ τὸ μάθετε σύντομα, τῆς ἀπάντησε ὁ πιὸ ἡλικιωμένος. Ἐδῶ βρισκόμαστε στὸ σπιτί μας. Κάντε μας λοιπὸν τὴ χάρι νὰ ἐγκαταλείψετε αμέσως τὸν πύργο!»

Ἡ Φιόνα δὲν πτοήθηκε. Θαρραλέα, εἶπε: — Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ διώξετε. Ἀπὸ μικρὴ πᾶν καὶ ἔρχομαι σ' αὐτὸν τὸν πύργο καὶ κανένας δὲν μοῦ εἶπε ποτὲ τίποτα.

— Λοιπὸν, σὰς τὸ λέω πρῶτος ἐγώ, συνέχισε ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς σὰς εἶναι ἀπηγορευμένη ἡ εἴσοδος στὸν πύργο.

Ἡ Φιόνα δὲν περίμενε μιὰ τέτοια εἰδησι. — Εἶμαι ὁ κύριος Ντένδερ, συνέχισε ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Καὶ αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ γιός μου Χάρβεϊ. Ὁ πύργος εἶναι κλειστός γιατί τὸν ἐπιθεωροῦμε μὲ σκοπὸ νὰ τὸν ἀγοράσουμε.

«Ἀλλοῦ δὲν θὰ χάναμε τὸν καιρὸ μας θαυμάζοντας αὐτὰ τὰ ἐρεῖπια, εἶπε ὁ νέος μὲ ὕψος εἰρωνικό.

Αὐτὸ ἦταν ἕνας προμερὸς κλονισμὸς γιὰ τὴ Φιόνα. Ὡστε οἱ δυὸ ξένοι εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ τὴ διώξουν ἀπὸ τὸν πύργο. Κάτι ὁμως τῆς ἔλεγε μέσα της ὅτι οἱ Ντένδερ δὲν ἔλεγαν τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ ἀγοράσουν τὸν πύργο. Τότε, τὴν εἶχαν ἐρεῖν νὰ κάνουν ἐδῶ; Μήπως γύρευαν κατ'; Κάτι ποὺ εἶχε ἴσως σχέσι μὲ τὸν σκύλο;

Αὐτὰ σκεπτόταν ἡ Φιόνα ἐντατικά, ὅταν ἔξαφνα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου ἀκούστηκε ἕνα δυνατὸ γαγγισμὰ.

«Ὁ Πιστός!» σκέφθηκε ἡ Φιόνα. «Ὡστε πράγματι εἶχε μῆγῃ μέσα στὸν πύργο!»

— Εἶλξτε ἀφῆσε τὴν πόρτα μισάνοιχτη, Χάρβεϊ, εἶπε ὁ κύριος Ντένδερ στὸ γιὸ τοῦ καὶ ὁ σκύλος μῆκε στὸν πύργο.

— Ἦταν θαυμάσια ἡ ἰδέα μου, ἀπάντησε ὁ νέος. Τώρα θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν πιάσουμε.

— Δεσποινίς, εἶπε ὁ κύριος Ντένδερ στὴ Φιόνα, γιὰ τελευταία φορὰ σὰς λέω νὰ φύγετε καὶ νὰ μὴ ξαναπατήσετε τὸ πόδι σας ἐδῶ!

Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες μῆλκαν στὸν πύργο καὶ ἐκλείσαν πίσω τοὺς τὴν πόρτα.

«Αὐτοὶ οἱ δυὸ θέλουν νὰ πάρουν τὸν Πιστὸ, πρέπει νὰ κάνω κάτι», σκέφθηκε μὲ ἀπελπίστια ἡ Φιόνα. Προσπάθησε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἀλλὰ αὐτὴ ἦταν καλὰ κλεισμένη ἀπὸ μέσα. Χτύπησε μὲ τὶς γροθιές της, ἀλλὰ κανένας δὲν τῆς ἀποκρίθηκε. Κάθε στιγμὴ τοῦ περνοῦσε μεγάλωνε τὴν ἀγωνία της. Πῶς μποροῦσε νὰ μάθῃ τί γινόταν μέσα στὸν πύργο; Ἡ Φιόνα ἔτρεξε πρὸς τὸ χαμηλὸ παράθυρό ποὺ βρισκόταν στὴν ἴδια πλευρὰ τοῦ πύργου. Ἀλλὰ ἐκεῖ τὴν περίμενε νέα ἀπογοήτευσι. Οἱ ξένοι εἶχαν καρφώσει σανίδες στὸ παράθυρο.

Ξαφνικά, ἡ Φιόνα ἔτρεξε πρὸς μιὰ ἐρειπωμένη πτέρυγα τοῦ πύργου. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνα ἄλλο παράθυρο. Ἀν δὲν τὸ εἶχαν κλείσει κι' αὐτὸ οἱ ξένοι ἡ νέα θὰ μποροῦσε νὰ σκαρφαλώσῃ ἔως ἐκεῖ καὶ νὰ δῇ τί γίνεται μέσα στὴ μεγάλη αἶθουσα τῶν δεξιώσεων.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΕΥ, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου, ὁ Πιστὸς κύτταξε γύρω του βγάζοντας μικρὰ παρπονιάτικα οὐρλιαχτά. Τὶ γύρευε, ἄραγε; Βρισκόταν στὸ πρῶτο κεφαλόσκαλο τῆς ἐσωτερικῆς σκάλας καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ κατέβῃ στὴ μεγάλη αἶθουσα. Κάτω ὁμως στὴ σκάλα τὸν περιμένε ὁ πατέρας καὶ ὁ γιὸς Ντένδερ μὲ ἕνα σκρινὶ, φτιαγμένο θηλιά. Μόλις ὁ σκύλος θὰ ἔφτανε κάτω, θὰ τὸν πετοῦσαν τὴν θηλιά καὶ θὰ τὸν πιάσουν. Ἦταν κρυμμένοι καὶ ὁ Πιστὸς δὲν τοὺς ἔβλεπε.

Τὸ σκυλί ἄρχισε νὰ κατεβαίνει σιγὰ - σιγὰ τὰ σκαλοπάτια. Εἶχε φθάσει στὰ μισὰ τῆς σκάλας, ὅταν στὸ ἐπάνω παράθυρο πρόβαλε τὸ κεφάλι τῆς Φιόνας. Ἡ νέα ἀντιλήφθηκε ἀμέσως τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχε τὸ ζῶο. Ἐπείραξε κατὰ τὴν κἀνὴ γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Πιστοῦ καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ γυρίσῃ πίσω. Νὰ

— Πρόσεχε Χάρβεϊ!, εἶπε ὁ Ντένδερ πατέρας

τοῦ φωνάζει, δὲν μποροῦσε γιατί τότε θὰ τὴν ἀντιλαμβάνονταν οἱ δυὸ ξένοι καὶ θὰ μπορούσε νὰ εἶχε κακὰ ἐμπειρόδεματα μαζί τους. Κύτταξε γύρω της μὲ ἀγωνία καὶ τότε εἶδε στὸν τοῖχο πλάι στὸ παράθυρο κρεμασμένη μιὰ μεγάλη σιδερένια ἀσπίδα. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἡ Φιόνα ἔβαλε ὅλες της τὶς δυνάμεις, ξεκρέμασε τὴν ἀσπίδα καὶ τὴν ἔφερε νὰ κληθῇ στὴ σκάλα. Ἀπὸ τὸ μεγάλο κρότο ποὺ δημιουργήθηκε ὁ Πιστὸς στάθηκε καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω. Ἡ Φιόνα τοῦ ἔκανε νόημα νὰ πᾶ κοντὰ της. Χωρὶς δισταγμὸ, ὁ σκύλος ἔτρεξε.

— Τὶ συμβαίνει; εἶπε ὁ κύριος Ντένδερ.

— Μιὰ ἀσπίδα ξεκρέμαστηκε ἀπὸ τὸν τοῖχο, εἶπε ὁ Χάρβεϊ.

— Πρόσεξε, μὴν πέσῃ ἐπάνω μας. Καὶ οἱ δυὸ ἄντρες, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ, εἶχαν κάνει ἕνα δῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὀπισθοχώρησαν πάλι πίσω ἀπὸ τὴν σκάλα κι' ἔτσι δὲν εἶδαν τὴ Φιόνα ποὺ βρισκόταν στὸ ἐπάνω παράθυρο.

Μόλις ὁ Πιστὸς ἔφθασε στὸ πρῶτο κεφαλόσκαλο ἡ Φιόνα τὸν πρῶταξε σιγὰ:

— Πῆδα, Πιστέ! Δὲν εἶναι ψεῖδα.

— Ὁ Πιστὸς φάνηκε γιὰ μερικά δευτερόλεπτα νὰ διστάζῃ γιατί ὅσο καὶ νᾶλεγε ἡ Φιόνα, τὸ παράθυρο εἶχε δυὸ μέτρα ὕψος.

— Ἐλα, Πιστέ, πῆδα γρήγορα! ἐπανέλαβε. Τότε τὸ σκυλί τετνώθηκε καὶ πῆδησε. Ἡ Φιόνα

— Ἀκουσα θόρυβο κάτω ἀπὸ τὸ βράχο, πατέρα

να πρόφτασε καὶ τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Πᾶμε τώρα νὰ φύγουμε γρήγορα, Πιστέ. Ὁ σκύλος τὴν ἀκολουθῆσε.

— Φτωχὲ μου Πιστέ, ἔλεγε ἡ Φιόνα καθώς ἔτρεχε, ἀναρωτιέμαι γιατί οἱ Ντένδερ ἐπιμένουν τόσο πολὺ νὰ σὲ πιάσουν. Δὲν θὰ τὸν κατορθώσουν ὁμως, σοὺ τὸ ὀρκίζομαι.

— Ὁχι μακριὰ ἀπὸ τὸν Πύργο, ἡ Φιόνα βρήκε ἕνα κρυψώνα, κάτω ἀπὸ ἕνα βράχο.

— Ἐλα, Πιστέ, θὰ κρυφτοῦμε ἐδῶ ὥσπου νὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ. Ἀσφαλῶς οἱ Ντένδερ δὲν θὰ μᾶς ἀνακαλύψουν.

Τὸ σκυλί, πᾶν ἀπὸ εὐγνώμοσύνη, ποὺ τὸ εἶχε σώσει, τῆς ἔγλυψε τὰ χέρια.

Στὸ μεταξὺ, οἱ Ντένδερ εἶχαν βγῇ ἀπὸ τὸν πύργο.

— Τὸ σκυλί πῆδησε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ παράθυρο, πατέρα. Δὲν θὰ βρισκεται μακριὰ.

— Νὰ τρέξουμε νὰ τὸ δροῦμε! Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτὰ, οἱ δυὸ ἄνδρες στέκονταν ἀπογορευμένοι στὸ βράχο κάτω ἀπὸ τὸν ὅποιο ἦταν κρυμμένοι ἡ Φιόνα καὶ ὁ Πιστός.

Πουθενὰ δὲν εἶναι! εἶπε ὁ κύριος Ντένδερ.

Ἡ Φιόνα κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή της.

Κι' ὁμως πρέπει νὰ δροῦμε τὸ σκυλί, Χάρβεϊ, ἔξακολούθησε ὁ πατέρας, ἀλλοῦθις θὰ χάσουμε αὐτὴ τὴν περιουσία. Τὸ σκυλί θὰ δδηγήσῃ στὸ θησαυρὸ τῆς Φιόνας Στάρ.

Ἡ νέα ἀκούσε κατὰπληκτικὰ αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ὡστε γι' αὐτὸ ἤθελαν νὰ πιάσουν οἱ Ντένδερ τὸν Πιστὸ. Γιὰ ποιά περιουσία ὁμως ἐπρόκειτο; Μήπως τὴν ἀνέφερε τὸ κομμάτι τοῦ χαρτιοῦ ποὺ εἶχε χαθῇ; Μυστήριο! Πάντως ἕνα ἦταν βέβαιο, ὅτι οἱ Ντένδερ θὰ ἔκαναν ὅ,τιδήποτε γιὰ νὰ πιάσουν τὸ σκυλί.

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ, ὁ Πιστὸς ἔβγαλε ἕνα μουγκρὸ Τρομαγμένη, ἡ Φιόνα τοῦ εἶπε σιγὰ:

— Πᾶβε, Πιστέ, πάβε!

Μὰ οἱ Ντένδερ εἶχαν ἀκούσει τὸ μουγκρὸ.

— Πατέρα, εἶπε ὁ Χάρβεϊ, μοῦ φαίνεται πῶς ἀκουσα θόρυβο κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ βράχο.

— Πᾶμε νὰ δροῦμε, εἶπε ὁ κύριος Ντένδερ.

* ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια *

Ἡ σελίδα τῶν παιδιῶν

Ἐπιμέλεια Πην. Μαξίμου

Τὸ γράμμα τοῦ Μπαρμπα Μήτρου

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΒΡΑΧΜΑΝΟΙ

Γεῖά σας, παιδιά μου!

Μία φορὰ κι' ἕναν καιρὸ, ζούσανε στὶς Ἰνδίες τέσσερες Βραχμάνοι. Κι' ὅπως ὅλοι οἱ Βραχμάνοι κατ'ἀρχὴν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν Βράχμαν, τὸ μεγάλο θεὸ καὶ ἦταν πρόσφατα ἱερά. Δὲν ἔκαναν τίποτ' ἄλλο στὴ ζωὴ τους, ἀπὸ τὸ νὰ μελετοῦν. Ἐπειὰ ὅλοι οἱ τρεῖς τοὺς ὅσοι τους, δηλαδὴ οἱ τρεῖς τοὺς ὅσοι τους, ὁ τέταρτος ὁ φουκαρὰς δὲν εἶχε φαίνεται τόσο ἐξαιρετικὸ μυαλό, γιὰ νὰ κἀνὴ τόσο ἐξαιρετικὲς μελέτες. Εἶχε τὸ μυαλό ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μορφώθηκε. Ἐτσι οἱ ἄλλοι τρεῖς τὸν περιφρονούσαν νὰ πούμε, τοὺς λέγαμε πᾶς ἔπεπε πολλὰ κεφάλεια νὰ φαί, γιὰ νὰ τοὺς ὀτση.

Λοιπὸν, ἀποφάσισαν οἱ Βραχμάνοι νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν τόπο τους, γιατί ἦταν μικροί. Θὰ πῆγαιναν σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία κι' ἐκεῖ πᾶς θὰ ἔδλεπε ὁ κορμᾶς τὸ τί καὶ τί σοφίες εἶχανε χάσει στὸ κεφάλι τους καὶ μὴν τὰ ρωτᾶτε πόσο θὰ τοὺς θαύμαζαν καὶ πόσο παραδοκί θὰ μάζευαν! Ἐτσι, πῆραν τὸ δρόμο - δρόμο. Περνοῦσαν ἀπὸ κάποιο δάσος καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο - μεγάλο δέντρο, τὴν νύκτα! Ἐνας σκελετὸς ἀπὸ λιοντάρη ἦταν. — Ἐγὼ μ' ἔχω, σύμφωνα μ' αὐτὰ ποὺ μελέτη-

σα, νὰ δώσω σάρκα στὸ σκελετό, εἶπε ὁ πρῶτος Βραχμάνος.

— Κι' ἐγώ, σύμφωνα μ' αὐτὰ ποὺ ἔμαθα, τοῦ δίνω καὶ δόντια καὶ νύχια καὶ προβία, εἶπε ὁ δεύτερος.

— Κι' ἐγώ, τοῦ δίνω τὴν πνοή, τὴ ζωή, εἶπε ὁ τρίτος.

— Ἐ! τοὺς φώναξε ὁ τέταρτος. Δὲν ἔχετε στάλα νιανιό; Ὁ τέταρτος ἀνέστησε τὸν λιοντάρη; Ὁ τέταρτος δὲν ἦταν τόσο σοφὸς! Καὶ στρωθήκανε καὶ οἱ τρεῖς στὴ δουλειά, νὰ ξαναζωντανέψουν τὸν λιοντάρη.

Ὁ τέταρτος ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ στὸ δέντρο καὶ ἀπὸ κλαρὶ σὲ κλαρὶ, ἔφθασε στὴν κορυφή, καλοκάθησε καὶ τότε πᾶς εἶπε μέσα του. «Ἐν τάξει. Τώρα τὸ ἔχω τὸ κεφαλάκι μου ἥσυχο. Ἐδῶ ποὺ ἔφτασα, δὲν μὲ φτάνει τὸ λιοντάρη. Οἱ ἄλλοι ὁμως θὰ πᾶν χαμένοι. Ὁ τέταρτος τραγανίστη. Συγνώμη τοὺς αὐτονοῦς».

Πραγματικά, τὸν λιοντάρη τοὺς κατὰφαγε. Καὶ χορτάτο πᾶς καὶ χαρούμενο, ἔφυγε καὶ χάθηκε στὸ δάσος. Τότε κατέβηκε ἀπὸ τὸ δέντρο κι' ὁ Βραχμάνος, αὐτὸς ποὺ δὲν ἦταν τόσο σοφὸς καὶ τραβῆξε τὸ δρόμο του καὶ πῆγε στὴ μεγάλη πολιτεία κι' ἔζησε καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Δὲν εἶναι ὥρα νὰ τὸ ἰνδιάνικο αὐτὸ παραμῦθι;

Σὰς κατασπάζομαι

Ὁ μπάμπας - Μήτρος

ΕΣΥΠΝΑΔΕΣ...

Παιδιά, σήμερα ἔχω κάτι πολὺ καλὸ. Θὰ σὰς πᾶ... ἐξηγηθῶ. Κι' ἐπεὶ θὰ τὴν πῆτε στὸν φίλο σας.

Θὰ ρωτήσετε λοιπὸν: — Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ μιλά χωρὶς στόμα καὶ μάλιστα σ' ὅλες τὶς γλώσσες;

Θὰ σκεπτόνται οἱ φίλοι, θὰ εὐχόμενοι τὸ κεφάλι τους, θὰ κυττάζουν γύρω τους καὶ τέλος ἔσσει θὰ τοὺς ἀντιφάσῃ καὶ θὰ τὸν φανερώσετε.

Εἶναι ἡ χῆλ.

Ἀλλὰ ἐξηγῶναι, ἀκόμα πιὸ νόστιμη εἶναι αὐτὴ ποὺ θὰ σὰς πᾶ:

— Πόσα πόδια ἔχει τὸ ὄλογο;

— Ὅλοι μαζί θὰ φωνάξουν τέσσερα. Τέσσερα! «Α, μπᾶ! Ὁχι! θὰ φωνάξουν κι' ἐσεῖς ἀκόμα κι' ἀκόμα πᾶς δυνατὰ. Τὸ ὄλογο ἔχει... ὀκτώ πόδια. Καὶ βέβαια! Δυὸ δεξιά, δύο ἀριστερά, δύο μπροστινὰ καὶ δύο πιστινὰ. Τὸ ὄλον, ὀκτῶ. Κι' ὁποῖος θέλει νὰ κἀνὴ τὸν... ἔξυπνο καὶ νὰ φωνάξῃ ἀλάθος!», θὰ τοῦ πῆτε:

— 2 X 4 = 8. Τέλειωσε!

Καὶ τώρα ἀκούστε μιὰ ἐξηγῶναι ποὺ τοῦ ἐπαίει τοῦ Κοκοβίου.

— Κοκοβίε, τοῦ λέω, τώρα ποὺ κοιτάς τὴν ἐσοτή σου, ξέρω ὅτι ὁ κ. Διευθυντὴς θὰ σοὺ χορίσῃ τόσα πολλὰ ποὺ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τὰ φροντίζῃς ὅλα μαζί.

Κι' ὁ Κοκοβίος ἔκανε ἀμέσως ὅ,τι χρειαζόταν. Φαντάστηκε μιὰ ντουλάπα γεμάτη, κοσμητικὰ καὶ πομπώδη, καὶ ποικιλία τῆς μεδδᾶς.

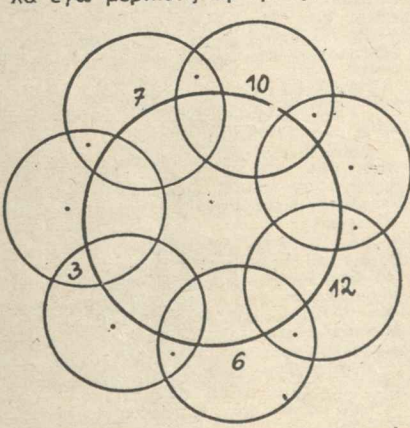
Ἐπὶ τοῦ γυμνασίου καὶ τοῦ αὐτοκινήτου.

— Τὸ ξέρεις καλὰ; μὲ ρώτησε.

— Ναι, ναι, βέβαια, θὰ σοὺ χορίσῃ δυὸ γροθιές.

Καὶ στὴ στιγμὴ τὸν ρουθουνὶα τοῦ Κοκοβίου πῆγαν στὴ θέσι τους.

Ἡ Γλιστριδὰ

Χάχαχα! Τὸ πιστέψατε πῶς τοὺς ἔβαλα γιὰ νὰ σὰς εὐκολύνω; Γιὰ νὰ σὰς μπερδέψω σὰς τοὺς ἔβαλα! Καὶ τώρα σὰς λυτᾶμαι καὶ θὰ σὰς πᾶ τὴ λύσι:

Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸν ἐπάνω κύκλο. Ἀπὸ τὸ 10. Θὰ σὰς πᾶ, μὲ τὴν σειρά, τοὺς ἀριθμούς πῶς θὰ τοὺς βάλουμε.

Εἴπαμε, 10. Τώρα 2, 11, 8, 12,

1, 6, 14, 4, 3, 13, 5, 7, 9.

Κάνετε τὴν πρόσθεσι τοῦ κάθε κύκλου καὶ θὰ δῆτε ἂν ἔχω δίκαιο.

Ὁ Κοκοβίος

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

ὑπάρχει ἕνα πουλὶ ποὺ ζῇ ἀρμονικά μὲ τοὺς κροκοδείλους; Περιπατᾷ μάλιστα ἀφῶρα καὶ μέσα στὸ στόμα τους. Πολλὲς φορὲς μπορεῖ νὰ βρεθῇ ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ τέτοια πουλιὰ μέσα σ' ἕνα στόμα κροκοδείλου. Καὶ δὲν εἶναι χωρὶς λόγο. Τὸ καθεστῆσαν τὰ δόντια.

Τρώνε τὴν προφῆ, ποὺ ἔχουν μαζευτὴν ἀνάμεσα καὶ ὅλα τὰ σκουλήκια καὶ τοὺς ἄλλους μικροοργανισμοὺς ποὺ ἔχουν ἀναπτυχθῇ στὸ στόμα τοῦ ἔρπετου. Ὅταν παρουσιαστῇ κίνδυνος, τὸ πουλὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ δυνατὰ καὶ ἀκαταπαύστα. Ἐτσι εἰδοποιεῖται ὁ κροκοδείλος καὶ παίρνει τὰ μέτρα του. Τὸ πουλὶ αὐτὸ λέγεται πλουβιανός.

ἕνας καλὸς ἀνθόκομος μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν ὥρα χωρὶς ρολόγι.

Ἐπὶ τοῦ γυμνασίου καὶ τοῦ α

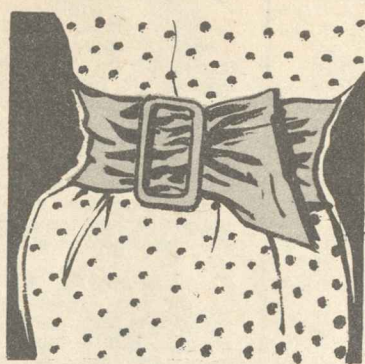
'Η διτρίνα τής «Γυναίκας»

Τονίζοντας τα φρύδια σας συμπληρώνετε την ομορφιά σας. 'Η μοντέρνα αισθητική θέλει φρύδι άκατα έντονο και κάπως πιο κοντό από το συνθισμένο. Προσοχή όμως να μη ξεφυγείτε από τα πλαίσια της φυσικότητας—δηλαδή τής λεπτομέρειας ή οποία έχει τή σημάδα για την ομορφιά σας. Θά σας τη δώσω μόνο ή Αισθητικός σας. Κάθε συμβουλή δίδεται δωρεάν στο Ινστιτούτο Αισθητικής ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΗ, όδός 'Αμύντα 13 Θεσνίκης. 'Επίσης στα κάτω έξωθας φρύδια και βλεφαρίδες εξασφαλίζεται στο ως άνω Ινστιτούτο ένα φυσικότατο χρώμα βαφής αυτών διαρκείας 45 ημερών ήλεγμένο επίσημια όφθαλμολογικά.

Γιατί που ενδιαφέρει τις κομωδίστρες και όσες θέλουν να ντυνούνται κομωά. Στή «Νίκη» όδός 'Ερμού 42, άνωθεν στόας στον 1ο όροφο, τηλ. 36-659 θά δοήτε μία καταπληκτικά πλούσια συλλογή ΠΑΤΡΟΝ παριζιάνικα. Πλούσια συλλογή σκίτσων με καλές τιμές και ταχεία εξυπηρέτηση. 'Επίσης διαθέτουν κάθε είδους ντυσιμπλάσια σε τιμές που θεωρούνται χονδρικής πωλήσεως.

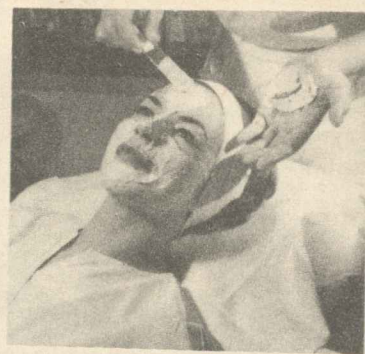
'Απλώς σας υπενθυμίζουμε. Ζώνες σε όλα τα δέρματα, μπότες, ντραπέ και νάπες. Ζώνες ποιότητας. Ζώνες καλλιτεχνικές. άφαστες σε όμορφιά και σε μεγάλη ποικιλία.

Χ. Σ. ΚΑΡΑΣΟΥΛΗΣ 'Ερμού 49 'Αθήνα.

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Δέρματα μαρμαμένα, ρυτιδωμένα, δέρματα με λεκές, δερματίτιδα, μιμητία, πλασμοδότητα, διαστολή πόρων. Νέα βιολογική μέθοδος που εξασφαλίζεται μόνο στο Ινστιτούτο μας σας άπαλλάσσει αυτόματα από τις άνωτέρω δυσμορφίες του προσώπου. Ριζική αποτροπή εξαιρετικά επιτυχής. 'Ινστιτούτο Αισθητικής ΗΟΛΛΥΨΤΟΥ (Χόλλυγουντ) πλατεία Καπνικαρέας 8 (όδός 'Ερμού) 1ος όροφος 'Αθήνα.

'Ο καιρός που περνά φέρνει κάποιες χαλαρώσεις. Οί μύς που συγκρατούν το δέρμα χάνουν σιγά-σιγά την ελαστικότητα τους, και έτσι βλέπουμε συχνά το αντιαισθητικό θέαμα ενός κουρασμένου προσώπου, με τραχηλικά χαρακτηριστικά. Αυτή ακριβώς τή χαλάρωση των Ιστίων του προσώπου, καταπολεμεί το Ινστιτούτο ΤΑΝΙΑ με τις ειδικές βιολογικές μάσκες που διαθέτει. Οί μάσκες αυτές σας χαρίζουν ένα νεανικό πρόσωπο. 'Οτι έχει σχέση με τήν ομορφιά σας στο Ινστιτούτο ΤΑΝΙΑ Βουκουρεστίου 27 τηλ. 617-453

'Ανοιξι. 'Ολη ή φύσι ντύνεται με τα ώραιότερα και φωτεινότερα χρώματα τής χρονιάς. Είναι καιρός να σκεφθίτε και σεις κυρίες μου να ντύστε τα έπιπλα του σπιτιού σας με τα ώραιότερα λουλουδάτα ευρωπαϊκά κρετών που παρέλαβε το κατάστημα «ΡΥΘΜΟΣ», όδός Βουλής 22 σε μεγάλη ποικιλία.

Στο κατάστημα τής κ. 'Αννας Γερολυμάτου μέσα στη στοά του κινηματογράφου Παλλάς θά δοήτε κάθε καλλυντικό. Τά καλύτερα παριζιάνικα έρωματα. Τό μοντέρνο κραγιόν SIMEP τό άόρατο οίμελ MASCARA — MATIC και τό θαυμάσιο ντεκακιγιάζ ASPRO. 'Επίσης νύχια πλαστικά, βλεφαρίδες, καλτσες έλαστικές για τό ξεκούρασμα των ποδιών και τό μοναδικό AMAZING για νά άποφύγετε τήν καταστροφή των νυχιών σας. 'Επιπλέον θά τήν κυρία 'Αννα Γερολυμάτου στο κατάστημα τής καθώς και στο κεντρικό φαρμακείο του κ. Γερολυμάτου Γ. Σμάτς 2 τηλ 21.610

Για τήν κοκεταρία σας, σας συνιστούμε τρία όρώα προϊόντα. Τό μοντερό κραγιόν MISSLYN σε όλους τας χαρματισμούς για όλες τις ηλικίες. Τό βερνίκι νυχιών MISSLYN που δίνει στο χέρι όραία εμφάνιση χωρίς να σπάει τή νύχια και τή μοναδική στον κόσμο όδοντοπαστα EMAIL DIAMANT που κάνει δόντια λευκά, γερά και δίνει ένα όμορφο ρόζ χρώμα στα όλα σας. Θά τά δοήτε σε όλα τά καλά φαρμακεία, καθώς και στα μυστοπώλεια.

είναι ή Βότρυς και περίφημη ή 'Ελεφαντής που έζησε στα χρόνια του Αύγουστου και συνέγραψε ένα διβλίο για τή είδη των σαρκικών απολαύσεων που τή χρησιμοποιούσαν τότε σε εύρωστα κλίμακα και μεταξύ εκείνων που τή είχαν άχώριστο σύμφωνο ήταν και ο αυτοκράτορας Τιβέριος. 'Ακόμα όνομαστή αυτής τής κατηγορίας ποιήτρια ήταν ή Σαμωτίσσα Φιλανίς στην όποία αποδίδεται ή «έφεύρεσις» του λεσβιακού έρωτα.

Λεπτό αισθηματικό διήγημα

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΜΟΛΙΣ ξύπνησε, ή σκέψη του ραντεβού ξανάρε στο μυαλό τής Μιμί. 'Η καρδιά τής άρχισε να χτυπά πολύ δυνατά. Πέταξε γρήγορα τό σεντόνι και μέσα σε δύο λεπτά έκανε τήν τουαλέτα τής. 'Ετρεξε λίγο, μη ξεροντας άκόμη αν ήταν άληθινά ευτυχισμένη. 'Ενα ραντεβού, τό πρώτο στη ζωή τής, τό μόνο άληθινό, ήταν βέβαιη γι' αυτό.

'Η μητέρα τής τή φώναζε όταν τή άκουσε: —'Ελα γρήγορα, Μιμί, σου σερβίρισαν! 'Αλήθεια, έπρεπε να σκεφθώ να ήμν. Χθες τό βράδυ, οί γονείς τής είχαν άπουχησει, έπειδή έφαγε λίγο. Πάθ θά μπορούσε να φάι πολύ; 'Ενα δάρος άγνωστο πλάκωνε τήν καρδιά τής. 'Η συγκίνησή τής τήν παρέλασε. 'Ήξερε ότι κάτι θά γινόταν, αλλά δεν ήξερε άκόμα τί. Μπά! θά έβλεπε τί γίνεται στο πρώτο ραντεβού! Τό πάν ήταν να καταφέρει να τό σκάσει έγκαίως. 'Εκείνος τής είχε πη: «Περιμένε με στις δέκα, κάτω από τό κυπρισσία, κοντά στο νεκροταφείο».

— Δεν τρώς τίποτε, Μιμί; 'Ελεγε ή μητέρα τής. —Μά ναί, τρώω, τό βλέπεις, άπαιτούσε εκείνη καταπίνοντας με κάποιο κάθε μπουκιά.

Τό πρόγευμα κράτησε πολύ. 'Ο πατέρας τής μιλούσε για χίλια δυο πράγματα που ή Μιμί δεν τ' άκουε.

Μά εκείνη δεν έβλεπε τίποτε άλλο παρά τά μαύρα μάτια καρφωμένα επάνω τής. 'Εκείνος τής είχε δώσει ραντεβού... 'Ήταν άνηκουστο, άνεύρητο, τρελλό! Αυτός, που όλες οί κοπέλες του τόπου τον λάτρευαν, προτίμησε ένα κοριτσάκι δέκα έξι χρόνων σαν αυτήν! Θά τής ζητούσε να τήν παντρευτή! Τί χαρά! Τής φαινόταν άδύνατο να νιώσει πώς ευτυχισμένη άπ' όσο έννοιωθε αυτή τή στιγμή. Τί θά τής έλεγε; θά τή φιλούσε άσφαλώς. Πώς να ήταν άραγε αυτή τό έρωτικά φιλιά για τά όποια μιλούσαν τά διβλία που έκλεβε από τή μητέρα τής και τά διάβαζε κρυφά;

Μετά τό πρόγευμα ήρθε ή γυναίκα που έκανε τις δουλειές του σπιτιού. 'Ο πατέρας τής πήγε στον κήπο. Τ' άδελφά τής άνέβηκαν στη σοφίτα να παίξουν.

'Η Μιμί έδενε για τέταρτη φορά τή μπλε κορδέλα, μπροστά στον καθρέπτη τής κάμαρας τής, όταν άκουσε να τή φωνάζει ή μαμά τής: —'Ελα λοιπόν να με δορθήσεις να κλείσουμε τά βάα με τή μαρμελάδα.

—'Ω! οί υπέρες! Και τί να κάνω; Δεν μπορούσε πάντως ν' άρννηθώ. Μά ποιά δικαιολογία; Νά πη πως είχε ραντεβού; Ποτέ! Τί συμφορά! Γιατί οί γονείς τής ήταν άπ' αυτούς τους ανθρώπους που δεν καταλαβαίνουν τίποτε άπ' τή ζωή, άπ' τήν άγάπη. 'Ήξερε καλά πως θά τήν εύρισκαν μικρή για να άρραβωνισατή.

—'Ομας αυτή ήταν σίγουρη για τόν έρωτα τής. Ποτέ δεν θ' άγαπούσε άλλον! Θά πέθαινε γι' αυτόν, αν χρειαζόταν!

Κάτι μέσα τής τής ψιθύριζε πως εκείνος δεν θά έκανε τό ίδιο, μά τήν έβλεπε γρήγορα αυτή τή σκέψη.

'Η κουζίνα μισοκοιλούσε από χίλια μυρωδιές. Μερικές σφίκες θούζαν γύρω από τά βάα, που έπρεπε να τις διώχνεις.

Τό ρολόι τής τραπέζιας χτύπησε δέκα. 'Εμεναν άκόμη δέκα βάα. Τά γένια τής γίνονταν όλο πιο ά-βάα.

Τήν περίμενε άσφαλώς. Για συμπλήρωμα ή παραδουλεύτρια μπήκε να τις σκούψει τής, τους κουβάδες τής. Είπε: —'Αλήθεια, κυρία Μπουρμούν...

— Δεν έλειπε παρά αυτό! 'Όταν έλεγε «αλήθεια», είχε πάντα κάποια ενδιαφέρονσα και άληθινή ιστορία

να διηγηθώ. Δεν μετέδιδε ποτέ κάτι αν δεν ήταν σίγουρη πως ήταν άληθινό. Και όταν ή παραδουλεύτρια άρχιζε μία ιστορία, ή κυρία Μπουρμούν σταματούσε πάντοτε τή δουλειά τής. Δεν έκανε ποτέ αυτά τά δυο πράγματα συγχρόνως: να εργάζεται και να άκούη μία ιστορία. 'Η Μιμί έρριξε ένα άπελπισμένο βλέμμα στα δέκα άραδιασμένα βάα με τό γλυκό.

— Μά βάλτε στο νού σας, περιμένει παιδί και ή κατάσταση τής είναι κιόλας πολύ προχωρημένη!, έλεπε ή παραδουλεύτρια.

—'Όχι! Είναι δυνατόν αυτό! Δεν είναι μεγαλύτερη από τήν Μιμί μας! Μαύ φαινόταν όστόσο πως ήταν σοδάρό κορίτσι!

—'Ω! ξερετε, αυτά τά πράγματα...

— Καί... ξέρουν από ποιόν είναι, ο πατέρας;

— Βεβαίως! 'Ο προκομμένος ο Ζίλ! Βλέπεις, όλες οί γυναίκες πέφτουν στα πόδια του! 'Αφού είναι κουτές!

Τό τραπέζι στριφογύρισε, τά βάα άρχισαν να χορεύουν έναν τρελλό χορό. 'Η Μιμί πιάστηκε από τό τραπέζι κι' έκλεισε τά μάτια τής.

—'Ενώ τ' αυτιά τής δούζαν, ή Μιμί άκουσε τήν ύπόλοιπη ιστορία.

—'Αλλά δεν τήν ενδιέφερε πιά. Κατάλαβε άόριστα ότι ο Ζίλ θά έφευγε, γιατί δεν ήθελε να παντρευτή τή μικρή, βέβαια, «για να μπορώ να συνεχίσω ήσυχα τις διασκεδάσεις μου» όπως έλεγε ο κόσμος...

Τό δέκατο βάα είχε σκευαστή δταν τελείωσε ή ιστορία. 'Η Μιμί είχε τελειώσει τή δουλειά τής άργά, με έπιμέλεια. 'Υστερα ξαναέβηκε στο δωμάτιό τής.

Τότε μόνο άρχισε να κλαίη άπελπισμένα, πνίγοντας τούς λυγμούς τής στο μαξιλάρι. 'Ελεγε:

— Ζίλ, θά σ' άγαπώ όστόσο παντοτενά, ποτέ δεν θ' άγαπήσω άλλον!

'Η μπλε κορδέλα τής ήταν πεταμένη πάνω στο κρεβάτι. Τά όρώα έσφαβ μαλλιά τής είχαν ξεχτενισθώ.

'Υστερα από κάμψη ώρα σηκώθηκε. 'Ερριξε μία ματιά στον καθρέπτη και δοήκε τόν έαυτό τής πολύ άσχημο. Τό κάτω-κάτω τήν ενδιέφερε;

Χίτρεσε σοδάρά τά μαλλιά τής προς τά πίσω και φρόντισε ιδιαίτερα να έξαφανιστή τή μικρή τουφα των μαλλιών που είχε άφηση στο μέτωπό τής με τόση κοκεταρία τό πρωί. 'Αφού πλύθηκε πολλές φορές με κρύο νερό, για να μη φαίνεται πως έκλαψε, άπεφάσισε να μη έξαναγελάση ποτέ.

Και εύγήθηκε να πεθάνη προτού άνοίξει πάλι τό σχολείο. 'Ο κόσμος θά έλεγε:

— Από τί πέθανε;

— Φαίνεται πως κάποιος άτυχος έρωτας τή μαράζωσε.

Κατέβηκε κάτω. Στην είσοδο βρήκε τή φίλη τής Λέσλυ.

— Ε, Μιμί, έρχεσαι μαζί μας αύριο; Θά πάμε έκδρομή. Μία όλόκληρη παρέα. Θά είναι κι' ο 'Ανρού κι' ο Ζωρζ. Καί ή 'Αννυ που γύρισε από τις Βολεαρίδες. Θά έχη ένα σωρό πράγματα να μάς διηγηθώ.

'Η καρδιά τής Μιμί άρχισε να χτυπά. 'Εκδρομή! Θά ήταν κι' ο 'Ανρού και ο Ζωρζ! Πιθανώς και ο Μαρσέλ, ο «τρελλός», όπως τόν φώναζαν όλοι τους...

'Ετρεξε στην κουζίνα.

— Μαμά! μ' άφίνεις να πάω αύριο έκδρομή, με τή Λέσλυ, τόν Ζωρζ, τήν Κλαίρ και τούς άλλους;

Μιλούσε γρήγορα και τά μάτια τής έλαμπαν. 'Όχι! Δεν θά πέθαινε άκόμη! Μόλις τώρα άρχισε ή ζωή τής!

Και ή τρελλή τουφίτσα ξαναφάνηκε στο παιδικό τής μέτωπο...

Α. Κερβάλ

Πότε γερνάμε;

Είναι περίεργο πόσο ή γυναίκες τής ίδιας ηλικίας μπορεί να φαίνονται διαφορετικές. Μερικές έχουν γερασμένη έπιδερμίδα με ρυτίδες και διεσταλμένους πόρους, ενώ άλλες φαίνονται πολύ νεώτερες με δροσερό και βελούδινο δέρμα.

Μία προσεκτική μελέτη απέδειξε ότι ή γυναίκες που περιποιούνται τακτικά τήν έπιδερμίδα τους είναι ακριβώς ή ίδιες που φαίνονται κατά πολύ νεώτερες από τήν ηλικία τους.

Δεν ώφελεί σε τίποτε ή σπασμωδική περιποίηση του δέρματος από καιρού εις καιρόν.

Είναι άπαραίτητον να περιποιηθώ τό πρόσωπόν σας κάθε μέρα με τήν θρεπτική Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ που περιέχει ΜΠΙΟΣΕΛ αυτό τό θαυματουργό στοιχείο, τρώφή διά τήν έπιδερμίδα. Τά άποτελέσματα είναι καταπληκτικά.

Τό ΜΠΙΟΣΕΛ που περιέχεται στην Κρέμα νυκτός ΤΟΚΑΛΟΝ είναι ένα ζωντανό στοιχείο που τρέφει και αναζωογονεί τήν έπιδερμίδα. 'Η κοκκινίλες, τά μαύρα στίγματα, οί διεσταλμένοι πόροι έξαφανίζονται.

Τό δέρμα σας γίνεται άπαλό, δροσερό σά βελούδο. Ξαναβρίσκει τήν πρώτη του δροσέρη και νεανική όψη.

Δοκιμάσατε και σεις τήν θρεπτική Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ με ΜΠΙΟΣΕΛ. 'Οποιαδήποτε ηλικία κι' αν έχετε, όσοδήποτε κουρασμένο και αν είναι τό δέρμα σας, θά δοήτε άμέσως τή διαφορά.

Είναι ή πιο σπουδαία Κρέμα για να διατηρήτε τό δέρμα σας δροσερό και νεανικό.

Tokalon

ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΕΛΛΙΝΩ

Η ΜΕΛΙΝΩ ή Μελίνα ήταν 'Ιταλόκρίδα και φίλη τής Νοσφιδας, και μαζί τής μελέτησε τή σαφική ποίηση, έγραψαν δε και οί δυο στή λεσβιακή διάλεκτο. 'Η Μελίνα δεν άναφέρεται τόσο από τους συγγραφείς τής κυρίας 'Ελλάδος γιατί σαν άποικος δεν ήταν δυνατό με τά τότε μέσα επικοινωνίας να γίνη γνωστή. Στην πατρίδα τής όμως, τή Λοκρίδα τής Κάτω 'Ιταλίας, είχε μεγάλη φήμη και τό όμοιωμά τής ήταν ζωγραφισμένο επάνω σε άγγεια και πολύτιμα ύφασματα. Οί συμπατριώτες τής τή θεωρούσαν σά μία δεύτερη Σαπφώ.

'Απ' τήν πνευματική τής παραγωγή διασώθηκαν λίγα πράγματα, άνάμεσα στα όποια μία μοναδική στο είδος τής όδη προς τή Ρώμη, που τότε άρχιζε να δυναμώνει και να κυριαρχή στην 'Ανω 'Ιταλία.

Πολλές άκόμη ποιήτριες άναφέ-

ρονται σε άποσπάσματα αρχαίων κειμένων, σε έπιγραφές και έπιγράμματα, για τις όποιες πολύ λίγα είναι γνωστά τόσο για τό που γεννήθηκαν και ποιά έποχή στιχουργήσαν όσο και για τήν πνευματική τους παραγωγή. Χρονολογικά αναφέρουμε τις παρακάτω:

Μοσχίνη, από τήν 'Αθήνα. 'Ηδύλη, κόρη τής Μοσχίνης, γεννήθηκε στην 'Αθήνα, παντρεύτηκε στη Σάμο και ένα από τά ποιήματά τής λεγόταν «Σκύλλας». Γλαύκη, γεννήθηκε στη Χίο και ήταν λυρική ποιήτρια. Για τήν ομορφιά τής λέγεται ότι τήν άγάπησαν όχι μόνο άνδρες, αλλά και ζώα, όπως ένα σκυλί και μία χίνα. Μεναρχίς, από τήν 'Εφεσσο. 'Αγαλιά τής έφτιασε ο Εύθυκράτης. Τύριννα, από τή Σάμο. Χαριζένη στην όποια αποδίδονται έρωτικά κι' άλλα τραγούδια στην αιολική διάλεκτο. 'Εριφανής, Παρθενίς, Δημαρέτι, Σάλλιη, Βοιά, Μυία από τή Σπάρτη, Κλειτώ, Λεαρχίς, Μεναρχίς, Ταλαρχίς, Μύστις, Πραξιγόρις, 'Αριωνάτις, Θεοσέβεια, Μούσα, των όποιων τά όνόματα άναφέρονται από τους συγχρόνους των λόγιους και πολλών τά άγάλματα τά έφτιαξαν γνωστοί άν-

65

Μιλουν τ' "Αστρα

ΚΑΙ ΠΡΟΛΕΓΟΥΝ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ 14-27 ΜΑΪΟΥ

ΚΡΙΟΣ

(21 Μαρτίου—20 'Απρ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21 — 31 Μαρτίου): Θα πάρετε μεγάλα ικανοποιήσι από τα αισθηματικά σας ζητήματα γιατί αυτό το δεκαήμερο πολύ θα ευνοήσουν τα αισθήματα της καρδιάς, τα οποία και σας ενδιαφέρουν.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 'Απριλίου): Δεν είναι σωστό να παίζετε με τον έρωτα. Κινδυνεύετε να κάμψετε τα φτερά σας σαν την πεταλούδα στο φως. Απομακρυνθείτε όσο είναι καιρός και ακολουθήστε τη μέση οδό.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 20 'Απριλίου): Πρέπει να δείξετε μεγαλύτερη κατανόηση μὲν ἐπηρεάζοντας από γραμμάτια και γενικά από ανευθύνες συμβουλές. Μόνο μία στενή σας φίλη θα μπορούσε να το κάνει αυτό.

ΛΕΩΝ

(23 'Ιουλίου—22 Αύγ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 — 31 'Ιουλίου): Τα αισθηματικά σας ζητήματα θα εξελιχθούν ωμά, χωρίς περιπλοκές και δυσκολίες. 'Επί πλέον και στον οικονομικό τομέα θα έχετε ευχάριστες εκπλήξεις αφού θα λάβετε λεφτά.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 Αυγούστου): Λόγω των φυσικών σας προσόντων πολλοί σας πλησιάζουν για συνδεσμοί όχι όμως σοβαρού. Παραμερίστε όλα τα χωρίς σημασία επεσημόδια και ξεχωρίστε το καλό πρόσωπο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 22 Αυγούστου): Για να δοθεί μία λύσι στα αισθηματικά σας προβλήματα θα πρέπει να δοθεί ένα σημείο που μπορούν να συμβιβασθούν οι έρωτες με τη λογική. Δεν είναι τόσο πολύ δύσκολο αυτό.

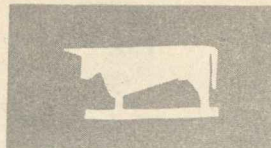
ΤΟΞΟΤΗΣ

(23 Νοέμβρ.—20 Δεκεμ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 — 30 Νοεμβρίου): Έχετε πολλά σημεία που συμφωνούν απόλυτα οι χαρακτήρες σας. Αυτά τα σημεία ξεχωρίζουν τα δυναμώματα τα και αξιοποιήστε τα. Θα σας βοηθήσουν στην ευτυχία σας.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 Δεκεμβρίου): Στον αισθηματικό σας τομέα θα συμβεί μία μικρή περιπλοκή που αν δεν τη αντιληφθείτε εγκαίρως θα έχη ακόμη πιο άσχημα επακόλουθα. Αν όμως συνέλθετε θα σκοπισθούν.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 20 Δεκεμβρίου): Θα γίνουν διάφορες συζητήσεις εις βάρος σας όσο και αν εσείς προσπαθήτε να κρατήσετε μυστικό το συνδεσμό σας. Πρέπει να ανακοινώσετε και να επισημοποιήσετε το αίσθημα.

ΤΑΥΡΟΣ

(21 'Απριλ.—20 Μαΐου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21 — 30 'Απριλίου): Πρέπει να αντιμετωπίσετε τα πράγματα με λογική. Το ζήτημα είναι λεπτό αλλά και ουσιαστικό, γι' αυτό θα πρέπει να αποφασίσετε ανεπιφύλακτα και μόνο για το δικό σας συμφέρον.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 Μαΐου): Δεν πρέπει να σας επηρεάζει κάθε καινούργια γνωριμία και να σας προκαλή συγκινήσεις. Είναι καιρός η γνώμη σας να κατασταλάξει σε ένα σημείο και παύσει να αλλοτριώνεται.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 20 Μαΐου): Μη σφαιροσκέπτεσθε ποδάρωπα όπως τυχόν. Μάθετε να διαλέγετε τις παρέρ, σ' αυτά τα λεπτά είναι ουσιαστικές και από τις λεπτομέρειες αυτές κρίνεται γενικά η δική σας τύχη.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ

(23 Αύγ.—22 Σεπτεμ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 — 31 Αυγούστου): Μη δημιουργείτε σκηνές ελκυστικές γιατί είναι εις βάρος σας. Και αν παρουσιαστούν σύννεφα στον ορίζοντα προσπαθήστε να τα σκοπίσετε και να ξεχάσετε κάθε δυσάεστο.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 Σεπτεμβρίου): Μην αλλάζετε την έννοια των πραγμάτων. 'Αφήστε τα πράγματα να πάρουν το δρόμο τους και μη δημιουργήσετε ζητήματα εκεί που δεν υπάρχουν, γιατί σας κλονίζουν πολύ.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 22 Σεπτεμβρίου): 'Η τύχη θα σας βοηθήσει να επικρατήσετε και να παραμερίσετε μία αντίπαλο έγκληση επικινδύνου. Στο έδαφος χωρίς ανταγωνισμό θα κερδίσετε με τη λογική. Δεν είναι τόσο πολύ δύσκολο αυτό.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ

(21 Δεκεμβρ.—20 'Ιαν.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21 — 31 Δεκεμβρίου): Παρ' όλα που η τύχη θα σας ευνοήσει στην ανάπτυξη σας δεν θα είσαστε απόλυτα ικανοποιημένοι, γιατί δίνετε σημασία σε πράγματα δευτερεύοντα. Πρέπει να τα παραμερίσετε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 'Ιανουαρίου): Μη παρατηρείτε τη δυσάρεστη απ' τους μικροκαταστάσεις γιατί θα δημιουργήσετε ζητήματα εκεί που δεν υπάρχουν. Δείτε καλή θέληση και ξεπεράστε αυτές τις μικρότητες σας.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 20 'Ιανουαρίου): Τα αισθηματικά σας ζητήματα θα εξελιχθούν ευνοϊκά με την εξέλιξη θα νοιώσετε στενωχώριες γιατί σεις μόνι σας θα τις δημιουργήσετε. Ευτυχώς όμως, θα ξεπεραστούν.

ΔΙΔΥΜΟΙ

(21 Μαΐου—22 'Ιουνίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21 — 31 Μαΐου): Όταν υπάρχει αγάπη, ομόνοια και κατανόηση δεν πρέπει τίποτα να σας φοβίζει. Οι δύο σας μαζί θα υπερπηδήσετε κάθε εμπόδιο που πιθανόν να παρουσιασθεί και θα πάνε όλα καλά.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 'Ιουνίου): Δεν πρέπει να είσαστε δύσθυμοι γιατί αυτό επηρεάζει και δημιουργεί αντιπλοκές. Και αν έχετε μία μικρή απογοήτευση, μη νανέτε την αισιοδοξία σας γιατί θα τακτοποιηθούν καλά όλα.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 22 'Ιουνίου): Θα σας καταλαβαίνουν και θα σας αγαπήσουν. Τα προσημασμένα σας θα εκπληρωθούν ανάλογα και θα οδήγησουν σε γρήγορη περηνόμεντη. Θα θεωρηθεί μεγάλη στα αυτό εξαιρετική τύχη.

ΖΥΓΟΣ

(23 Σεπτ.—22 'Οκτωβρ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 — 30 Σεπτεμβρίου): Μ' όλη την καλή σας διάθεση και τις θυσίες σας δεν θα έχετε τόσο άμεσο ένα ευχάριστο αποτέλεσμα. Δεν είναι όμως αυτό κακό, γιατί για το άμεσο δικό σας μέλλον.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 'Οκτωβρίου): Μην εκνευρίζετε γιατί αυτό φέρνει αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που επιθυμείτε. Διαλέξτε έναν άλλο δρόμο που οδηγεί στον ίδιο προορισμό αλλά χωρίς ασυμφωνίες.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 22 'Οκτωβρίου): Μην είσαστε μνησικακή. Ξεχάστε ό,τι γεγονός δεν σας είναι ευχάριστο και αυτό για να ξαναβρείτε την ηρεμία σας και να αντιμετωπίσετε μυχραιμία όλα τα ζητήματά σας.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ

(21 'Ιανουαρ.—19 Φεβρ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21 — 31 'Ιανουαρίου): Θα νοιώσετε ένα συναίσθημα ικανοποίησης ανώμαλο με ζήλεια. Η αγάπη που θα σας δείξει πρόσωπο που και σεις αγαπάτε θα προκαλέσει το φόβο σε μερικά πρόσωπα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 Φεβρουαρίου): Πρέπει να υπολογίζετε τη γνώμη των άλλων. 'Ακόμη δεν είσαστε τόσο δυνατοί ώστε να διαβροφάτε για τους άλλους. Προσπαθήστε να αποκτήσετε φίλους και συμμάχους.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 19 Φεβρουαρίου): Μην είσαστε άδικη στην κρίση σας. Μάθετε να αναγνωρίζετε και την καλή πλευρά των πραγμάτων. 'Αφήστε τον εαυτό σας ελεύθερο χωρίς περιορισμούς για να το νοιώσει.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ

(23 'Ιουνίου—22 'Ιουλ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 — 30 'Ιουνίου): Προσπαθήστε από τώρα να κάνετε τους δικούς σας να ενδιαφερθούν και να θελήσουν να σας βοηθήσουν. Τα πράγματα προσωποφάνηται και θα πρέπει να περιμένετε πολλές εξελίξεις.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 'Ιουλίου): Δεν θα έχετε ραγδαία γεγονότα και αυτή η ήρεμη περίοδος θα σας ωφελήσει γιατί η ψυχή σας θα ξεκουραστεί και θα ετοιμασθεί για την ευχάριστη εξέλιξη των υποθέσεων σας.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 22 'Ιουλίου): Δεν πρέπει να σας φανεί αδιάφορη ό,τι δεν είναι σχετικό με τον αισθηματικό σας τομέα. 'Η ζωή έχει πολλές πλευρές και η κάθε πλευρά τις απαιτήσεις της. Να τις κυνηγάτε όλες.

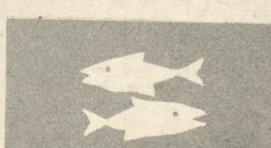
ΣΚΟΡΠΙΟΣ

(23 'Οκτ.—22, Νοεμβρ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 — 31 'Οκτωβρίου): Μη δίνετε πίστι στις καλές, 'Αρκεσθήτε στην ελκυστική γνώμη του προσώπου που αγαπάτε. Μόνο η δική του γνώμη είναι ελκυστική και σας δίνεται για το συμφέρον σας.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 Νοεμβρίου): Δεν πρέπει να είσαστε πολύ αυδωρομητή γιατί η στάση σας αυτή θα σας προκαλέσει κατόπιν μία μικρή στενωχώρια. Κρατήστε τις κρίσεις σας για το καλό του εαυτού σας και μόνο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 22 Νοεμβρίου): 'Αφήστε τον πόλεμο μεταξύ σας να τελειώσει. Προσπαθήστε να δώτε σημεία στα οποία να συμφωνήσετε γιατί δεν σας συμφέρει να έχετε σε μία ηλεκτροισμένη ατμόσφαιρα.

ΙΧΘΕΙΣ

(20 Φεβρ.—20 Μαρτίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (20 — 28 Φεβρουαρίου): Θα ξεπροβάλλει ένα καινούργιο φως που θα φωτίσει το δρόμο σας και θα σας δείξει τι πρέπει να κάνετε για να φέρετε κοντά σας αυτόν που αγαπάτε. Θα φανεί σύντομα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1 — 10 Μαρτίου): Αντί να αναγκάζετε για την αλήθεια που ακούτε ξετάστε την πραγματικότητα και προσπαθήστε να επωφεληθείτε από τα διδάγματα αυτής της χρησιμωτάτης περιπτώσεως.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11 — 20 Μαρτίου): Μόδες καλύτερες θα σας κάνουν να λησμονήσετε τις δυσκολίες αυτών των στιγμών. 'Αλλά θα πρέπει να περιμένετε για ένα μικρό χρονικό διάστημα. ΣΙΒΥΛΛΑ

Λύσεις

«ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ»

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ορίζοντες:

1) ΑΚΕΦΑΛΟΣ 2) ΑΤΟΥ — ΡΕ — ΑΛ 3) ΝΕΥ — ΦΙΝΕΤΣΑ 4) ΡΕ — ΕΣ — ΤΙ 5) ΦΡΑΝΚΕΣΤΑΙΝ 6) ΟΙ — ΤΕ — ΣΗΡ 7) ΡΟΛΟΣ — ΟΣΙΟΣ 8) ΩΜ — ΟΣ — ΟΧ 9) ΑΝΤΑΜΣ — ΚΗΝΦ 10) ΤΟ — ΣΗΕ — ΜΕ 11) ΝΟΣΗΜΑ — ΤΖΑΖ. Καθ' εώς:

1) ΑΝΗΦΟΡΙΑ 2) ΑΤΕ — ΡΙΟ — ΝΤΟ 3) ΚΟΥΡΑ — ΛΟΤΟΣ 4) ΕΥ — ΕΝΤΟΜΑ 5) ΦΑΚΕΣ — ΜΩΜ 6) ΑΤΙ — ΟΣΣΑ 7) ΝΕΣΣΟΣ 8) ΑΡ. ΡΕΣΤΗΣ — ΚΕΤ 9) ΣΕΤ — ΟΙ. ΩΝ 10) ΑΣΤΙ — ΟΧΗΜΑ 11) ΠΛΑΙΝΟΣ — ΦΕΖ.

ΤΑ ΜΗΛΑ

Έφ' όσον μετά τη μοιρασιά, κάθε Χάρις και κάθε Μάσας έχει τον 12ο αριθμό μήλων, πρέπει να είναι 12 ή ένα πολλαπλάσιο του 12. Δεδομένου δε ότι στην άρχη η κάθε Χάρις είχε ισάριθμα μήλα, με τις άλλες δύο, θα είχε 4 ή ένα πολλαπλάσιο του 4.

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Γιατί ήταν φολακρός και φυσικά έθωροσε σαν ερωσινά το ότι η πληγή του έλπε πως θα σηκωνούν οι ποίητες της κεφαλής του.

ΤΟ ΨΗΤΟ ΕΚΑΝΕ ΦΤΕΡΑ!

Οι διαφορές είναι: 1. Στο κορτινέζιλο. 2. Στον κορμό του μεσαίου φοίνικα. 3. Στα γέλη της γλάστρας. 4. Στο γαλί. 5. Στο κορτάλι. 6. Στα μολύβια του υπέρη. 7. Στην ούρα της ρεδιγκάτας του. 8. Οι διακοσμητικές γραμμές της γλάστρας.

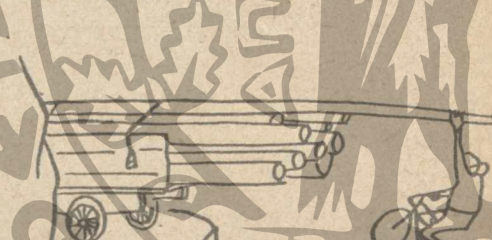
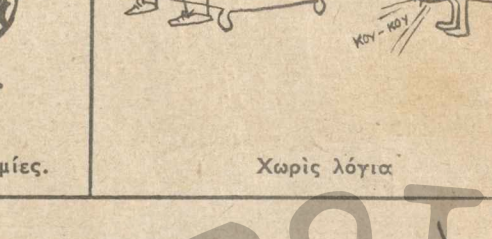
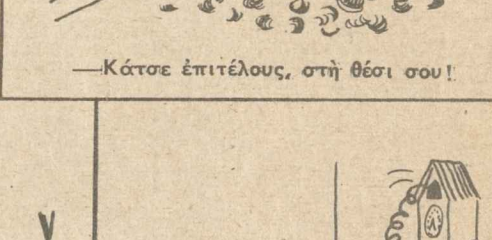
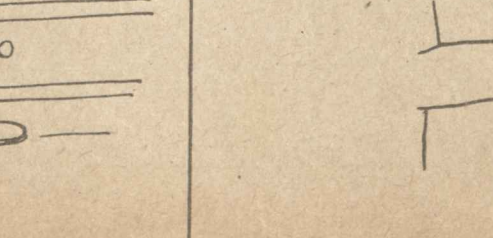
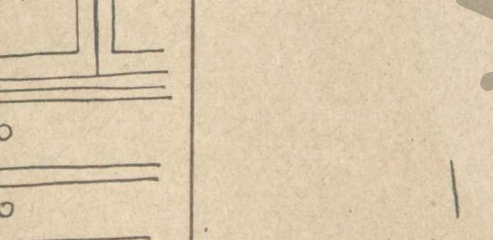
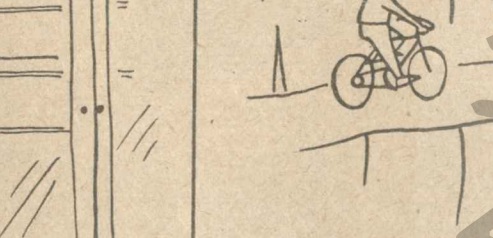
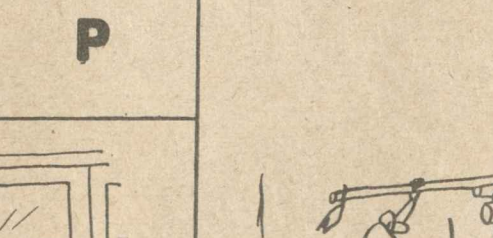
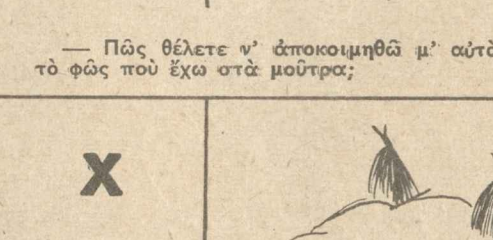
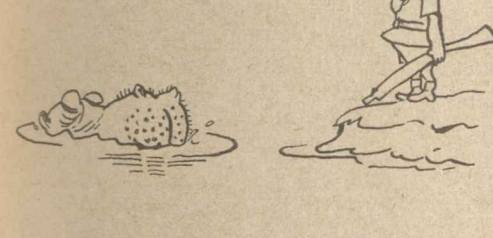
Η φιλοτιμία μου

ελεύθερη στις κινήσεις της χωρίς στα γυήσια αποσμητικά

kleiner

Έγκριση: Αν 'Υγ. Συμβουλίου 1472-7-48 ΓΕΝ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΧΡ. ΣΥΔΗΙ ΔΡΥΣΤΕΙΑΟΥ 8 - ΤΗΛ. 27-592

ΑΛΕΚΤΩΡ,

